

Tôi Chỉ Cần Có Em

Contents

Tôi Chỉ Cần Có Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	31
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	47
19. Chương 19	51
20. Chương 20	55
21. Chương 21	59
22. Chương 22	63
23. Chương 23	66
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	79
27. Chương 27	84
28. Chương 28: Quà Sinh Nhật.	94
29. Chương 29: Cậu Có Còn Cần Tôi?	99

Tôi Chỉ Cần Có Em

Giới thiệu

Dương Thần, một giáo viên kinh tế bình thường của một trường đại học vì cứu một sinh viên nên ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-chi-can-co-em>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Dương Thần tỉnh dậy, đầu có chút đau nhức, cũng bởi vì tối hôm qua có chuyện làm bản thân suy nghĩ nên gần sáng mới chợp mắt được. Hiện tại cũng đã khá trễ rồi. Trong cuộc đời làm giảng viên đại học, Dương Thần chưa bao giờ dậy trễ như bây giờ.

Nghĩ lại chỉ cảm thấy mọi chuyện như một giấc mơ, người ta thường nói ‘phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí’ nhưng mà có những cái họa tới một lần rồi thì làm cho người ta không cần chờ nó đến thêm lần nữa. Mà Dương Thần chính là gặp một cái họa như vậy đi.

Bởi vì có thể nói Dương Thần chính là đã chết. Chết vì rơi từ tầng mười lăm xuống đất. Dương Thần tuy là cô nhi, nhờ cá tính ôn hòa cùng ý chí đã học lấy học vị thạc sĩ kinh tế, nhưng do bản thân muốn ổn định và có cuộc sống bình lặng mà chọn làm giảng viên đại học, sống hơn ba mươi năm không đắc tội với ai vậy mà lão thiên gia sao lại gai mắt với anh?

Ngày hôm đó cũng bình thường như những ngày khác, Dương Thần đi dạy, đúng lúc chuyển phòng học, phải đi từ tòa nhà này sang tòa nhà bên cạnh, nhưng cũng may, hai tòa nhà cạnh nhau cách mỗi năm tầng lại có một hành lang thông qua, lúc đó trời mưa rất lớn, tầng mười lăm ít người qua lại nên nhân viên quên mất phải đóng mái che làm cho hành lang ướt sũng nước.

Dương Thần cũng không muốn phải đi thang máy xuống năm tầng, chỉ cần mấy bước chân, chạy một cái qua không phải tốt hơn sao. Nghĩ là làm, anh lấy cặp táp che đầu sải bước đi qua hành lang. Lúc đó cũng vừa đúng lúc có một nhóm sinh viên đi ngược chiều với anh. Một nữ sinh viên không cẩn thận rượt chân bắt ngờ ngã ra khỏi thanh chắn bảo vệ, nhưng may mắn Dương Thần cũng gần cạnh bên vươn tay chụp lấy.

Cô sinh viên đúng là may mắn nhưng Dương Thần thì hoàn toàn xui xẻo, bởi vì chụp lấy nữ sinh kia mà bản thân mình lại bị trượt ngã ra ngoài.

Trong nháy mắt anh thấy mình đang rơi xuống, gió ù ù bên tai, trước mắt chỉ nhìn thấy một màn xám xịt cùng với nước mưa rơi xuống mặt. Rồi một lực mạnh mẽ đập vào người, đau....rất đau.....

Không biết có cần dùng tới cái câu ‘trong họa có phúc’ hay không. Lúc thân thể đau đớn rất lâu thì Dương Thần cũng tỉnh dậy, nhìn thấy trước mắt mình có rất nhiều người.

Bác sĩ nói anh bị gãy ba cái xương sườn ngoài ra không có gì nghiêm trọng. Sao? Ngã từ tầng mười lăm xuống mà chỉ gãy có ba cái xương sườn ư? Nhưng mà ngay sau đó anh mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra. Lại có một đồng người chạy ào vào nhìn thấy anh thì khóc sụt sùi, người thì xưng ba, người thì xưng mẹ, người là anh, người là chị. Trong một lúc anh khó tiếp nhận được nha, ba mươi hai tuổi đâu có quá già, Dương Thần vẫn nhớ rất rõ mình là cô nhi, từ nhỏ sống trong cô nhi viện, lấy đâu ra ba mẹ cùng anh chị chứ?

Nhưng thời gian sau cuối cùng anh cũng biết, mình thật sự đã chết, đúng hơn là cơ thể mình đã chết, không biết là do lão thiên gia biết mình sai lầm trong nhất thời muốn chuộc lỗi mà cho anh vào thân thể của một người khác.

Hiện tại anh là Dương Kinh Tiêu, đúng là người họ Dương rất nhiều nha, nhưng trùng hợp như vậy cũng coi như lão thiên gia rất có thành ý. Dựa vào một chút ký ức còn sót lại, Dương Thần biết cái cơ thể này chỉ mới hai mươi bốn tuổi, ở chung nhà với ba mẹ, một anh trai và một chị gái. Là con út trong nhà, Dương Kinh Tiêu rất được mọi người thương yêu, nhưng bản tính thập phần xấu.

Từ nhỏ tuy rất có tư chất nhưng chỉ biết ăn chơi, quậy phá, có thể tóm gọn một câu ‘phá gia chi tử’. Nghĩ tới đây Dương Thần thầm than, bản thân mình là người sống rất tốt lại gương mẫu, cư nhiên bây giờ lại tá thi hoàn hồn vào cái thân thể có thành tích kinh dị như vậy. Thôi thì cũng đành chịu, nếu đã không thể thay đổi thì cũng nên sống cho tốt, cơ thể này hiện tại cũng là của mình rồi, phải có trách nhiệm với nó.

Lại nói, trong mớ ký ức vụn vỡ kia anh còn biết Dương Kinh Tiêu mới từ nước ngoài về, người nhà liền muốn hắt đến công ty làm việc, nhưng vốn có bản tính ham chơi mà cự cãi một trận với ba ba, cuối cùng tức giận ra ngoài uống quá nhiều mà gây tai nạn giao thông. Cũng tội cho hắn, chỉ bị gãy ba cái xương sườn mà lại chết, có lẽ tội bất hiếu của hắn nặng quá rồi.

Dương Thần đứng dậy vào phòng tắm, anh muốn ra ngoài một chút. Nhìn hình ảnh mình hiện tại trong gương anh cảm thấy không có gì là không tốt, gương mặt cương nghị nam tính, mũi cao thẳng tắp, đôi môi vừa vặn có chút hơi hồng làm vẻ đẹp càng thêm hoàn hảo, chỉ có mái tóc dài chạm vai nhuộm màu xám khói làm Dương Thần không vừa ý.

Hôm nay phải đi thay đổi một chút, nằm viện mấy tháng, hôm qua bác sĩ mới cho anh xuất viện, thương thể cũng coi như khỏi hẳn.

Bước ra ngoài, mở tủ quần áo, anh lại thở dài. Một cái tủ lớn đầy ắp quần áo nhưng tất cả toàn những thứ cầu kì màu sắc, tuy khoác lên cơ thể như tượng David này cũng không hạ thấp bản thân nhưng tính anh xưa nay vốn giản dị, nhìn thấy những bộ quần áo này có chút sợ.

Chọn một bộ xem như đơn giản nhất mặc lên người, Dương Thần khoác túi xách bước xuống lầu, cũng may túi xách của Dương Kinh Tiêu rất bình thường.

Biết hiện tại ở nhà cũng chẳng còn ai, Dương Thần đi ra cổng ngoắc một chiếc taxi đi đến tòa nhà Alex-Maxi.

Thân phụ của Dương Kinh Tiêu, Dương Kinh Nghĩa chính là đạo diễn nổi tiếng đang làm việc cho hãng thời trang nổi tiếng thế giới Alex-Darm của tập đoàn Mộ thị. Mẫu thân Từ Lan Lan chính là giám đốc bộ phận khách hàng, cả hai Dương Kinh Nghĩa cùng tỷ tỷ Dương Na hiện là hai người mẫu sáng giá và độc quyền của Alex-Darm. Mà cả nhà họ Dương của anh bây giờ đang nắm giữ ba mươi phần trăm cổ phần trong tập đoàn Mộ thị.

Bản thân có thanh thế như vậy thì không thể không chú ý nha, dù sao Dương Thần cũng không thuộc dạng keo kiệt, bởi trước đây anh chỉ là một giáo viên nên cần tính toán chi ly, còn hiện tại đã là thiếu gia con nhà giàu cũng không cần tiết kiệm như trước.

Dương Thần đứng trước tòa nhà một chút rồi chậm rãi thông dong bước vào. Có vài cô gái quay lại nhìn làm anh có chút không quen. Tòa nhà này là trụ sở chính của Mộ thị, sáu tầng bên dưới là trung tâm thời trang, tất cả là sản phẩm của Alex-Darm, ngoài các cửa hàng quần áo thời trang còn có giày, túi xách, phụ kiện. Có sallon tóc spa và trung tâm chăm sóc sắc đẹp...

Dương Thần trước đây cũng ít đi đến đây, đầu tiên anh bước vào một sallon tóc, cắt ngắn đi và nhuộm lại thành màu nâu đậm mà mình rất thích. Tiếp theo là vào cửa hàng thời trang tìm mua thường phục, tây trang và quần áo mặc nhà. Do đây là thời trang cao cấp nên giá không hề rẻ, nếu trước đây nhìn thấy có lẽ anh đã nhú mày rồi bỏ đi nhưng hiện tại anh lại mua sắm khá thoải mái.

Dương Thần cũng đã kiểm tra tài khoản, thật đúng rất dọa người.

Thay sang bộ quần áo mới, Dương Thần ghi địa chỉ nhờ người gửi tất cả về nhà. Trang phục mới khá đơn giản, quần bò nâu đậm, áo pull trắng dài tay, cổ hơi rộng nhưng không nữ tính mà để lộ một chút phần ngực săn chắc mạnh mẽ làm nữ nhân viên nhìn không rời mắt.

Bước ra khỏi Alex-Maxi, Dương Thần lại đón xe đến một nơi. Nhà thầy hiệu trưởng nơi anh từng dạy.

Ngồi đối diện người đàn ông đã qua tuổi lục tuần mà mình khá thân thiết làm trong lòng Dương Thần có chút đau xót: “Chào hiệu trưởng Lý, cháu là bạn của Thần, không biết chuyện của anh ấy...”

Lý Chính Nghị hơi bóp trán, vẻ mặt có chút tiêu tụy, nhắc đến Dương Thần ông không khỏi kích động. Người kia chính là học trò mà ông tâm đắc nhất, sau này còn trở thành đồng nghiệp nên quan hệ rất thân thiết, nhưng bỗng nhiên y lại qua đời đột ngột làm ông chịu một cú sốc rất lớn. Dương Thần cũng hiểu được nhưng anh không biết an ủi ông như thế nào.

“Tiểu Thần là một người rất tốt...Chắc cậu cũng có xem báo nói về chuyện của cậu ấy, đứa nhỏ đó là cô nhi, nên tôi cũng từ lâu xem như con cháu trong nhà. Sau khi Tiểu Thần mất, tôi liền đứng ra lo liệu hậu sự, di thể của Tiểu Thần đã được hỏa táng, tro cốt vẫn còn để trong nhà. Tôi định vài năm nữa khi mình đã già rồi thì mang lên chùa gửi, bởi chỉ sợ con cháu sau này không quan tâm cúng bái...”

Dương Thần xúc động trước tình cảm ông dành cho anh, khóe mắt đã đỏ hoe. “Bác Lý, cháu là bạn thân, rất thân với Thần, cháu ở xa nghe tin liền vội quay về, nhưng do bị tai nạn nằm viện hết một thời gian nên bây giờ mới đến gặp bác. Bác có thể giao lại tro cốt anh ấy cho cháu được không?”

Lý Chính Nghị nghĩ một chút rồi gật đầu: “Thôi được, tôi sẽ giao Tiểu Thần cho cậu...”

Sau khi Dương Thần nhận phần tro cốt của mình xong thì cáo từ, ôm tro cốt đi lên núi.

Đứng trên vách núi cao nhìn ra biển khơi, trong lòng thấy thật thoải mái, bản thân mình cũng nên kết thúc quá khứ đi. Cho tay vào hũ tro, vốc từng vốc chậm rãi thả ra ngoài, từng đợt từng đợt bụi màu xám theo kẽ tay anh bay bay theo gió, tản đi thật xa

Trong lòng mặc niệm, từ ngày hôm nay, mình không còn là Dương Thần nữa, mà chính là Dương Kinh Tiêu.

END 1 Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Dương Kinh Tiêu đứng trước Alex_Maxi đã một giờ đồng hồ, nhìn tòa nhà cao ba mươi tầng đứng hai phút, còn năm mươi tám phút còn lại chính là nhìn cái poster quảng cáo mới nhất treo bên ngoài trung tâm thương mại thời trang này.

Hôm nay Dương Kinh Tiêu đến Mộ thị để phỏng vấn. Nhớ tới ngày hôm qua trong bàn ăn, Dương Kinh Tiêu nói với cả nhà sẽ bắt đầu đi làm, khiến cho cả nhà cảm thấy nửa rất xuống không nâng lên được. Phản ứng đầu tiên là hai anh chị, cười đến ngây ngốc. Sau trận cuồng tiếu là chạy lại sờ trán anh. Còn nói rất nhiều thứ mà anh cũng không nhớ nổi. Tuy cũng đã sinh hoạt chung khá nhiều như loại cử chỉ này anh vẫn chưa quen.

Ba mẹ anh thì có phản ứng tốt hơn, chỉ trầm lặng một hồi mới gật đầu, nhưng Kinh Tiêu có thể nhìn ra trong mắt họ có cái gì đó giống như là rất lo lắng.

Kinh Tiêu cười hiền hòa nói: “Ba mẹ, anh chị đừng lo lắng, lần này là con thật tâm muốn đi làm, con sẽ không làm chuyện gì khiến cả nhà phải khó xử. Từ nay về sau xin cả nhà hãy tin tưởng con.”

Lúc đó mẹ anh cảm động mà khóc rống lên xúc động xoay qua nói với chồng mình: “Anh nghe thấy gì không, Tiểu Tam nó nói nó sẽ đi làm đó, nó còn nói là chúng ta nên tin tưởng nó, còn có là thật tâm nữa đó, anh có nghe không...”

Dương Kinh Nghĩa mắt cũng đỏ hoe: “Nghe rất rõ, nghe rất rõ.”

Thế là hai ông bà ôm nhau mà khóc thút thít, nhìn cảnh đó Kinh Tiêu có chút buồn cười, nhưng cũng cảm thấy chua xót. Tại sao người có cha có mẹ lại làm cho họ khổ sở như vậy, còn có rất nhiều đứa trẻ tốt lại khao khát cả đời cũng không có được loại tình cảm này.

Anh tự hứa với lòng từ nay anh sẽ đến nhà này thành nhà của mình, ba mẹ, anh chị là người thân của mình, sẽ thật sự đối tốt với họ làm cho họ thật hạnh phúc.

Lại nói tới lý do tại sao Dương Kinh Tiêu đứng nhìn cái poster kia đến cả tiếng đồng hồ, bởi vì người mẫu trên hình này không ai khác chính là chủ tịch của tập đoàn Mộ thị, Mộ Dung Y Tĩnh, là người sáng lập ra nhãn hàng Alex_Darm, đồng thời cũng là một người mẫu sáng giá từng nhiều lần được các tờ tạp chí thời trang thế giới ca ngợi không hết lời.

Trong hình, chính là khuôn mặt của người đó, thanh thoát đẹp đến không thể nói thành lời, vẻ đẹp mà chỉ có nơi thần linh mới có, da thực trắng, mũi cao thanh tú, đôi mắt không phải to tròn mà hơi hẹp dài, nhưng tròng mắt màu xám tro kia làm người ta nhìn vào đúng là tiêu hồn lạc phách. Hai cánh môi hơi mỏng cong cong tạo thành một vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu có chút cao ngạo lạnh lùng.

Mái tóc dài đen nhánh buông lơi không làm mất đi vẻ nam tính của người này. Trên chiếc cổ trắng ngần hơi lộ ra có thể nhìn thấy một phần của hình xăm màu xanh đen đậm. Hoa văn đó có chút giống hoa tuyết, có chút giống ma pháp trận đồ. Tuy là hình xăm nhưng không hề có cảm giác dung tục, mà làm người ta càng thêm sùng bái hẳn.

Dương Kinh Tiêu cũng đã vài lần nhìn thấy ảnh của người này trên tạp chí, lần nào nhìn đến cũng có cùng một cảm giác. Đó là sùng bái cùng với tôn thờ.

Anh khẽ thở dài, không biết có bao nhiêu người đã chết chìm trong đôi mắt màu xám tro đó.

Chỉnh lại áo vest một chút, Dương Kinh Tiêu mạnh mẽ bước vào tòa nhà. Cũng như ngày hôm qua, có rất nhiều người quay nhìn anh, lần này có lẽ đang bận rộn suy nghĩ, anh không mấy để tâm, gương mặt tuấn tú ôn hòa có phần nghiêm trang càng làm người ta muốn nhìn không rời mắt.

Vào thang máy, ấn số ba mươi, Kinh Tiêu có phần hoài nghi, tại sao phỏng vấn anh không phải là giám đốc nhân sự hay nhân viên phụ trách mà lại là đích thân chủ tịch ra tay? Nói gì thì anh cũng là người mới, đặc ân này không biết là tốt hay xấu đây. Lại nghĩ đến một lúc nữa là có cơ hội nhìn thấy người kia bên ngoài, chứ không phải trên hình ảnh làm trong lòng Dương Khi Tiêu hơi hồi hộp.

Ra khỏi thang máy, Dương Kinh Tiêu đi dọc theo hành lang vắng lặng, tầng cuối cùng này chỉ có một phòng chủ tịch và một căn phòng cho trợ lý nên vắng vẻ là điều hiển nhiên, bước đến trước cửa phòng để bằng chủ tịch, anh đứng một lúc lâu mới đưa tay gõ cửa.

Ngay lập tức một giọng nói rất nhẹ truyền ra, tuy rằng vậy , nhưng bên trong chứa một tầng băng lãnh cùng xa cách.

“ Vào đi!”

Kinh Tiêu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy một đầu tóc đen huyền đang lay động khẽ trên vai người kia, người nọ đang cúi đầu nhìn vào một phần văn kiện không vội ngược lên, lúc này Kinh Tiêu rất nhanh bị cuốn hút bởi dáng dấp ngồi sau bàn làm việc to đùng kia.

Người đó đang mặc một bộ tây trang toàn đen, áo sơ mi bên trong màu xám tro cravat cũng có sọc xám, đậm nhạt xen nhau làm cho toàn bộ toát lên vẻ đẹp động lòng người. Trái ngược với người đó, Kinh Tiêu hôm nay toàn thân là một bộ tây trang màu xám, áo sơ mi màu đen tinh tế, cravat màu xám thuần hợp cùng màu tóc nâu của anh làm cho anh có vẻ ôn hòa dễ gần cũng có cảm giác ấm áp.

Người kia cuối cùng cũng ngược lên, trong ánh mắt không có biểu hiện gì, chỉ là một màn lãnh đạm: “Cậu là Dương Kinh Tiêu, con trai của đạo diễn Dương?”

Kinh Tiêu lúc đầu là hơi thất thần bởi ánh nhìn của người kia, nhưng rất nhanh lấy lại dáng vẻ ôn hòa cười đáp: “Đúng vậy, tôi là Dương Kinh Tiêu.”

Người kia trong tay vẫn cầm bút máy, gõ gõ xuống bàn, nhìn vào cái ghế phía trước bàn làm việc của mình: “Cậu ngồi đi!”

Không có chào hỏi nhiều, cũng không có bắt tay, chỉ là một lời mời lãnh đạm, nhưng Kinh Tiêu cũng không thấy khó chịu, vẫn cười ngồi xuống ghế.

Mộ Dung Y Tịnh chậm rãi nói: “Tôi nghe đạo diễn Dương nói cậu muốn vào Mộ thị làm việc, chuyện đó tất nhiên có thể đáp ứng, bởi vì dù sao gia đình cậu cũng có cổ phần trong công ty, nhưng mà hiện tại các phòng ban đều đã đủ người, bắt quá...”

Mộ Dung Y Tịnh dừng lại một chút nhìn qua biểu tình trên mặt Dương Kinh Tiêu, nhưng người đó vẫn chỉ ôn hòa cười, bộ dạng đúng là đang chăm chú lắng nghe. Y Tịnh nói tiếp: “Bắt quá trước giờ tôi không cần trợ lý, nhưng nếu hiện tại cậu muốn, có thể ngồi vào chỗ đó đi.”

Trong lòng Dương Kinh Tiêu suy nghĩ một lúc, xét theo chế độ hiện tại mà nói, làm trợ lý đặc biệt đúng là còn có chút hơn những nhân viên bình thường mà, nói vậy anh cũng không có gì ủy khuất, lại nói với thân phận này là mới ra trường đi, người ta cũng đánh giá không có bao nhiêu kinh nghiệm, bản thân mình là giảng viên kinh tế tất nhiên tính chất công việc nắm thật rất rõ rồi, không có gì lo ngại. Có thể nói, đây đúng là có phần chiếu cố anh nha.

Nghĩ xong, Dương Kinh Tiêu cười với người kia gật đầu: “Cảm ơn chủ tịch đề bạt, tôi sẽ cố gắng hết mình. Vậy xin hỏi, khi nào thì có thể bắt đầu?”

Mộ Dung Y Tịnh có chút hơi sững sờ, trong đáy mắt lóe lên một tia hoài nghi, nhưng tuyệt nhiên không để người khác phát hiện: “Cứ trở về, rất nhanh sẽ có giấy triệu tập, cứ cứ theo đó mà làm!”

Dương Kinh Tiêu đứng dậy: “Cảm ơn chủ tịch, không còn việc gì vậy thì tôi xin phép cáo từ.”

Mộ Dung Y Tịnh không có trả lời, mà chỉ thoáng gật đầu.

Đi ra khỏi Mộ thị, Kinh Tiêu đã trở lại trạng thái thất thần. Đúng như lời đồn, chủ tịch Mộ Dung quả nhiên lãnh huyết. Nhưng mà người như vậy càng làm anh rất thích đi. Có cảm giác để vương, thôi được, anh quyết định lần này sẽ đặt niềm tin lên người đó. Phải chính là hẳn không ai khác, nếu như không tìm được người để mình có thể dốc lòng thì thôi nay đã gặp được rồi, vì sao không nắm lấy?

Ở nhà chưa tới hai ngày liền có giấy thông báo, ngày thứ ba Dương Kinh Tiêu hăng hái đến công ty chuẩn bị công việc, nơi làm việc của anh là căn phòng nhỏ duy nhất kế bên phòng chủ tịch. Căn phòng khá nhỏ nhưng đối với anh cũng thật vui sướng đi, từ trước đến nay anh chưa có một không gian làm việc riêng như thế này, trong phòng trống trơn, Dương Kinh Tiêu phải mất cả buổi sáng để sắp đặt lại, hiện tại đúng là hoàn toàn thay da đổi thịt.

Một bộ bàn ghế làm việc, một kệ sách chuyên ngành, một kệ đựng tài liệu. Ngoài ra còn một cái ghế sofa màu cà phê sữa, cửa sổ sát sàn tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ xuyên qua tầng kính dày làm căn phòng ấm áp hơn. Kinh Tiêu đi ra ngoài mua vài chậu cây cảnh nhỏ đặt vào khiến căn phòng tràn trề sức sống.

Ngồi ghé bên bàn làm việc, cầm tấm biển để bàn trên đó đề tám chữ “trợ lý chủ tịch: Dương Kinh Tiêu”, khóe miệng lộ ý cười sáng lạng.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, anh đã là một thành viên của Mộ thị, tập đoàn tài chính lớn thứ nhì cả nước. Trong lòng vô cùng hạnh diện.

Bắt đầu ngồi vào vị trí tập trung làm việc, khóe môi vẫn giữ nét cười. Mà căn phòng bên cạnh không khí lại hoàn toàn trái ngược.

Mộ Dung Y Tịnh ngồi sau bàn làm việc to đùng, căn phòng thật rộng lớn, bên trong được trang trí thật tinh tế bằng hai gam màu đen xám, cửa kính sát sàn phía sau cũng lớn gấp nhiều lần căn phòng bên cạnh, nhưng không khí trong này thập phần lạnh lẽo, máy điều hòa mở hết công suất. Mộ Dung Y Tịnh là như vậy, nơi nào có sự hiện diện của anh đều trở nên lạnh lẽo. Hơi thở nhẹ đến nỗi trong không gian yên tĩnh hầu như không nghe được, nhìn vào màn hình máy tính được một chút lại đưa tay nhu nhu thái dương.

Từ trước tới nay anh cực ghét ồn ào vậy mà từ sáng sớm đã nghe thấy tiếng chuyển đồ đi vào đi ra căn phòng bên cạnh, thật muốn thu hồi ý định ngày hôm đó.

Cái người kia thật quá khác lạ so với lần đầu gặp mặt, lần đó tuy chỉ là lướt qua, nhưng cái ánh mắt ngạo mạn không để người khác vào trong đúng là trái ngược với ánh mắt nâu sâu lắng cùng nụ cười rạng rỡ ba ngày trước.

“Thành tích” của tên kia Mộ Dung Y Tịnh cũng đã được nghe qua, theo tài liệu mà người bên dưới đưa cho anh, Dương Khinh Tiêu tuy có vẻ ngoài rất được nhưng chỉ là một tên hoa hoa công tử, suốt ngày ngoài rượu cùng đàn bà thì không còn gì nữa, tuy có sang Mỹ du học một thời gian, nhưng bên Mỹ quốc hoàn toàn không có học hành ra hồn cái gì, cũng là thay đổi môi trường chơi bởi mà thôi, bởi vì phản đối người nhà chuyện vào Mộ thị làm việc mà rượu chè đến nỗi gây tai nạn giao thông.

Mộ Dung Y Tịnh đúng là không thể để loại người bại hoại này vào công ty được. Nếu chiếu theo thân phận của hắn đáng ra phải được bổ nhiệm vào bộ phận trưởng phòng hoặc giám đốc chi nhánh, thấp nhất cũng phải là trưởng bộ phận. Nhưng Y Tịnh cố ý dùng cái chức danh trợ lý mà hạ nhục hắn, vậy mà trái với suy nghĩ của anh, cư nhiên tên đó lại vui vẻ chấp nhận, còn trưng ra bộ mặt như là mình đã cho hắn đặc ân lớn lao nữa, đúng là chuyện quái lạ.

Y Tịnh cũng đã nghĩ tên vô lại này chắc cũng là chỉ nhận việc cho vui sau đó sẽ không đến làm, vậy mà sáng nay vừa vào phòng đã nghe tiếng chuyển đồ làm anh khá ngạc nhiên. Hiện tại tiếng ồn ào cũng không còn, trả lại một không gian yên tĩnh, Mộ Dung Y Tịnh đứng dậy, thật muốn biết cái tên đó đang làm trò gì ở phòng kế bên.

Đang xem lại tất cả các loại tài liệu của công ty, nghe tiếng mở cửa, Dương Khinh Tiêu giật mình ngẩng đầu nhìn. Ngay lập tức đứng dậy, đây là cái loại gì a! Người đó sao không gõ cửa đã vào rồi, đúng là làm anh sợ hết hồn. Khinh Tiêu bình thường không phải kẻ nhất gan, nhưng đứng trước cái người này, anh không khỏi khản trương, dù sao cũng là thần tượng trong lòng mình kia mà.

“Chủ tịch, có chuyện gì cần tôi làm sao?”

Mộ Dung Y Tịnh thông dong đi vào, đưa mắt liếc qua căn phòng. Đây là cái phòng trống trước đây sao, hiện tại trang trí lại cũng rất được, màu vàng chanh nhẹ nhàng, có thêm vài chậu cây cảnh nhìn thật vui mắt, không bằng với căn phòng của anh, nhìn thế nào cũng thấy âm u lạnh lẽo, nếu người khác bước vào lúc đêm khuya không chừng còn nghĩ nơi đó có ma quỷ gì kia. Tên này đang xem tài liệu sao, đọc có hiểu không vậy. Hừ! cũng làm ra vẻ lắm, không biết được mấy ngày. Mộ Dung Y Tịnh ngồi xuống ghế sofa pha màu cà phê sữa. Hừ! cũng biết hưởng thụ quá nhỉ, ghế của hắn cư nhiên ngồi còn muốn thoải mái hơn bộ ghế đặc tiền nhập từ Ý của anh.

“Cũng đã bắt đầu công tác, mà tôi chưa thấy cậu qua trình diện nên đành qua đây xem thử.” Trong lời nói đúng là có phần trách cứ. Anh quyết phải đuổi cái tên bại hoại này ra khỏi công ty mới được. Nếu là người khác thì thật dễ dàng, còn đằng này giao tình của anh cùng Dương Khinh Nghĩa đúng là rất tốt, không thể thẳng thừng xua đuổi con trai ông ta được.

Dương Khinh Tiêu hơi ngẩng ra một chút rồi mới đứng dậy, “Xin lỗi chủ tịch, hôm nay có chút hưng phấn nên sau khi dọn xong liền lấy tài liệu ra xem, quên mất phải qua chào hỏi chủ tịch. À! Chủ tịch muốn uống gì? Trà hay cà phê?”

“Cà phê!”

“Được! Chủ tịch chờ một chút, tôi đi pha, rất nhanh sẽ trở lại!” Nói xong anh tắt tả đi ra ngoài.

Y Tịnh nhìn theo bóng dáng cao lớn kia trong lòng kinh ngạc nhiều hơn nữa, tại sao tên này nói chuyện với mình lễ phép như vậy, mặc cho mình khi dễ làm khó vẫn chịu đựng, không phải trước đây rất không vừa mắt mình sao. Mặc kệ, để xem hắn diễn trò gì.

Đang suy tính thì người kia cũng quay lại, trên tay là hai tách cà phê còn bốc khói: “Mời ngài, chủ tịch!”

Mộ Dung Y Tịnh tiếp nhận tách cà phê, hương thơm bốc lên làm anh có cảm giác muốn uống. Cái gì vậy chứ, cà phê tên này pha sao lại có mùi thơm dễ chịu như vậy, chẳng phải bình thường nhân viên của anh pha cũng cùng một loại nhưng cái mùi kia nghe thế nào cũng thật khó uống. Nhấp thử một ngụm, đúng thật rất ngon, có đúng là hắn pha không vậy?

Trong lòng có rất nhiều nghi hoặc nhưng anh không lộ ra, vẫn điềm tĩnh uống cà phê, nhìn ngắm quanh phòng. Nhưng cái màn này mà để cấp dưới nhìn thấy chắc chắn dọa không ít người sợ hãi nha. Chủ tịch của bọn họ rất kiệm lời, trong các buổi họp tổng kết chỉ yên lặng lắng nghe, nếu có nói thì cũng cực kì ít. Tính tình băng lãnh vô tình, bá đạo âm trầm rất đáng sợ, tuy có một vẻ đẹp thần thánh nhưng mà chỉ là để

người ta ngẩng nhìn ...qua tạp chí. Chứ nhìn trực diện bên ngoài không mấy ai có can đảm nhìn thẳng vào gương mặt anh. Đừng nói tới chuyện tự qua thăm phòng thuộc cấp, lại ngồi uống cà phê thông thả như vậy. Nhân viên pha cà phê, trà cho chủ tịch luôn than thầm vì sao lúc nào cũng bưng ra ly cà phê còn y nguyên đương nhiên không có uống, vậy tại sao còn bắt bọn họ mất sức đi pha...

Mộ Dung Y Tịnh uống gần hết tách cà phê mới đặt xuống bàn nói: “Cậu đừng xem tài liệu nữa, bắt đầu làm việc được rồi, lên lịch một tuần tới cho tôi, mang tất cả các kế hoạch xem trước, phân loại ra cái nào cần xử lý trước cái nào sau, rồi đến báo cáo cho tôi. Tài liệu cần phải đọc, nhưng khi nào hết giờ ở lại mà đọc.”

Nói xong không thèm nghe người khác trả lời liền bỏ đi. Dương Kinh Tiêu đứng chết trân tại chỗ, nuốt một ngụm nước miếng. Thật là bá đạo, đúng là lạnh lùng, rất có khí chất, rất có khí chất nha! Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Ngồi bên bàn làm việc, Mộ Dung Y Tịnh một đầu khó nghĩ. Nguyên lai chính là anh muốn mau mau tìm cách tổng cổ tên bại hoại Dương Kinh Tiêu ra khỏi công ty. Mới quyết định đem hết công việc của mình đổ lên đầu người kia. Cứ tưởng rằng không quá ba ngày sẽ nhận được đơn từ chức hoặc là báo cáo của phòng nhân sự nói hẳn bỏ việc không lý do.

Nhưng mà hiện tại đã là ba tháng rồi, người kia không những không viết đơn từ chức mà ngược lại càng làm Mộ Dung Y Tịnh không thể hiểu nổi nữa.

Công việc của anh, người kia xử lý thật sự tốt, nếu không tính là rất tốt luôn đi. Ngoài ra, còn cho anh thấy được năng lực làm việc cao thâm, mọi chuyện qua tay hẳn đều rất trôi chảy, không những thế, quan hệ với đồng nghiệp càng ngày càng tốt. Đến nỗi những người trước đây nhìn hẳn không vừa mắt cũng cười hề hề gọi hẳn một tiếng Tiểu Dương, nữ nhân viên trong công ty càng lúc càng ồn ào về hẳn. Thật sự làm cho Mộ Dung Y Tịnh đau đầu. Thầm nghĩ bản thân mình có phải là đã nhìn sai rồi không.

Cũng vì công việc của mình đều giao cho Dương Kinh Tiêu, Mộ Dung Y Tịnh lại bắt đầu thiết kế trở lại. Nhiều lần làm việc quá mệt mỏi mà quên giờ giấc, khi ngược lên nhìn đồng hồ mới nhận ra đã là nửa đêm. Lúc về đi ngang qua phòng trợ lý, đèn trong phòng còn sáng, theo khe cửa khép hờ, nhìn thấy được thân người cao lớn đang tựa vào ghế xem tài liệu, đôi mắt nâu trầm sau lớp kính cận tỏ ra một tia mệt mỏi.

Mộ Dung Y Tịnh ngạc nhiên, nếu mệt như vậy tại sao còn cố gắng, thật ra đem hết việc giao cho Dương Kinh Tiêu anh cũng là có chút quá đáng, nhưng người kia nếu không muốn có thể từ chối. Nhưng mà trong trí nhớ, Y Tịnh chưa lần nào nghe Dương Kinh Tiêu từ chối công việc do mình giao. Lần nào cũng là một nụ cười ôn hòa và cái gật đầu khe khẽ.

Người này làm sao vậy, có thật là Dương Kinh Tiêu không?

Nếu hẳn chính là một nhân tài, hà cớ gì anh lại không cho hẳn một cơ hội.

Sáng nay, lúc y đến tổng bộ, Dương Kinh Tiêu đã ở trong phòng làm việc của anh dọn dẹp. Nhìn thấy Mộ Dung Y Tịnh âm trầm bước vào phòng, Kinh Tiêu ngẩng lên cười với anh. Nụ cười nhu hòa ấm áp như nắng sớm, ánh mắt nâu có chút tỏa sáng như mặt ong thượng hạng.

Y Tịnh ngồi vào ghế, đưa tay vén một ít tóc xõa trước trán ra sau: “Công việc tôi giao cậu ngày hôm qua làm tới đâu rồi, dự án đó không cần gấp, nhưng tôi muốn chúng ra sớm hoàn thành để còn có thời gian kiểm tra lại.”

Dùng tay một chút, Kinh Tiêu nói: “Tôi đã làm xong rồi, chút nữa sẽ đem qua cho chủ tịch kiểm duyệt.”

Rồi như nhớ ra chuyện gì anh ngẩng lên hướng Y Tịnh hỏi: “Chủ tịch đã ăn sáng chưa?”

Liếc mắt nhìn qua Kinh Tiêu, Y Tịnh trầm ngâm một chút, mới trả lời lạnh nhạt: “Tôi không có thói quen ăn sáng.”

Dương Khinh Tiêu nhíu mày vẻ mặt như vừa mới nghe tin động đất hay sóng thần gì đó, xong liền chạy ra ngoài, không đợi Y Tịnh có phản ứng đã quay lại, đặt một cái túi lên bàn, cười hì hì nói: “Chủ tịch, không ăn sáng sẽ không có sức làm việc, đây là điểm tâm cùng hồng trà tôi mua cho chủ tịch, ngài mau ăn đi a!”

Nói xong cũng như lúc vừa nãy, chạy biến lấy người, như sợ ở lại lâu một chút, Y Tịnh sẽ đem túi đồ ăn thấy trả về cho anh.

Cái gì vậy? Mộ Dung Y Tịnh đúng là càng lúc càng thấy khó hiểu, từ trước tới giờ chưa có ai ăn nói với anh như vậy, chưa có ai tỏ ra quan tâm với chuyện ăn uống của anh. Trong mắt mọi người, anh chính là thần thánh. Mà thần thánh có ăn hay không không quan trọng. Chỉ có người này....

Mở cái hộp ra, bên trong có hai ngăn, một ngăn là sủi cảo còn nóng, một bên còn lại là ba cái bánh bao nhỏ xinh. Bất giác cầm lên một cái tiểu bánh bao đưa lên miệng cắn. Mộ Dung Y Tịnh cảm thấy sao mà ngon đến như vậy, không biết người kia mua ở nhà hàng cao cấp nào. Lại uống một ngụm hồng trà, thật là thơm.

Y Tịnh liền trợn mắt ngạc nhiên với chính mình, từ khi nào mình lại có tư vị thưởng thức món ăn? Từ trước tới nay, ăn uống đối với anh không quan trọng, mùi vị nào cũng như nhau, ăn cái gì cũng không cần để tâm, chỉ là ăn để đáp ứng nhu cầu sinh học.

Vì sao những thứ người nọ mang đến đều rất ngon?

Buổi trưa ngày hôm sau, chuông báo nghỉ trưa vừa vang lên không bao lâu Dương Khinh Tiêu lại gõ cửa phòng Mộ Dung Y Tịnh.

“Chủ tịch, sao còn ở đây, ngài không đi dùng bữa a? Có phải đã gọi người mang lên rồi không?”

Nếu như là người khác, anh chắc chắn đã thật khó chịu mà ngay lập tức tổng cổ ra khỏi phòng nhưng với Dương Khinh Tiêu, Y Tịnh lại không có cảm giác đó.

Chỉ là thờ ơ trả lời: “Tôi không thấy đói.”

Lại là vẻ mặt ai oán kia, Khinh Tiêu như gió lốc bay ra khỏi phòng, rồi lại không để người ta kịp suy tính đã ào ào trở lại, đem một cái hộp bằng gỗ cùng với tách trà nóng đặt trước mặt Y Tịnh, “Chủ tịch, ngài không thể qua loa chuyện ăn uống nha, là trụ cột của Mộ thị, chủ tịch ngài cần phải có sức khỏe tốt, đừng để sinh bệnh, mọi người sẽ lo lắng.”

Cười nhạt, Y Tịnh băng quơ nói: “Bọn họ là lo khi nào phát lương, cuối tháng có hay không có thưởng...”

Khinh Tiêu nhìn anh ý tứ: “Còn có tôi lo mà... À, thôi chủ tịch ăn trưa đi, thử xem tay nghề của tôi có được không nha. Tôi quay về phòng.”

Dương Khinh Tiêu đi rồi, nhưng Y Tịnh vẫn ngồi rất lặng lẽ, trong đầu lúc này đầy ắp câu nói cùng biểu tình của người kia [Còn có tôi lo mà...]

Từ lúc cha anh qua đời, chưa có ai quan tâm đến anh như vậy. Không ai hỏi anh đã ăn chưa, không ai hỏi anh có mệt không, càng không ai nói anh cần giữ sức khỏe.

Nhẹ nhàng mở nắp hộp gỗ ra, bên trong là một phần bento rất đẹp cũng rất nhiều món, tất cả đều nhỏ nhỏ xinh xinh. Y Tịnh hơi lo lo ngại ngại, người kia nghĩ anh là học sinh trung học hay sao?

Nhưng ngay lập tức rơi vào trầm mặc. Là giả dối cũng được, là thật lòng cũng được. Mộ Dung Y Tịnh quyết định tiếp nhận sự quan tâm ấm áp này. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“Ai có thể nói cho tôi biết chuyện này là như thế nào không?” Mộ Dung Y Tịnh thanh âm không lớn, cũng không quát tháo, nhưng sự âm lãnh trong lời nói làm cả hội trường không rét mà run. Sắc mặt của mọi người đều tái xanh, chuyện này đúng là chọc tới chủ tịch rồi.

Tất cả đều là vì giám đốc bộ phận sản xuất, mê nữ sắc bị dụ dỗ kí hợp đồng mua vải kém chất lượng với giá cao. Cũng may Khinh Tiêu phát hiện ra nên chưa kịp đem vào sử dụng, nếu không lô hàng này bán ra ngoài không biết ảnh hưởng như thế nào đến thương hiệu Alex_Darm.

Giám đốc Khâu Đường đầu đầy mồ hôi cúi mặt xuống không dám hó hé một lời, cũng không dám động đậy, ông ta thật sự sợ rằng nếu mình có bất cứ động đậy dù nhỏ nhất cũng sẽ ngay tức khắc bị ném xuống mười tám tầng địa ngục. Cũng vì cái tính mê gái, lần này đúng là chết không toàn thân.

Hội trường giữ không khí như hầm băng trong vòng hai mươi phút, lúc mọi người sắp không chịu nổi nữa thì có người cất tiếng phá tan bầu không khí kinh dị này.

“Chủ tịch đừng nóng giận!”

Giọng nói đó là của trợ lý mới chủ tịch Dương Khinh Tiêu. Mọi người đang muốn tắt thở thì được giải vây, liền mạnh ai nấy hít lấy hít để không khí. Nhưng mà được một chút lại nhìn Dương Khinh Tiêu với ánh mắt thông cảm, trong lòng liền nghĩ: Đáng thương a, Tiểu Dương bình thường rất tốt với mọi người, lần này có chết, mọi người nhất định đi tiền phúng điếu thật khá nha! (__. __!!)

Mộ Dung Y Tịnh dường như vẫn lạnh nhạt, không tỏ ra chút gì giận dữ, liếc qua anh nói: “Cậu nhìn thấy tôi giận dữ khi nào!” Cả hội trường nín thở, giọng điệu này rất quen thuộc nha, mỗi khi chủ tịch nói chuyện kiểu này thì coi như báo hiệu sắp có người “chết”.

Dương Khinh Tiêu vẫn không thấy gì là sợ sệt, nhìn qua một lượt những người ngồi đây trong lòng kì quái, có cái gì mà họ sợ như vậy? Cả mẹ của anh cũng mặt mày tái mét nhìn anh lo lắng.

“A ha, chủ tịch, vậy thì ngài cũng đừng khó chịu mà!”

Oa! Có người chán sống rồi, dám nói chủ tịch “khó chịu”, trời ơi, Tiểu Dương, lần này cậu nhất định bị hỷ thi diệt tích đi! Hội trường lại được một trận kinh đảm.

Chủ tịch Mộ Dung Y Tịnh gõ gõ cây bút bi trong tay xuống bàn, gương mặt không chút thay đổi, miệng khẽ nhếch lên một chút âm trầm nói: “Cậu khi nào thì thấy tôi khó chịu?”

Toàn thể người có mặt lúc này đúng là đang trong trạng thái bị uy hiếp đến cực độ, có lẽ lần đầu trong đời họ dự một phiên họp đáng sợ như vậy. Chủ tịch không bao giờ cười, mà khi đã cười thì tất có điềm kinh khủng sắp xảy ra. Bọn họ lần này không còn tâm trí đi lo cho Dương Khinh Tiêu mà là sợ không biết chính mình có hay không bị đem ra lăng trì.

Nhưng cũng có kẻ vẫn không biết sống chết: “A, chủ tịch, chuyện này đúng là lỗi của giám đốc Khâu, nhưng mà ngài cũng biết, giao dịch hợp đồng cũng cần đi uống vài ly, mà khi uống rồi thì đầu óc sẽ có phần kém phán đoán đi. Lúc đó chắc là giám đốc Khâu nhìn không rõ bản mẫu nên mới gây ra lỗi này. Nhưng mà dù sao cũng phát hiện kịp thời. Tôi tin chắc sau này giám đốc Khâu sẽ không để sai sót như vậy đâu!”

Mộ Dung Y Tịnh hơi thay đổi tư thế một chút nhìn qua cái người đang co rúm một góc đằng kia rồi nhìn sang Dương Khinh Tiêu: “Vậy cậu có chủ ý gì? Tuy chưa đến mức thiệt hại thì vẫn có, tội chết có thể miễn tội sống đúng là khó tha.”

“Tôi nghĩ chỉ cần phạt cảnh cáo là tốt rồi, trừ lương nửa năm đi, nhưng vậy không ảnh hưởng tiến độ công việc mà còn cho giám đốc Khâu một cơ hội sửa chữa. Vả lại bây giờ tìm người tài như giám đốc Khâu quả thật khó a.”

Y Tịnh thông thả đứng lên: “Cứ quyết vậy đi, giám đốc Khâu, lần sau không để dằn như vậy đâu.” Nói xong anh quay bước rời đi.

Đợi bóng dáng chủ tịch ma quỷ khuất hẳn, mọi người mới thở phào, như được sống lại. Giám đốc Chung bước qua vỗ vai Khinh Tiêu: “Tiểu tử, cậu đúng là...diệt không sợ súng.”

Mọi người cũng ta một câu người một câu chúc mừng Khinh Tiêu vẫn còn toàn mạng. Mẹ anh cũng nước mắt rưng rưng ôm chặt lấy anh.

Dương Khinh Tiêu không hiểu vì sao tất cả lại có thái độ kì lạ như vậy, trong lòng cũng muốn cười, nhưng thấy bộ mặt ai cũng như đưa đám nên mới nín lại đến đau bụng.

Sau một hồi bình tâm, Khâu Đường mới đến gần cúi đầu thật thấp với anh: “Tiểu Dương, cảm ơn cậu, lần này không có cậu anh dũng lên tiếng, có lẽ tôi phải tự đào lỗ chôn mình a, cậu đúng là anh hùng trong lòng mọi người.”

Qua một buổi họp kì quái, tất cả nhân viên trong công ty liền nhìn anh với ánh mắt sùng kính kiến anh có chút kì dị. Trong lòng tự hỏi, người trong công ty này làm sao vậy a!

Buổi trưa không khí hơi nóng, Dương Kinh Tiêu đi xuống tầng hai mươi uống cà phê, tầng hai mươi được dùng làm một nhà hàng chuyên dụng cho nhân viên của công ty. Cây cối xanh tươi mát mẻ, còn có một bức tường đá nước chảy róc rách suốt ngày, phía dưới có nuôi một đàn cá koi Nhật Bản màu sắc sặc sỡ. Kinh Tiêu rất thích không khí ở đây. Ngồi gần phía ngoài ban công, được một bụi xương bồ che chắn làm thành một góc riêng tư, anh thong thả nhấp một ngụm cà phê. Công việc tuy nhiều nhưng cuộc sống khá thú vị, đồng nghiệp có lúc không hiểu nổi nhưng mà ai cũng thật tốt. Nhất là người kia a, hôm nay cậu ấy mặc một bộ tây trang màu chàm làm nổi bật làn da trắng, rất xinh đẹp, so với mỹ nữ càng đẹp hơn, dáng người cao ráo thon dài, làm người mẫu nổi tiếng cũng không sai. Lúc nghĩ đến Mộ Dung Y Tịnh, khóe môi Kinh Tiêu hiện hiện nét cười rất nhu tình, nhưng mà chính bản thân anh cũng không nhận ra đi.

“Cô có nghe người trong công ty nói chưa, Dương trợ lý vậy mà không hề xảy ra chuyện nha!”

Đang miên man suy nghĩ lại nghe nhắc đến mình, Kinh Tiêu cũng tập trung nghe. Nhận ra giọng nói này là của Tina, thư kí của giám đốc Chung.

“Tôi có nghe mà, chuyện động trời như vậy sao lại không biết chứ, chủ tịch không những không làm khó mà còn tha bổng cho anh ấy luôn, còn phạt giám đốc Khâu rất nhẹ nữa, chuyện đúng là không thể tin được mà.”

Ai, lại cái chuyện này, có cần phải làm quá lên không? Dương Kinh Tiêu xoa trán nghĩ.

Giọng của nhân viên nữ nào đó lại tiếp: “Trời ơi, từ bao giờ chủ tịch lại nhân từ như vậy? Tôi còn nhớ lần trước tổ trưởng tổ may mặc làm mất bản thiết kế bị chủ tịch đuổi khỏi công ty, nghe đâu đuổi luôn không cho bén mần tới Đài Bắc nữa, cả nhà phải lang thang đầu đường xó chợ lại còn đột nhiên mắc bệnh nan y không chữa trị được. Thật là thảm!”

Tina lại tiếp: “Chưa hết đâu nha, có người xúc phạm đến chủ tịch nga, qua ngày hôm sau thì đột nhiên mất tích. Mọi người nói là anh ta bị chủ tịch cho người trừ khử rồi vất xác xuống biển. Ai, đắc tội chủ tịch chỉ có con đường chết.”

Sau đó Dương Kinh Tiêu còn nghe rất nhiều lời đồn về vị chủ tịch ma quỷ Mộ Dung Y Tịnh, tất cả đều rất sùng kính anh, nhưng mà cũng ôm một nỗi sợ hãi mơ hồ. Bởi vì lương nhân viên của Mộ thị rất cao, môi trường làm việc rất tốt nên mọi người đều không muốn từ bỏ một cơ hội hiếm có này.

Tuy nghe nhiều, nhưng Kinh Tiêu cũng không để vào đầu, vẫn hằng ngày chạy qua chạy lại phòng chủ tịch. Gần đây anh chuẩn bị đồ ăn đều làm thêm một phần, chủ tịch Mộ Dung cũng không từ chối. Dương Kinh Tiêu lại lấy đó làm niềm vui, mỗi ngày đều suy nghĩ hôm sau sẽ nấu món gì.

Vào văn phòng, Mộ Dung Y Tịnh hít vào một hơi không khí thơm ngát. Đúng là rất thoải mái, nhìn qua thì phát hiện trên kệ trang trí gần bàn làm việc có một bình hoa tử đinh hương thật lớn. Hương hoa thơm ngát cả căn phòng, mùi hương không gây gắt mà dịu dàng thoang thoảng, làm người ta muốn rơi vào trạng thái hôn trầm (là buồn ngủ ý). Những đóa hoa màu tím xanh nho nhỏ kết thành chùm rất đẹp lại phù hợp với sắc trắng xám của căn phòng.

Ngồi xuống ghế, Mộ Dung Y Tịnh đưa tay chạm nhẹ vào một chùm hoa, hương thơm như tỏa ra ôm ấp lấy cả người anh. Trong lòng liền biết tác phẩm này là của ai, khóe miệng lại cong lên, người kia cũng biết cách chơi hoa nha!

Hai tháng này, cuộc sống của anh dường như có chút đổi khác, không còn tịch mịch, không còn thấy chán nản với hàng đồng công văn chất chồng, cũng không phải hằng ngày đối mặt với bốn bức tường vô vị.

Người kia thường hay qua văn phòng của anh nói chuyện, tuy chỉ là một mình Dương Kinh Tiêu độc thoại, còn Mộ Dung Y Tịnh chỉ là khép hờ mắt tỏ ra hồ hững, nhưng từng câu nói của người đó anh đều nghe rất rõ. Lúc sáng thì pha cà phê và mua điểm tâm cho anh, buổi trưa thì đem cơm pha trà. Mà những món ăn

người đó đem qua đều rất tinh xảo, thể hiện được sự chăm chút dày công trong đó, ăn vào cũng thấy ngon hơn gấp vạn lần.

Cũng có lúc Mộ Dung Y Tịnh nghĩ Dương Kinh Tiêu mua những thứ này ở nhà hàng rồi bảo mình chuẩn bị, nhưng mà ý nghĩ đó liền bị anh gạt đi. Vì sao đã tiếp nhận còn hoài nghi làm gì, chẳng phải anh đã nguyện dù là giả dối anh cũng tiếp nhận hay sao?

Trong lòng không biết vì sao lại dâng lên một cảm xúc khó diễn tả, hàn băng chất cao trong tim phút chốc như tan chảy, bao nhiêu u uẩn nhiều năm trước trong lúc này cũng như tan đi không còn dấu vết. Cuối cùng, bản thân mình đối với người đó là loại cảm tình gì? Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Xong một bản thiết kế, Mộ Dung Y Tịnh buông bút màu, ngón tay nhu nhu huyết thái dương, ngẩng lên thì thấy đã trễ rồi, cũng gần mười một giờ đêm. Anh dọn sơ qua bàn làm việc đứng dậy cầm áo khóa đi ra khỏi văn phòng, bụng có chút đói.

Đi qua phòng trợ lý, thấy đèn còn sáng, anh lại tự nhiên bước vào. Dương Kinh Tiêu đang nằm tựa người lên bàn ngủ say, trong tay còn cầm bút bi, mắt kính đã lệch đi một chút, bên cạnh còn có một cốc cà phê đã lạnh.

Nhìn bộ dáng Kinh Tiêu như vậy không hiểu sao trong lòng Y Tịnh dâng lên chút khó chịu. Đến gần người kia đưa tay lay nhẹ.

Dương Kinh Tiêu tỉnh dậy nhìn thấy Mộ Dung Y Tịnh thì cười một cái, nụ cười có chút mơ hồ nhưng lại tuyệt đối cuốn hút. Mộ Dung Y Tịnh ngẩn ngơ trong chốc lát.

Khi đã tỉnh hoàn toàn Dương Kinh Tiêu mới nhận ra mình đang cười ngốc nghếch cái gì, nhanh chóng ngậm miệng thấy xấu hổ liền quay mặt đi. Giả vờ ho khụ khụ hai tiếng chữa ngượng.

“Chủ tịch, trễ thế này mới về sao? Là công việc quá nhiều? Nếu vậy, giao bớt cho tôi đi!”

Mộ Dung Y Tịnh nhướn mi lãnh đạm nói: “Cậu cũng không phải mệt gần chết rồi sao, còn muốn nhận cái gì? Dứng dậy đi về ngay cho tôi!”

Dương Kinh Tiêu đứng dậy, sắp xếp chút đỉnh công văn trên bàn rồi cầm lấy áo khoác đi theo Mộ Dung Y Tịnh. Hai người cùng vào thang máy, cùng đi ra sảnh nhưng cũng không ai nói với ai câu gì, vẫn bảo trì thanh tịnh, dường như trong lòng cả hai đang suy nghĩ chuyện riêng của mình.

Khi đến cửa lớn Mộ Dung Y Tịnh nhìn thấy Dương Kinh Tiêu định đi về phía ngoài liền gọi lại. “Dương trợ lý, cậu đi đâu vậy, tầng hầm bãi đỗ xe hướng này.”

Dương Kinh Tiêu dừng bước quay lại, “A, tôi đi tàu điện ngầm, không cần xuống bãi đỗ xe. Chủ tịch ngài đi thông thả.”

Tàu điện ngầm? Mộ Dung Y Tịnh không thể tin được một cậu ấm, công tử con nhà giàu mang tiếng ăn chơi trác táng lại có thể đi tàu điện ngầm. Đúng là chuyện càng lúc càng khó tin, nhưng trong lòng vẫn phả lệ quyết định làm khác. “Không bằng để tôi đưa cậu về, giờ này chắc không còn chuyến tàu nào nữa đâu.”

Dương Kinh Tiêu suy nghĩ một chốc gật đầu đi theo Mộ Dung Y Tịnh xuống bãi đỗ xe, nếu nói là nhà của mình thì quả thật quá xa, ở tận gần ngoại thành. Mà công việc lại nhiều nên Dương Kinh Tiêu quyết định dọn đến nhà của mình trước đây, lúc chưa xảy ra chuyện đó để ở, vừa vặn lại rất gần công ty nha. Mỗi cuối tuần mới về nhà cùng gia đình.

Anh còn nhớ rõ cảm xúc của mình lay động như thế nào lúc bước đến cửa vào nhà,. Lấy cái chìa khóa giấu trong khe nhỏ của hộp thư tra vào ổ, cách một tiếng cánh cửa mở ra. Bước vào phòng nhìn quanh, không hiểu sao trong lòng lại thấy khác lạ, cứ như là căn nhà của ai khác không phải của mình. Đồ vật vẫn như cũ, giá sách cùng tài liệu giảng dạy vẫn y nguyên. Tất cả đều được phủ bởi một lớp bụi mờ mờ.

Quyết định về nơi này sống không biết có đúng hay không? Dù sao hiện tại anh đã không còn là Dương Thần nữa rồi.

Thấy người ngồi bên cạnh lộ ra nét mặt âm trầm hiềm có, Mộ Dung Y Tịnh khó hiểu, trong lòng lại tò mò muốn biết người này đang nghĩ cái gì đến độ xuất thần.

Nhưng Mộ Dung Y Tịnh chưa có phản ứng đã nghe người kia lên tiếng, giọng nói vẫn trầm âm và ôn hòa như bình thường, tuyệt không thấy bóng dáng của vẻ thất thần lúc vừa rồi: “Chủ tịch có đói không, chúng ta cùng đi ăn cái gì đi?”

Mộ Dung Y Tịnh thở ra lãnh đạm trả lời: “Cũng được, cậu chọn đi.” Dù sao anh cũng thấy đói.

Dương Kinh Tiêu nghĩ nghĩ xong đề nghị: “Chủ tịch, chúng ta đi ăn mỳ đi, tôi biết có một chỗ, bán rất khuya, mà lại rất ngon.”

“Chỉ đường.”

Dương Kinh Tiêu nhú mày, người này sao lại kiêu lời như thế a? Trong lúc Dương Kinh Tiêu nhăn nhó vì kiểu nói chuyện của người thì nhân viên trong Mộ thị nếu biết chủ tịch của họ đề nghị đưa anh về lại còn đồng ý đi ăn khuya với anh chắc cảm của họ rớt xuống đất ngay lập tức.

Rất nhanh, hai người đã đến trước một tiệm mỳ trông có vẻ lâu đời. Mộ Dung Y Tịnh bước vào theo Dương Kinh Tiêu, ánh mắt nhìn quanh đánh giá. Quán mỳ này có cách bài trí khá cổ xưa, tuy nhỏ như rất ngăn nắp sạch sẽ, khách không tin là nhiều nhưng cũng không phải ít, nếu dựa vào thời điểm này thì cho là đông cũng không quá đáng.

Bên trên trần nhà có treo đèn ***g làm không gian ấm áp hơn. Dương Kinh Tiêu chọn một cái bàn dành cho hai người trong góc quán, Y Tịnh theo đó ngồi xuống.

“Quán mỳ này lâu lắm rồi a, hình như từ lúc hiểu chuyện tôi đã nhìn thấy rồi, chỉ có điều không có vào ăn, mà đến khi tốt nghiệp rồi mới ghé qua dùng thử, ăn một lần là không thấy nơi nào nấu mỳ ngon qua nơi này.”

Cùng lúc đó, mỳ mà hai người gọi cũng được mang ra. Mộ Dung Y Tịnh nhìn tô mỳ nghi ngút khói, hương thơm làm người ta đã muốn động đũa, lại còn được trang trí khá đẹp mắt.

Gắp một đũa mỳ cho vào miệng, Y Tịnh lặng đi một chút, quả thật rất ngon. Nước súp vừa ăn, rất thanh không gây ngán, mỳ được nấu chín vừa phải không quá cứng cũng không quá mềm mà hơi dai dai.

Dương Kinh Tiêu để ý từng động tác của người đối diện, cách cầm đũa quả rất đẹp nha, bàn tay thon dài trắng mịn, không phải đẹp như phụ nữ mà là có cốt cách cao quý của người đàn ông tri thức, bản thân chỉ biết mỗi thứ thuộc về người này đều thực tao nhã.

“Chủ tịch, có vừa miệng không?”

“Ừm. Cũng được!”

Đang cao hứng Kinh Tiêu lại xụ mặt. A, mắt công quảng cáo như vậy chỉ nhận được hai chữ “cũng được”.

“Xin lỗi chủ tịch, tôi quên mất ngài không quen dùng bữa ở mấy quán nhỏ như vậy, đáng ra tôi nên mời chủ tịch đến nhà hàng mới đúng.” Trong lời nói có chút giận dỗi.

Mộ Dung Y Tịnh nghe qua không giận mà còn cảm thấy người này đúng là....rất đáng yêu. Hình như chẳng có ai dám nói chuyện với anh như vậy, cái dỗi hờn kia của một người đàn ông cao lớn còn muốn hơn anh lại làm tâm tình anh đã tốt chuyển tốt hơn.

“[Cũng được] của tôi chính là [rất tuyệt] của người bình khác!” Mộ Dung Y Tịnh rộng rãi giải thích thêm.

“A?” Nghe qua câu nói đó, Dương Kinh Tiêu giật mình, nguyên lai là như vậy sao? Tự nhiên tâm tình đang rất xấu liền chuyển thành cao hứng. “Chủ tịch, ngài chính là thần tượng trong lòng tôi.”

Câu này đã nghe rất nhiều người nói qua, Mộ Dung Y Tịnh lúc đó cũng thấy thế nào cũng là giả dối, nhưng khi nghe từ người này, lại tin đó là lời thật lòng.

Ấn tượng ban đầu về Dương Kinh Tiêu của anh đúng là rất xấu, nhưng hiện tại Mộ Dung Y Tĩnh lại bỏ qua chuyện đó, đối với Kinh Tiêu hiện giờ, anh thật thích thưởng thức.

Lúc ăn xong đi ra ngoài, cả hai chưa kịp đến gần xe thì có một bọn côn đồ từ đâu chạy đến vây hai người vào giữa. Quán mỳ nằm trong một hẻm nhỏ mà xe không vào được nên cả hai quyết định đi ngoài đường lớn rồi đi bộ vào trong, mà hiện tại đường lớn không một bóng người, xe cộ cũng không thấy.

Dương Kinh Tiêu nghĩ bọn côn đồ này chắc là muốn kiếm chuyện cướp giật. Anh không lo cho bản thân mà kéo Mộ Dung Y Tĩnh lại gần mình, lớn tiếng hỏi: “Mấy người muốn gì?”

“Muốn cái mạng của thằng này.” Một tên chìa mũi dao đang cầm trên tay về phía Mộ Dung Y Tĩnh.

Mộ Dung Y Tĩnh cũng không thay đổi nét mặt, lạnh lùng nói: “Tao nhớ là tao chả biết chúng mày là cái thứ ôn dịch gì.”

Tên côn đồ nghe qua tức ***g lộn lên: “ Cái đồ bất nam bất nữ như mày mà cũng cao ngạo. Mẹ nó, tao bữa nay không làm thịt mày, rạch nát cái mặt của mày tao không còn là Lôi Tứ nữa. Con bà nó, thằng em ngu dại của tao mù rồi mới thêm rở tới mày.”

Mộ Dung Y Tĩnh nghe xong câu nói, thần sắc cũng không có nhiều biến hóa, nhưng trong đáy mắt Y Tĩnh, Dương Kinh Tiêu nhìn ra được có sát ý.

“Hừ, thì ra là anh em của cái thằng không biết sống chết kia, tao thấy thằng em của mày đúng là rất ngu mới dám xúc phạm tới tao. Bây giờ mày cũng ngu y như thằng em mất dạy của mày.”

Lời lẽ không có chút kiêng dè, lại thêm phần thô tục nhưng qua âm thanh mềm nhẹ bằng lãnh của người này, Dương Kinh Tiêu lại thấy quả rất ngạo khí.

“Câm mồm, bọn này đứng được ra đó làm gì, giải quyết nó cho tao!”

Sáu bảy tên côn đồ tay cầm gậy cầm dao xông vào. Dương Kinh Tiêu chỉ thoáng kinh ngạc, anh không sợ hãi, dù sao lúc còn nhỏ ở cũng đã từng ném qua mùi vị đánh đập lẫn nhau của thân phận đầu đường xó chợ. Nhưng lại lo cho người này. Một người nam nhân nhìn qua diêm lệ thể kia có thể nào chống lại được đám cuồng dại trước mặt.

Biết chắc một mình mình không địch lại cả đám người, nhân lúc bọn chúng đang bị động. Kinh Tiêu nắm tay Y Tĩnh chạy vụt qua vòng vây. Bọn chúng thất thần một chút rồi lại điên cuồng truy đuổi. Vòng qua mấy khúc ngoặt cuối cùng cũng lâm vào đoạn đường đang thi công nên bị chặn lại. Dương Kinh Tiêu kéo Mộ Dung Y Tĩnh ra phía sau, anh đứng chắn phía trước nhìn bọn côn đồ đang tiến lại gần. Một dao một gậy quơ qua, Kinh Tiêu vừa tránh né vừa đánh trả, thân thủ của anh tuy không tốt nhưng dù sao vẫn phải liều.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, một mình Dương Kinh Tiêu không thể đánh lại bảy người có vũ khí, nhanh chóng bị ăn một đòn. Bả vai đau đớn kịch liệt nhưng anh vẫn cố cắn răng chống trả. Lúc nhận ra con dao đang cách mình vài centimet thì đã không kịp rồi.

Nghĩ rằng mình sẽ nhận thêm một dao, nhưng ngay lúc đó, ‘rắc’ một tiếng, cổ tay cầm dao của tên kia bị một lực đạo rất mạnh bẻ gãy.

Mộ Dung Y Tĩnh từ bao giờ tiến lại vô thanh vô thức. Nhanh chóng trái một quyền, phải một cước đánh cho bảy tên bò lăn dưới đất. Thủ pháp ra tay rất mau lẹ, lại dứt khoát lãnh khốc không do dự lưu tình, tất cả đều bị bẻ gãy cổ tay và bị tháo khớp vai.

Nhìn lướt qua như nhìn rác rưởi, Mộ Dung Y Tĩnh âm trầm: “Hôm nay tâm tình tao tốt, để cho chúng mày một mạng, về sau đừng để tao thấy tội mày.”

Nói đoạn anh bước nhanh lại bên Dương Kinh Tiêu, giọng nói pha chút lo lắng: “Vai có sao không? Đi bác sĩ!”

Dương Kinh Tiêu vẫn còn đỡ dần vì chuyện vừa mới xảy ra, cái người này nhìn như thế nào cũng không đoán ra được lại là một thân cao thủ a! Nhưng mà động tác của cậu ấy thật đẹp!

“Không sao đâu, về nhà bôi chút thuốc là được rồi.”

Mộ Dung Y Tịnh đưa tay xoa nắn nhẹ xác định chỉ là phần mềm, mới yên tâm.

Đưa Dương Kinh Tiêu đến một chung cư bình thường, Y Tịnh có chút không hiểu, người này lại có thể sống nơi bình dân như vậy sao?

“Cám ơn chủ tịch đã cho quá giang, cũng muốn mời chủ tịch lên nhà uống tách trà, nhưng mà quả thật lúc này đã rất khuya, chủ tịch về nghỉ sớm a!”

“Được rồi, cậu vào đi, nhiều lời.”

Lúc xe chuẩn bị lặn bánh, Dương Kinh Tiêu nghe thoáng qua câu: “Cám ơn bát mỳ!”. Trong lòng tự nhiên vui vẻ lạ thường.

Mộ Dung Y Tịnh về đến nhà, dù rất mệt nhưng cũng không ngủ được. Cứ nhắm mắt hình ảnh người kia lại hiện lên. Nhớ đến gương mặt anh tuần lúc nào cũng tỏ ra nhu hòa, nhớ nụ cười ấm áp, nhớ đến những ân cần chu đáo mà mình nhận được, nhớ đến ánh mắt kiên định khi muốn bảo vệ mình lúc này. Trong lòng Y Tịnh dâng lên một tình cảm làm anh hoảng sợ. Từ lúc nào trong mắt mình chỉ toàn hình bóng của Dương Kinh Tiêu?

Biết được cảm xúc này, Y Tịnh hơi bối rối, ngày nay chuyện nam nam yêu nhau không còn bị bài xích nhiều như trước, nhưng cũng cần cả hai đồng tương nguyện. Mà người đó, nhìn qua đã biết là straight, lại có rất nhiều tin đồn về các mối quan hệ với phụ nữ làm sao chấp nhận chuyện kia.

Vùi mặt vào gối, nỗi phiền muộn vây kín tâm hồn, phần tình cảm này, có lẽ nên chôn nó vào tận đáy lòng.
Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Buổi trưa, Dương Kinh Tiêu dùng bữa trong văn phòng của mình xong thì thấy còn dư khá nhiều thời gian nên quyết định xuống tầng hai mươi hóng mát. Vừa đi vào đã thấy giám đốc Khâu Đường đang ngồi nói chuyện vui vẻ với một người con gái còn rất trẻ, nhìn qua không phải tuyệt sắc nhưng khá dễ thương. Anh nhận ra người này, đó là Khâu Tiểu Diệp, sinh viên trong lớp của anh trước kia.

Khâu Đường nhìn thấy Dương Kinh Tiêu thì rất vui vẻ, gọi anh đến ngồi cùng. “Tiểu Dương, qua đây ngồi đi.”

Ông đưa tay giới thiệu, “Nữ nhi này là con gái rệu của tôi, Khâu Tiểu Diệp, đang là sinh viên năm cuối khoa kinh tế, còn đây là trợ lý của chủ tịch, Dương Kinh Tiêu. Không nhờ cậu ấy ba ba của con lúc trước đã tiêu thật rồi a!”

Khâu Tiểu Diệp từ lúc Dương Kinh Tiêu bước vào đã bị vẻ ngoài của anh cuốn hút, nói năng rất lễ phép: “A, chào anh, anh Dương!”

Dương Kinh Tiêu cười ôn hòa, trong lòng nghĩ, trước đây con nhóc này đối xử với thầy của mình không phải như vậy nha, sao bây giờ lại tỏ vẻ e thẹn như này, anh đúng là nhìn không quen. “Khâu tiểu thư cứ gọi tôi Vincent.” Trong công ty, chỉ những người lớn hơn mới gọi anh là Tiểu Dương, còn những người bằng tuổi hay nhỏ hơn đều gọi Vincent, nhưng cũng thật ít, vì anh là một trong những người nhỏ tuổi hiếm hoi của Mộ thị. Vincent Dương là tên tiếng anh của Dương Kinh Tiêu lúc đi du học ở Mỹ.

Khâu Tiểu Diệp cười, “Nếu đã vậy thì anh đừng gọi tôi Khâu tiểu thư, cứ gọi Tiểu Diệp là được.”

Ba người ngồi trò chuyện khá ăn ý, bởi vì Khâu Đường quả rất thích Kinh Tiêu, nếu có thể cùng Tiểu Diệp kết giao đúng là chuyện tốt, còn Khâu Tiểu Diệp dù sao cũng rất xinh xắn lại biết cách ăn nói, Dương Kinh Tiêu coi như cũng hiểu rõ học trò của mình, tính anh luôn ôn hòa, tuy hồi trước bị nữ sinh này ăn hiếp nhưng dù sao thành tích cũng coi như khá vả lại quan hệ của anh với cô nhóc này không tính quá tệ.

Trò chuyện được một chút thì Dương Kinh Tiêu nhìn thấy Mộ Dung Y Tịnh bước vào, Mộ Dung Y Tịnh cũng rất nhanh nhìn thấy Dương Kinh Tiêu đang ngồi cùng với Khâu Đường và một cô gái trẻ, trong lòng

thầm buồn bực. Con nhóc kia với người này có quan hệ gì a? Dù sao tin đồn người này là hoa hoa công tử anh cũng chưa có quên.

Âm trầm đi tới chỗ ba người, Mộ Dung Y Tịnh tự nhiên ngồi xuống ghế kế bên Dương Kinh Tiêu, gác chân này lên chân kia, phong thái rất ưu nhã.

Khâu Đường thấy Mộ Dung Y Tịnh ngồi xuống liền sợ hết hồn. Chủ tịch khi nào thì xuống tầng hai mươi a? Trong trí nhớ của ông, chủ tịch ngoài tầng ba mươi ra hầu như chẳng bao giờ đi đâu, trừ phi có cuộc họp mới xuống tầng hai mươi chín. Lần này lại ngồi trong quán cà phê lại ngồi chung một bàn, Khâu Đường bắt đầu chột dạ, đưa mắt nhìn sang Dương Kinh Tiêu.

Ngay lúc đó nữ phục vụ đi đến, lễ phép đưa menu cho Y Tịnh, liếc mắt qua anh liền đưa lại giọng vẫn lạnh băng: “Cà phê không đường.”

Tiếp nhận lại thực đơn, nữ phục vụ khẽ “Dạ” một tiếng. vừa định quay đi đã bị Kinh Tiêu gọi lại: “A, Tiểu Hoa, chờ chút!”

Nữ phục vụ quay lại nhìn anh, nhưng Kinh Tiêu đã quay sang Mộ Dung Y Tịnh, “Chủ tịch, buổi trưa uống cà phê không tốt, uống trà tốt hơn. Dạ dày chủ tịch hình như hôm nay không khỏe mà.”

Nhận ra tâm tình lo lắng của Kinh Tiêu, Y Tịnh quay sang nói với nữ phục vụ, “Vây đổi hồng trà lạnh.”

Kinh Tiêu đối Tiểu Hoa bổ sung: “Cho thêm chút mật ong nha!”

Tiểu Hoa biết tính chủ tịch, lần này đúng là nhìn anh khó xử, Y Tịnh khoát tay: “Theo ý cậu ấy đi!”

Tiểu Hoa gật nhẹ rồi đi chuẩn bị, trong lòng thắc mắc, từ khi nào chủ tịch lại có thêm phong vị quyến rũ như vậy kia?

Trong công ty, không ai không nghĩ Mộ Dung Y Tịnh là người xuất sắc nhất, nhưng so về phần hấp dẫn nữ nhân, Kinh Tiêu có phần hơn. Bởi vì phần ôn hòa dịu dàng của anh quả rất thực tế, còn chủ tịch cho dù có khuynh quốc khuynh thành thì phần âm lãnh bá đạo làm người ta sợ. Trong lòng mọi người ai cũng thừa nhận Mộ Dung Y Tịnh là một ánh trăng lạnh ngạo trên cao, tỏa ra thứ ánh sáng tuyệt diệu nhưng vẫn làm người khác cảm thấy lạnh lẽo, còn Kinh Tiêu mới chính là ánh nắng ấm áp sưởi ấm tâm hồn người ta.

Khâu Tiểu Diệp từ lúc nhìn thấy người đàn ông này thì dường như hít thở không thông. Mặc dù đã nhiều lần nhìn thấy Mộ Dung Y Tịnh qua tạp chí, nhưng nhìn bên ngoài quả thật rất khác, khí chất lạnh ngạo toát ra làm cho người khác khó thở.

Từ lúc anh ngồi xuống không khí đã trở nên đông đặc lại, hai người kia không ai dám nói chuyện nữa. nhưng Mộ Dung y Tịnh dường như đã quen, cũng không nói chuyện mà chậm rãi uống trà do Tiểu Hoa mang ra.

Dương Kinh Tiêu thì lại bị cuốn hút bởi những động tác của người kế bên, bàn tay trắng trẻo kia nếu nắm lấy sẽ có cảm giác gì? Đôi môi hơi hồng xinh đẹp kia càng nhìn càng làm người ta muốn cắn. Ách...từ lúc nào bản thân mình lại nghĩ chuyện thiếu thực tế như vậy a? Cậu ấy cũng không phải phụ nữ.

Nhưng mà...gương mặt trắng nõn không có chút tì vết kia, thật rất muốn chạm vào. Oa, lại nữa, bình tĩnh lại, đừng có nghĩ bậy bạ.

Dương Kinh Tiêu dời tầm mắt đi chỗ khác, trong lòng cố trấn định lại. Lúc đó chuông báo hết giờ nghỉ trưa cũng vang lên. Mộ Dung Y Tịnh đứng dậy: “Hết giờ nghỉ, theo tôi vào văn phòng, có chuyện cần giao cho cậu.” Nhìn lướt qua cha con họ Khâu “Bữa này tôi đãi.”

Hoàn toàn khác với thái độ khó tiếp nhận của hai người kia, Dương Kinh Tiêu nhăn nhó, “Chủ tịch, ngài trả tiền cốc cà phê nhỏ tý đổi lại bắt tôi làm toàn những chuyện khó nhằn, thật không công bằng.”

Đi song song với anh, Y Tịnh khẽ cười: “Vây một tháng cà phê thì thế nào?”

Dương Kinh Tiêu liền cao hứng: “Thật sao? thành giao!”

Nhìn hai bóng dáng kia đã khuất rất lâu, Khâu Đường vẫn còn rơi vào trạng thái thất thần. Từ bao giờ chủ tịch cười ôn nhu với người ta như vậy? Đúng là chuyện này chỉ có thể là ‘người anh hùng’ Dương Kinh Tiêu mới làm được a!

Buổi tối, từ phòng tắm bước ra, Mộ Dung Y Tịnh rót một ly rượu, đến ngồi xuống ghế sofa. Nhấp một ngụm xong thì tùy tiện bật đại một kênh trên tivi. Cũng không phải muốn xem, nhưng căn nhà quả thật quá yên ắng làm anh không mấy thoải mái. Ngay lúc đó trên tivi đang đưa tin trực tiếp về một vụ cháy lớn vừa mới xảy ra. Nam phát thanh viên đang đứng trước hiện trường, có thể nhìn thấy phía sau anh ta là một toàn nhà bị lửa thiêu đỏ rực, tiếng xe cứu hỏa, tiếng người la hét, tất cả là một trận hỗn loạn. Mộ Dung Y Tịnh nghe qua cũng không mấy để tâm, chuyện không liên quan đến anh, ít khi nào anh lo nghĩ, con người anh xưa nay vốn lạnh lùng với mọi việc xung quanh.

Nhưng khi vừa định rót thêm rượu vào ly tai nghe rất rõ người phát thanh viên kia nói cái gì, khu nhà đó, chẳng phải là nơi Dương Kinh Tiêu đang ở sao? Ly rượu trên tay rơi xuống sàn vỡ nát, trái tim như bị bóp mạnh, cả người gần như không còn sức chống đỡ. Trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy được một nỗi sợ hãi, không phải là nỗi kinh hoàng xâm chiếm.

Chụp lấy chìa khóa xe lao ra khỏi nhà. Mộ Dung Y Tịnh lái xe chạy như điên đến nơi kia. Cái gì, lúc này anh nghe rất rõ ràng, còn rất nhiều người bị kẹt trong đó, mà ngọn lửa thì đã ngoài tầm kiểm soát. Lại nhớ tới hôm nay Kinh Tiêu tan sở rất đúng giờ, nên giờ này là đang ở nhà. Trong lòng lại càng thêm hoảng hốt.

Tất cả các con đường đi đến đó đều được phong tỏa, chỉ dành cho xe cứu hỏa và xe cấp cứu. Mộ Dung Y Tịnh không còn kiên nhẫn chờ đợi, anh ra khỏi xe chạy luồn qua đám người đi ngược chiều đến hiện trường.

Đến nơi, đúng là một trận hỗn loạn còn hơn trên tivi. Y Tịnh chỉ biết đứng nhìn ngọn lửa đỏ rực hùng hục bốc cao, anh không phải điên cuồng mà muốn xông vào, nhưng tâm hồn dường như đã chết lặng.

Qua một lúc lâu, đám cháy đã được kiểm soát, một lúc nữa qua đi, là cảnh những nhân viên cứu hỏa dời từng thi thể cháy đen không còn hình thù ra khỏi tòa nhà gần như bị thiêu rụi.

Người bên ngoài khóc lóc, kêu gào, tiếng xe cứu thương vang lên từng hồi,...quả thật như địa ngục trần gian.

“Dương Kinh Tiêu.” Môi anh chợt bật ra tiếng gọi khẽ tên người nọ, trong lòng đã không còn biết là tư vị gì. Từng hồi, từng hồi cái tên đó được anh lập đi lập lại không biết bao nhiêu lần. Hốc mắt đã đỏ lên, mũi cay xè.

Khóc ư? Tại sao mình lại muốn khóc, hối tiếc, phải, chính là hối tiếc, nếu biết trước có chuyện này, chắc chắn khi nhận ra tình cảm của bản thân liền giải bày với người kia, đối với cậu ấy thật tốt, dành thật nhiều thời gian cho cậu ấy, đem những thứ tốt nhất mà mình có được cho cậu ấy...Nhưng mà quá muộn, quá muộn rồi...Đau thương ư, phải, là đau thương bởi vì người mình yêu đã không còn nữa!

Hai bàn tay siết chặt. Mộ Dung Y Tịnh quay bước rời đi. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

“Chủ tịch!”

Thanh âm trầm ấm quen thuộc vang lên. Mộ Dung Y Tịnh đứng lại, là người kia gọi mình sao? Không phải mình bị ảo giác? Trái tim lại bị thắt chặt một lần nữa, Y Tịnh từ từ quay người. Nhìn thấy người trong lòng mang vẻ mặt lo lắng nhìn về phía mình. Anh cũng không biết phải phản ứng ra sao?

Nhìn thấy bộ dáng gần như suy sụp của Y Tịnh, Dương Kinh Tiêu chạy thật nhanh đến trước mặt anh.

“Chủ tịch, sao lại đi đến đây?”

Thật lâu, Mộ Dung Y Tịnh mới bật ra được một câu, giọng nói đã có chút khàn khàn: “Cậu...không sao chứ?”

“Không sao, cũng may là trước khi đám cháy bùng lên tôi ra ngoài có chút chuyện. Khi trở về thì đã thấy cháy rồi.”

Thấy ánh mắt người đối diện không thích hợp, Khinh Tiêu lại tiếp: “Đúng là cháy rất lớn, tôi cũng định về nhà, chắc là người nhà tôi hiện đang rất lo lắng, lúc đi ra ngoài tôi cũng không có mang theo điện thoại. A, mà chủ tịch đến đây...”

Chưa nói hết câu, Dương Khinh Tiêu đã bị Y Tịnh ôm lấy. Cái ôm rất chặt, làm anh đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là bối rối. Nhưng nhận ra toàn thân Y Tịnh có phần run rẩy, Dương Khinh Tiêu cũng choàng tay qua người anh siết nhẹ. Nghe một câu nói nhỏ nhỏ phát ra: “Tôi lo cho cậu...”

Dương Khinh Tiêu xúc động, liền ôm siết lấy cơ thể lạnh băng này.

Lái xe chở Dương Khi Tiêu đến biệt thự nhà họ Dương, trên đường đi chỉ thấy Khinh Tiêu là một mảng trầm trầm, không nói chuyện, mắt nhìn mông lung ra ngoài cửa kính, trong lòng Y Tịnh buồn bã, lúc này đúng là không kiềm chế được cảm xúc nên mới ôm lấy Dương Khinh Tiêu, chắc trong lòng cậu ấy đang khó xử.

Nhưng Dương Khinh Tiêu thì lại suy nghĩ đến chuyện khác. Đúng là ông trời sắp đặt, cơ bản anh không nên quay về sống nơi đó, cái gì của trước đây anh cũng là nên vứt bỏ, cũng không nên hồi tưởng quá nhiều, hiện tại đã là một con người mới nên sống cho hiện tại. Trong lòng lại so đo, không biết có phải vì mình nên đám cháy mới phát sinh hay không? Lúc này nhìn thấy rất nhiều người chết, trong lòng quả thật rất khó chịu.

Đến trước cửa biệt thự, Mộ Dung Y Tịnh dừng xe, Dương Khinh Tiêu vẫn còn suy nghĩ chuyện kia nên không chú ý.

Y Tịnh thở dài, chắc là mình làm cho cậu ấy khó xử thật rồi. Nhẹ vỗ vai Dương Khinh Tiêu anh nói nhỏ: “Đến rồi!”

“Àn!” Khinh Tiêu hồ hững đáp. Y Tịnh đối anh nói: “Cậu nếu mệt thì có thể nghỉ vài hôm, khi nào tinh thần ổn định thì đi làm lại cũng được.”

“Àn!”

Vô thức bước xuống xe, Dương Khinh Tiêu cũng không nói quá nhiều, cũng không quay lại, một đường tiến về phía trước.

Mộ Dung Y Tịnh nhói trong lòng, lặng lẽ lái xe rời đi.

Sáng hôm sau anh đến văn phòng rất sớm, cũng vì chuyện đêm qua nên Y Tịnh hoàn toàn không ngủ được, đúng là lúc đó tưởng Khinh Tiêu xảy ra chuyện anh hối tiếc vì không bày tỏ tình cảm của mình, nhưng bây giờ, thái độ hồ hững kia làm anh đau lòng.

Là người thẳng thắn, anh cũng không muốn làm người khác khó xử.

Đầu có chút đau do hôm qua không ngủ, Mộ Dung Y Tịnh muốn đi pha một tách cà phê, trước đây có người dưới tầng hai mươi pha cho anh, nhưng từ khi Dương Khinh Tiêu đến, hầu như nhân viên không còn mỗi sáng mang cà phê lên nữa. Cũng không muốn gọi người khác làm, Y Tịnh đứng dậy. Nhưng lúc đó của văn phòng bật mở. Là Dương Khinh Tiêu.

“Oa, chủ tịch, sớm a! Tôi vẫn nghĩ chủ tịch chưa đến định sang cắm hoa mới.”

Trên tay Khinh Tiêu là một bó hoa hồng vàng. Mộ Dung Y Tịnh hơi ngạc nhiên, thái độ của Khinh Tiêu dường như trở lại như trước đây, không âm trầm giống hôm qua. Vẫn nụ cười như tỏa nắng, hiện tại Dương Khinh Tiêu mặc một bộ tây trang quần áo không đồng màu, quần màu nâu xám, sơ mi vàng nhạt, áo khoác ngoài là màu kem đậm. Thân người cao lớn, gương mặt anh tuấn. Mà người này đang ôm một bó hoa, trong không có chút nào éo lá mà lại rất nhu hòa.

“Không phải tôi bảo cậu nghỉ ở nhà sao?”

Dương Khinh Tiêu bước vào phòng, đứng sau lưng ghế của Mộ Dung Y Tịnh bắt đầu cắm hoa vào bình, “Cũng định nghỉ, nhưng mà mọi người đều đi làm hết rồi, ở nhà một mình rất buồn.”

“Cậu sau này không cần cắm hoa pha trà cho tôi nữa.”

Động tác của Dương Kinh Tiêu dừng lại một chút, “Chủ tịch là chê tôi cắm hoa không đẹp, pha trà không ngon sao?”

Không phải, hoa do cậu cắm rất đẹp, trà do cậu pha rất thơm, cà phê cũng vậy, cậu pha rất ngon, tất cả những gì cậu làm cho tôi đều rất tốt. Nhưng nếu tôi cứ tiếp tục nhận sự quan tâm này, thì tôi lại càng đau lòng nhiều hơn. Tôi không muốn cậu xem tôi như cấp trên hay thần tượng mà quan tâm tôi, tôi muốn là cái khác kia...

Trong lòng Mộ Dung Y Tịnh muốn nói như vậy nhưng miệng lại không bật ra được một lời. Chỉ trả lời: “Không phải!”

Dương Kinh Tiêu cũng không truy vấn mà nói sang chuyện khác: “Ồi, lại phải về nhà ba mẹ sống rồi, chỗ đó rất tốt nhưng đi làm thật xa a.”

Xoay ghế lại một chút, Mộ Dung Y Tịnh hơi híp mắt nhìn Kinh Tiêu cắm hoa. Người trước mắt so với hoa càng đẹp, nhưng không hề mất đi vẻ nam tính vốn có.

“Không phải chú Dương cũng mỗi sáng đi làm cũng từ nơi đó sao, còn có dì Từ, Kinh Nghiêm, Tiểu Na nữa?”

Mộ Dung Y Tịnh là bạn đồng học với Dương Kinh Nghiêm, Dương Kinh Nghĩa là bạn thân của Mộ Dung Y Đình ba của Mộ Dung Y Tịnh, nên quan hệ hai nhà rất tốt, từ khi Mộ Dung Y Đình qua đời, giao tình vẫn không có giảm đi, chỉ vì tính cách của Mộ Dung Y Tịnh âm lãnh nên ít qua lại. Cách xưng hô cũng không như người ngoài.

“Chủ tịch, anh không nhận ra thật sao, ba ba làm đạo diễn nha, không có chuyện thì không thềm đến công ty, sáng nào cũng đi tập thể dục rồi đi uống trà sáng, đi dùng điểm tâm, thật là nhàn hạ, còn mẹ tôi thì cũng không cần đến quá sớm đi, khách hàng không ai mới sáng sớm đã đi mua sắm. Còn Nghiêm ca với Na tỷ thì làm người mẫu, đâu có cần đứng giờ như tôi. Thêm nữa công việc của tôi cũng thật quá nhiều.”

Y Tịnh nghe Dương Kinh Tiêu ca cẩm cũng bật cười, tâm tình trở nên thoải mái: “Vậy cậu còn làm thêm mấy chuyện nhỏ này làm chi, cũng mất nhiều thời gian mà.”

Dương Kinh Tiêu nhìn Y Tịnh ôn nhu cười: “Tôi thích!”

Đúng là anh rất thích chăm sóc cho người này, tuy Y Tịnh dường như chẳng cần ai lo lắng, nhưng mà anh nhận ra được, con người này cũng thật cô độc. Nghe Dương Kinh Nghĩa nói qua, Mộ Dung Y Tịnh là con nuôi của Mộ Dung Y Đình, tuy là con nuôi nhưng Mộ Dung Y Đình rất thương yêu Y Tịnh, đáng tiếc ông qua đời cách đây không lâu, tính tình Mộ Dung Y Tịnh cũng theo đó mà thay đổi, đã ít nói càng ít nói hơn, lãnh đạm càng thêm lãnh đạm. Dường như thế giới của người này không cho phép bất cứ ai xâm phạm. Nhìn thấy một người còn khá trẻ mà đã có đầy sự u tịch này Kinh Tiêu không đành lòng.

Trước đây là không đành lòng mới muốn quan tâm, nhưng bây giờ không phải như vậy, trong lòng đã có chút gì đó khó diễn tả, mà sự quan tâm này cũng dần trở nên thật tự nhiên. Ngoài người này ra, anh không muốn đối với ai như vậy nữa.

“Chủ tịch, chiều nay tôi có thể không làm việc được không?”

“Có chuyện gì cần làm sao?”

Y Tịnh ít khi hỏi ai nguyên nhân, này là rất đặc biệt.

“Quần áo cùng đồ vật này nọ hôm qua cũng cháy hết rồi, định buổi chiều xuống dưới sảnh mua vài thứ, nhân tiện đi lòng vòng tìm nhà.”

Mộ Dung Y Tịnh suy nghĩ trong chốc lát xong hơi ngần ngại đề nghị: “Không cần vội, trước nếu muốn cậu có thể đến nhà tôi ở tạm. Tìm nhà cần thông thả, muốn được một căn nhà ưng ý không phải dễ, vả lại nhà tôi cũng khá gần nơi này.”

Dương Kinh Tiêu đã cắm xong bình hoa, quả là rất bắt mắt, chỉ là hoa hồng vàng, cắm vào bình thủy tinh lớn, kiểu dáng đơn giản nhưng vô cùng sang trọng.

“Thật sao, nếu vậy thì tôi sẽ dọn qua liền a, hằng ngày có thể nấu bữa sáng, chuẩn bị cơm trưa, đi làm về có thể nấu bữa tối cho chủ tịch nha.”

Mộ Dung Y Tịnh không nói nữa, nếu người này thích quan tâm anh như vậy thì cứ để cậu ấy quan tâm, chỉ cần người này vui chuyện gì anh cũng chấp nhận.

Buổi chiều, lúc Dương Kinh Tiêu đi xuống trung tâm thương mại phía dưới thì Mộ Dung Y Tịnh nói muốn đi cùng. Nhân tiện xem nhân viên làm việc, cũng là kiểm tra luôn thể, lại nói, có người am tường thời trang đi cùng góp ý cũng không tồi.

Dương Kinh Tiêu rất vui vẻ, chuyện phiền lòng hôm qua dường như anh đã quên mất tâm mất tích. Không hổ danh nhà thiết kế giỏi, Mộ Dung Y Tịnh chọn trang phục cho Kinh Tiêu rất phù hợp với vóc dáng và màu da của anh, làm anh càng thêm anh tuấn. Nữ nhân viên bán hàng những lần trước ưa trộm nhìn Kinh Tiêu thì bây giờ lại nhìn Mộ Dung Y Tịnh, chủ tịch làm sao lại có thể đi chọn quần áo cho người khác. Chuyện này đúng là kì tích, cần phải phổ biến cho mấy chị trong công ty nha! Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Ngày hôm sau, Dương Kinh Tiêu liền dọn qua nhà Mộ Dung Y Tịnh, căn nhà khá rộng, nằm trên tầng hai mươi ba của cao ốc chung cư cao cấp, bước vào huyền quan đã thấy có ánh đèn vàng nhạt dịu dịu, bên tường có treo một bức tranh tĩnh vật vẽ hoa và trái cây.

Phòng khách vừa phải, một bên là bức tường lắp kính gần sát sàn khá to có thể nhìn thấy một góc thành phố về đêm từ trên cao rất đẹp, căn nhà có ba phòng, một là phòng ngủ của Mộ Dung Y Tịnh, một là phòng khách, nhưng mà Mộ Dung Y Tịnh không tính có khách nào đến ở nên biến thành phòng trang phục, còn phòng kia là thư phòng.

Lúc đề nghị Dương Kinh Tiêu đến ở tạm nhà mình, Mộ Dung Y Tịnh không nghĩ quá nhiều, hiện tại đúng là có hơi khó giải quyết.

“Cậu trước cứ đem quần áo sang phòng trang phục đi, có một cái tủ còn trống cậu có thể sử dụng, mọi vật trong nhà cậu cứ tùy ý sử dụng.”

Y Tịnh không có nói tối nay Kinh Tiêu phải ngủ ở đâu, bởi vì bản thân mình cũng không tính đến chuyện này.

Nếu là nam nhân hăng là ngủ chung một giường không có gì kì quái, vả lại giường của anh cũng rất lớn. Nhưng mà bản thân mình nằm chung giường với người trong lòng, nghĩ sao cũng thấy có điểm không thích hợp.

Dương Kinh Tiêu đồ dùng cũng không nhiều, chỉ có quần áo, cùng một ít sách tài liệu cùng đồ vật linh tinh.

Bởi vì trước đó hai người đã dùng bữa tối bên ngoài nên bây giờ Dương Kinh Tiêu không có nấu cơm, chỉ là đi xuống bếp dạo một vòng, nhà bếp rất hiện đại, cái gì cũng có, nhưng nhìn qua cũng biết mấy cái đó chỉ để trang trí, trong tủ lạnh ngoài nước lọc, so đa ra thì không còn gì khác. Đúng là người này không biết tự chăm sóc mình a, không biết sao lớn lên vẫn đẹp như vậy? (Đẹp với biết cách tự chăm sóc có liên quan sao Tiêu ca?)

Mộ Dung Y Tịnh từ trong phòng tắm đi ra, chỉ khoác một cái áo choàng tắm, mái tóc dài còn ướt bết vào chiếc cổ mảnh khảnh làm anh thêm phần diễm lệ, Dương Kinh Tiêu nhìn đến hoa mắt,

Khẽ quay mặt đi, nuốt xuống một ngụm nước miếng. Người ta là nam nhân có cái gì mà mình nhìn đến thất thần. Xấu hổ quá!

Đi đến sofa ngồi xuống, tùy ý bật tivi lên Y Tịnh không nhìn Kinh Tiêu nói: “Cậu đi tắm đi, cũng phải nghỉ ngơi chứ, hôm nay công việc khá nhiều.”

Dương Kinh Tiêu cũng không nói chuyện, lấy quần áo rồi biến nhanh vào phòng tắm. Ngắm mình trong nước ấm, mệt mỏi ban ngày cũng theo đó dần tan ra, lại nghĩ đến Mộ Dung Y Tĩnh, nếu nói anh vì sắc đẹp của người này làm anh để ý cũng không sai, nhưng mà cái đó không quan trọng, nữ nhân xinh đẹp cũng không hiếm, hiện tại với vóc dáng và khuôn mặt này anh muốn kết giao phụ nữ xinh đẹp không phải khó, nhưng mà anh không quan tâm quá nhiều đến phụ nữ, dường như từ lúc thực sự gặp mặt người này, trong mắt anh chỉ còn có Mộ Dung Y Tĩnh.

Dương Kinh Tiêu bị hấp dẫn bởi khí chất của Mộ Dung Y Tĩnh, người này đối với mọi chuyện đều rất dứt khoát, có khí khái của đàn ông, lại không tục tĩu thô lỗ, yêu ghét phân minh, bên ngoài tuy tỏ ra không quan tâm chuyện gì, nhưng trong lòng lại để ý, độc lập nhưng lại có phần tịch mịch, ai biết qua đều cho rằng Mộ Dung Y Tĩnh rất mạnh mẽ, nhưng anh lại nhìn thấy phần mềm yếu trong con người này. Chính là hôm đó, vòng tay ôm lấy anh rất chặt đó, cơ thể run rẩy đó đã thể hiện rất rõ. Mà cũng chính hôm đó Kinh Tiêu phát hiện ra một điều.

Anh không phải một người vô tâm lại không phải còn quá trẻ để không nhận ra phần tình cảm đặc biệt mà người đó dành cho mình. Không phải anh không biết Mộ Dung Y Tĩnh đối với anh không giống bất kỳ người nào. Nhưng mà anh không biết bản thân mình có thật là yêu Mộ Dung Y Tĩnh hay không.

Bởi vì anh là trẻ mồ côi, lúc nhỏ phải lang thang khắp nơi, chuyện gì cũng dám làm để có cái ăn, khi lên mười tuổi mới vào cô nhi viện, cuộc sống của anh từ đó dần thay đổi, bởi tính ôn hòa sẵn có, anh như một người anh trai lúc nào cũng quan tâm đến mọi người xung quanh. Đã quen chăm sóc người khác, sau này gặp gỡ Mộ Dung Y Tĩnh, anh cũng muốn quan tâm chăm sóc con người có đầy đủ tất cả nhưng thiếu tình cảm này. Nhưng đó có phải vì anh yêu người này hay không? Anh cũng không biết!

Anh không biết yêu là như thế nào? Sống qua hơn ba mươi năm, quen bạn gái cũng không phải chưa từng, anh cũng quan tâm đến họ, cũng chu đáo, nhưng khi chia tay, ngoài một chút không quen còn lại cũng không có gì thay đổi cũng không đau khổ. Vậy nếu anh rời xa Mộ Dung Y Tĩnh, anh có lãnh đạm được như vậy không?

Anh không biết, nhưng Dương Kinh Tiêu lại biết với tính cách Mộ Dung Y Tĩnh, nếu đã yêu ai, sợ là sẽ suốt đời không quên. Nếu đã vậy sao không thử một lần chấp nhận. Nhưng mà nếu anh không thật tâm yêu thương người này chắc chắn sẽ càng làm người này tổn thương nhiều hơn.

Sắp tới có một dự án mới của công ty, cần người sang Singapore làm việc hai tháng, Dương Kinh Tiêu quyết định nhận công việc này, dù sao cũng cần hảo hảo suy nghĩ một phen.

Nước trong bồn tắm cũng đã lạnh từ lâu, Kinh Tiêu mới đứng dậy lau người mặc quần áo rồi đi ra ngoài. Nhìn thấy Mộ Dung Y Tĩnh đã thay đồ ngủ, nằm trên sofa, trên bàn là ly Whisky còn uống dở, tivi vẫn còn bật, nhưng người thì đã ngủ rồi.

Dương Kinh Tiêu cười khẽ, đến gần định mang Y Tĩnh vào phòng thì thấy tóc vẫn còn ướt. Tắt tivi, anh đến gần nhẹ nhàng đánh thức Mộ Dung Y Tĩnh.

“Chủ tịch, dậy lau khô tóc rồi ngủ tiếp, nếu cứ vậy mà ngủ dễ cảm lạnh.”

Mộ Dung Y Tĩnh ngủ cũng chưa sâu, tỉnh dậy định cầm khăn vắt trên thành sofa lau tóc thì đã có người làm thay anh. Dương Kinh Tiêu chậm rãi lau tóc cho Y Tĩnh. Mái tóc này thật rất đẹp, đen mượt dài đến gần thắt lưng. Không biết vì sao Y Tĩnh lại để tóc dài, nhưng quyết định này lại rất đúng nha. Tóc đẹp như vậy nếu không để dài mà cắt đi thì rất uổng phí.

Được người này chăm sóc như vậy, Y Tĩnh thấy rất thoải mái, con buồn ngủ cũng ập tới. Khi tóc đã khô, anh đứng dậy loạng choạng đi vào phòng. “Cậu cũng đi ngủ đi!”

Dương Kinh Tiêu nhìn người trước mắt mà trong lòng thấy vui vẻ, bộ dạng buồn ngủ quá đáng yêu nhưng một hài tử. Dù sao Mộ Dung Y Tĩnh cũng còn rất trẻ, nếu nói hiện tại người này hơn anh hai tuổi nhưng tính chính xác thì đúng là thua anh tới sáu tuổi đi.

Vào phòng, Y Tĩnh liền nằm oạch lên một phần giường, chân cũng chưa có kéo lên, tay vỗ vỗ vào phần giường sau lưng ý bảo Dương Kinh Tiêu nằm đó, Dương Kinh Tiêu đi qua, kéo chân lên đắp cho Y Tĩnh

xong mới xốc một góc lên nằm vào. Cái giường nhìn qua rất lớn, nhưng mà hai đại nam nhân người cao gần mét tám, người cao hơn mét tám nằm chung lại vô tình gần sát vào nhau.

Qua hai tuần ở chung nhà, Dương Kinh Tiêu và Mộ Dung Y Tĩnh vẫn như vậy, buổi sáng Kinh Tiêu dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, cùng đi làm, chiều cùng nhau tan sở, Mộ Dung Y Tĩnh cũng thường theo Kinh Tiêu đi siêu thị mua thức ăn, nhưng mà lần nào cũng vừa đi theo vừa tỏ ra nhàm chán, để một mình anh chọn lựa hàng hóa đẩy xe, có lúc Kinh Tiêu thấy mình sao giống vợ hiền.

Nhưng mà dù sao vợ hiền đi siêu thị cùng ông xã cũng không phải tự động đẩy xe. (^ _ ^)

Về nhà Kinh Tiêu làm bữa tối, Y Tĩnh tắm xong đi ra thì bàn cơm cũng được dọn lên, Kinh Tiêu cùng Y Tĩnh dùng bữa xong, Kinh Tiêu đi tắm còn Y Tĩnh xem tivi, nhưng lúc nào Dương Kinh Tiêu đi ra cũng là tivi đang bật, một ly Whisky uống dở, người thì ngủ say.

Vài lần còn kêu dậy đi về phòng, sau này Dương Kinh Tiêu kiên luôn việc ôm người kia vào phòng. Cảm giác ôm Mộ Dung Y Tĩnh trong tay quả thật rất dễ chịu. Chỉ muốn ôm mãi không muốn thả người này xuống giường.

Rồi cũng đến lúc Dương Kinh Tiêu chuẩn bị hành lý đi Singapore. Lúc biết Kinh Tiêu xung phong muốn đảm nhận chuyện này, trong lòng Y Tĩnh là một mảng mờ mịt, hai tháng không quá nhiều, nhưng cũng không phải ngắn, gần đây, anh dường như quen với cuộc sống luôn có người này bên cạnh. Hiện tại phải đối mặt hai tháng không có Kinh Tiêu, Mộ Dung Y Tĩnh có chút hoảng hốt.

Cũng cảm thấy chua xót trong lòng, bởi vì mình quá chủ quan rồi, người ta đối tốt một chút không phải là vì người ta thương yêu mình mà chỉ đơn giản là quan tâm thôi.

Mộ Dung Y Tĩnh, tỉnh ngộ đi, người ta nếu thật lòng yêu thương mi thì sẽ không nhận công việc này, cũng không quăng đi cảm xúc của mi để hâm hờ lên đường. Trong lòng tê tái, Y Tĩnh gục mặt xuống bàn thẫn thức. (Oa, ảnh khóc hả? Thẫn thức có được tính là khóc hem, có hem?)

Văn phòng bên cạnh, Dương Kinh Tiêu thật không có chút nào gọi là hâm hờ, quyết định nhận công việc này xong rồi mới thấy hối hận, sợ Mộ Dung Y Tĩnh hiểu sai ý mình, cũng sợ hai tháng không có mình bên cạnh ai sẽ chăm sóc cho người này. Chuyện ăn uống Y Tĩnh rất qua loa, thêm nữa gần đây chứng đau dạ dày của ai kia lại hay tái phát, lần nào cũng buồn nôn, cơ thể dường như rất mệt mỏi. Nếu lỡ trong hai tháng không có mình, có khi nào Y Tĩnh xảy ra chuyện gì.

Lo gần lo xa gì nhưng cuối cùng Dương Kinh Tiêu cũng lên máy bay. Hiếm khi có dịp, bản thân mình cũng nên cứng rắn mà trải nghiệm qua. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Trong hai tháng làm việc ở Singapore, Dương Kinh Tiêu mới biết thế nào là nhớ nhưng một người. Ngoài công việc ra, thời gian còn lại đều dành để nghĩ đến Mộ Dung Y Tĩnh, nghĩ hiện tại người ấy chắc là đã ngủ rồi, cũng không biết có ngủ quên ngoài phòng khách hay không.

Đi kiểm tra vòng quanh những cửa hàng Alex_Darm trong trung tâm thương mại cao cấp, trong lòng cũng nhớ tới lần anh cùng Y Tĩnh đi chọn quần áo. Thở dài một hơi, Dương Kinh Tiêu trầm nghĩ, sau này dù có chuyện gì cũng không rời xa người kia nữa.

Anh cũng nếm được mùi vị thế nào là yêu đi! Lúc chưa nhận ra thì cứ nghĩ nó rất khó, nhưng khi đã nhận ra rồi thì lại cảm thấy tình yêu đến rất tự nhiên, kỳ thật tình yêu của anh dành cho Y Tĩnh rất giống một nụ hoa, đến một lúc nào đó nó sẽ tự động nở rộ, tình yêu đột ngột dâng trào tràn trề trong tim cảm giác thống khổ nhớ thương cùng song song tư vị hạnh phúc. Nhưng trước mắt lại có thật nhiều thứ phải đối mặt đi.

Dương Kinh Tiêu thì không cần nghĩ quá nhiều, dù sao anh cũng chỉ là một trợ lý nho nhỏ, cũng không phải nhiều người biết đến. Nhưng Mộ Dung Y Tĩnh không giống anh, cậu ấy là chủ tịch một tập đoàn kinh

doanh rất lớn, ngoài ra còn là một nhà thiết kế và người mẫu nổi tiếng. Nếu như chuyện tình cảm của hai người bị công chúng biết được không biết sẽ ảnh hưởng lớn đến như thế nào.

Đi qua cửa hàng bán trang sức, Dương Kinh Tiêu tự nhiên muốn vào xem. Cửa hàng này cũng trực thuộc công ty, Alex Darm là nhân hàng thời trang do Mộ Dung Y Tĩnh sáng lập thuộc Mộ thị, nhưng Mộ thị từ trước đã kinh doanh rất nhiều thứ. Ngay cả nhà hàng khách sạn cũng có.

Đi vòng quanh xem chỗ này một chút chỗ kia một chút, Kinh Tiêu để ý thấy có một chiếc lắc rất đẹp, không quá mỏng manh mà cũng không quá thô, những mắc xích được chạm khắc hoa văn rất tinh tế, bên trên mỗi mắc xích đều được có gắn một viên đá màu đen nhỏ xíu rất cuốn hút. Vừa nhìn qua Kinh Tiêu đã biết rất phù hợp với người kia a!

Nữ nhân viên hiểu ý liền quảng cáo: “Quý khách quả là có mắt thẩm mỹ. Đây là thiết kế mới nhất của cửa hàng chúng tôi. Được cấu tạo bằng bạch kim Itali, rất nhẹ nhưng cũng rất chắc, mỗi mắc xích đều được gắn một viên kim cương đen a.”

Kim cương đen sao, nếu nói kim cương trắng mang vẻ đẹp tinh tế, kiêu sa thì kim cương đen hoàn toàn giữ được các đặc tính ấy, lại thêm vẻ đẹp mạnh mẽ, lạnh lùng có đôi chút khiêm nhường. Nhưng càng ngắm kỹ người ta sẽ càng thấy kim cương đen nổi bật hơn, quyến rũ hơn với gam màu sâu thẳm cuốn hút và vẻ đẹp huyền bí vốn có. Sức quyến rũ muôn thuở của màu đen và sự quý giá của kim cương luôn là sự đảm bảo tuyệt đối cho một tác phẩm nghệ thuật cả giá trị về mặt vật chất lẫn nghệ thuật. Dương Kinh Tiêu quả rất thích chiếc lắc này. Càng nhìn càng thấy thật hợp với Mộ Dung Y Tĩnh.

“Cô có thể cho tôi xem qua được không!”

“Tất nhiên rồi ạ!” Nữ nhân viên cẩn thận đem chiếc lắc ra cho Kinh Tiêu xem. Cầm trên tay anh có hơi chút khó hiểu. “Lắc tay thôi mà, hình như hơi rộng quá phải không?”

Nữ nhân viên cười: “A, không phải lắc tay đâu, đây là lắc chân a! Bình thường trang sức hay được làm thành một bộ gồm bông tai, nhẫn, vòng tay, vòng cổ, lắc chân. Nhưng mà cái này là đặc biệt a, độc nhất vô nhị.”

Dương Kinh Tiêu nghĩ ngợi. Oa, đeo vào cổ chân cũng rất hay nha. Thật muốn xích cậu ấy vào mình suốt đời.

“Tôi lấy chiếc này!”

Nữ nhân viên tươi cười đem chiếc lắc chân cho vào hộp nhung đen, Dương Kinh Tiêu đưa thẻ ra. Nữ nhân viên nhìn qua có chút kinh ngạc. “Xin lỗi, anh là trợ lý Dương của chủ tịch Mộ thị?”

“Đúng vậy, mà làm sao?”

Nhân viên ở bên này cũng có nghe qua, người ở tổng bộ sang làm việc đồng thời thị sát các cửa hàng, không ngờ là người đàn ông xuất sắc này.

“Dạ, nếu là nhân viên mua sản phẩm sẽ được giảm ba mươi phần trăm, nếu anh có mang theo thẻ nhân viên thì chúng tôi sẽ làm hóa đơn đặc biệt!”

Dương Kinh Tiêu nghĩ nghĩ rồi nói: “Không cần đâu, cứ tính như khách hàng bình thường là được.”

“Dạ!”

Cầm món quà trong tay, Dương Kinh Tiêu thật rất muốn ngay lập tức quay về Đài Loan, nhưng mà công việc còn chưa xong, nên đành cố nhịn. Anh sang đây đã được một tháng rồi, cũng chưa hề gọi điện về một lần nào. Mà người kia cũng không có gọi điện cho anh. Tuy rất muốn liên lạc, nhưng anh sợ một khi nghe giọng của Y Tĩnh, anh không kiềm lòng được mà bay ngay về. Công việc hiện tại đúng là rất quan trọng, nếu làm không tốt sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến Mộ thị, anh không muốn mình gây ra bất cứ điều gì làm tổn hại đến người kia.

Nhắc đến điện thoại, Dương Kinh Tiêu mới kinh ngạc phát hiện mình hoàn toàn không biết số điện thoại của người kia. Bình thường ở gần như vậy hầu như không có lần nào dùng tới điện thoại. Dương Kinh Tiêu nhu nhu thái dương, tự trách bản thân thật vô tâm, vậy mà cũng đòi chăm sóc người ta.

Đến lúc trở về cũng không có ghé qua tòa nhà Alex_Maxi, mà anh trực tiếp về biệt thự nhà họ Dương. Cũng bởi vì anh nghe tin Dương Na trong một buổi chụp hình ở trên núi bị té gãy chân, Kinh Tiêu không nghĩ ngợi gì mà lập tức quay về.

Nhìn thấy Dương Na ngồi trong phòng khách một chân để dưới đất cái chân băng bột trắng toát gác lên bàn, cô nàng đang nhàn nhả ăn trái cây và xem tạp chí. Dương Kinh Tiêu mới thở phào ngồi xuống sofa.

“Xem bộ dáng Na tỷ đâu có giống người bệnh.”

Dương Na giờ mới chú ý thấy có người vào nhà. “Oa, Tiểu Tam, về rồi sao? Sao không báo cho cả nhà biết để đi đón.”

Dương Kinh Tiêu lấy trong vali ra một cái hộp thấy qua cho Dương Na: “Quà cho tỷ, đi công tác có hai tháng chứ có phải đi mấy năm đâu mà đón rước làm gì. Chân Na Na không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là nứt xương thôi, băng bó hai tháng là xong ấy mà, nhờ vậy được ở nhà ăn ngủ, cũng sướng cái thân. Hi.”

“Cẩn thận a! Coi chừng béo lên thì mất hết hợp đồng a!”

Dương Kinh Tiêu đi hai tháng, nên lần này về nhà cũng không vội đến công ty, mà dành thời gian cho gia đình, có gia đình thật sự rất hạnh phúc, lúc đi xa, còn có người mong chờ, lúc trở về, còn có một nơi ấm áp luôn luôn mở cửa cho mình.

Dương Kinh Tiêu nhìn sang cái hộp màu đen để ở đầu giường, lại nhớ đến Mộ Dung Y Tĩnh, nếu nói ngoài gia đình ra, người quan trọng nhất của anh chính là người này. Xem đồng hồ, giờ này chắc là sắp tan tầm a. Đến công ty đón người đó về thôi, ở nhà hai ngày cũng đủ rồi.

Vừa định đi ra ngoài thì điện thoại di động reo lên. Nhìn dãy số xa lạ Dương Kinh Tiêu có hơi nhú mày: “Alô!”

Bên kia là một giọng nam rất nhỏ nhẹ, “Xin lỗi, cậu có phải Vincent Dương không a!”

“ Là tôi!”

“Tôi là Marcus, nếu cậu rảnh rồi thì bớt chút thời gian đến bệnh viện Thanh Đức thăm Alex đi, cậu ấy đang nằm viện ở đây....”

Chưa nghe hết câu của người đàn ông nọ, Dương Kinh Tiêu đã cúp máy chạy như điên ra ngoài gọi taxi. Y Tĩnh nằm viện? Cậu ấy bị làm sao vậy? Trong lòng như lửa đốt, cảm giác lo lắng cho người mình yêu thương là như thế này sao. Vậy lúc đó, có phải Y Tĩnh cũng trải qua thời khắc như anh lúc này?

Vào bệnh viện Thanh Đức, Dương Kinh Tiêu sau khi hỏi qua y tá trực liền lao nhanh đi tìm phòng bệnh của Mộ Dung Y Tĩnh. Đứng trước cửa phòng, anh lại thấy hơi bối rối, nhưng trong lòng quả thật rất lo, Dương Kinh Tiêu nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Trong phòng chỉ có một mình Y Tĩnh đang nằm trên giường bệnh. Không biết là đang ngủ hay hôn mê. Kinh Tiêu đi đến ngồi xuống ghế bên cạnh giường. Trong lòng se lại, Y Tĩnh đang mặc một bộ quần áo bệnh nhân màu xanh nhạt, chần chập ngang ngực, nhưng anh vẫn nhận ra được người này đã gầy đi rất nhiều. Chỉ mới có hai tháng Y Tĩnh lại trở nên tiều tụy đi không ít, mái tóc dài hơi rối, gương mặt tái xanh. Dương Kinh Tiêu yêu thương cầm lấy bàn tay còn lại không có kim truyền dịch. Bàn tay xinh đẹp vẫn như vậy, đưa lên môi hôn nhẹ. Dương Kinh Tiêu thì thầm: “Anh về rồi đây!”

Nhưng Mộ Dung Y Tĩnh như vẫn còn trong cơn mê, chỉ khẽ động đậy một chút rồi lại yên lặng.

Lúc này có tiếng động mở cửa rất khẽ, Dương Kinh Tiêu quay nhìn lại, đó là một người đàn ông nhỏ nhắn, gương mặt xinh xắn như con gái mặc áo blu trắng. Nhìn thấy Kinh Tiêu anh ta nói nhỏ, âm thanh mượt mà như suối reo. “Vincent Dương, cậu ra ngoài gặp tôi một chút được không? Alex hiện tại sẽ chưa tỉnh lại đâu.”

Dương Kinh Tiêu thả tay Mộ Dung Y Tĩnh ra, sửa lại góc chăn rồi mới chậm rãi bước theo người nọ. Những cử chỉ tự nhiên của anh đều được người đó thu vào trong mắt. Khóe môi vẽ nên ý cười.

Hai người đi đến canteen của bệnh viện. Dương Kinh Tiêu lên tiếng trước: “Anh là bác sĩ điều trị cho Tịnh? Em ấy hiện tại như thế nào rồi?” Lúc này không phải ở công ty, Kinh Tiêu cũng không quá kiên đề, lại nói, hiện tại nhận ra mình yêu người này, gọi tên cũng thấy thật tự nhiên.

“Tôi không phải là bác sĩ điều trị cho Alex, nhưng mà tôi có thể nói cho cậu biết tình trạng hiện tại của cậu ấy tuy không nguy hiểm, nhưng cơ thể đã rất suy nhược, cần thời gian tĩnh dưỡng. Tôi là Hàn Vũ Xuyên cậu gọi tôi Marcus cũng được, người gọi điện thoại cho cậu là tôi.”

Dương Kinh Tiêu vẫn điềm tĩnh: “Cảm ơn anh!”

Hàn Vũ Xuyên rất tự nhiên, anh nói: “Không có gì, tôi nghĩ với mối quan hệ hiện giờ của hai người, tôi cũng nên nói cho cậu một tiếng !”

Kinh Tiêu hơi nhướng mi, “Quan hệ của chúng tôi? Anh biết chuyện gì rồi!” Trong lời nói có chút âm trầm. Marcus là người thông minh tất nhận ra được ý tứ trong đó.

“Cậu yên tâm, tôi là bạn thân nhất của Alex, tôi tất nhiên sẽ không hại cậu ấy.”

Rồi anh cầm tách trà lên uống một ngụm xong nhìn Kinh Tiêu hỏi thẳng: “Cậu có yêu Alex không?”

Dương Kinh tiêu cũng nhìn bình thản trả lời: “Tôi yêu em ấy!”

Hàn Vũ Xuyên đột nhiên bật cười: “Tốt, rất thẳng thắn, tôi thích cậu rồi đấy.”

“Tôi không cần anh thích.” Dương Kinh Tiêu cười thầm, người đàn ông này tuy bề ngoài nhìn rất xinh đẹp lại nhỏ nhắn vô hại, nhưng mà khí tức đúng là không thua kém Tịnh của anh bao nhiêu.

Marcus đưa cho anh một cái biên lai: “Đây là biên lai viện phí của Alex, tôi đã thanh toán giúp cậu ấy, bây giờ giao lại cho cậu.”

“Hắn là tôi nên trả lại cho anh?”

“Tất nhiên a! Lương bác sĩ của tôi tuy khá nhưng vẫn phải để sống.”

Dương Kinh Tiêu không còn đề phòng người này như trước nữa bởi vì anh cũng nhận ra, người này đúng là sẽ không làm hại Y Tịnh.

“Anh có thể cho tôi biết em ấy làm sao lại suy nhược như vậy không?”

Trong lời nói đã có sự tự trách. Marcus tất nhiên nhận ra, “Chẳng phải vì cậu sao!.” Tự lưng vào ghế, anh tiếp: “Hai tháng nay, từ lúc cậu đi công tác, Alex ngày nào cũng không thể ăn uống được bất cứ thứ gì, mỗi lần ăn xong không quá mười lăm phút thì lại nôn, đêm thì không ngủ, chỉ có uống rượu.

Thật sự tuy chúng tôi là bạn thân, nhưng không phải chuyện gì Alex cũng nói với tôi. Tôi cũng không hiểu vì sao cậu ấy lại chịu đựng như vậy. Tính cách cậu ấy trước giờ không cho phép ai làm ảnh hưởng đến cậu ấy vậy mà bây giờ...Ai, tôi cũng có bảo cậu ấy gọi cho cậu, hoặc là cứ qua Singapore tìm cậu, nhưng Alex không nghe, cậu ấy chỉ nói, “Tôi lấy tư cách gì đi tìm người ta.”

Tôi cũng bó tay. Tối hôm qua cậu ấy đến tìm tôi, có lẽ đã không chịu nổi nữa. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Alex khóc. Mà cậu đã trở về, sao không đi tìm cậu ấy?”

Dương Kinh Tiêu gục mặt vào hai bàn tay, trái tim đau nhói. Làm sao đây, bản thân anh phải làm sao mới tốt? Có nên liều lĩnh chấp nhận mối quan hệ này mặc cho tương lai của Y Tịnh, nhưng nếu không ở bên cạnh Tịnh anh chỉ sợ bản thân càng sai hơn nữa.

“Tôi biết cậu nghĩ cho Alex mới quyết định như vậy, người trong cuộc không nhận ra, nhưng mà hiện tại gặp cậu tôi liền biết cậu suy nghĩ cho Alex rất nhiều. Nhưng Vincent, cậu không biết cậu quan trọng như thế nào đối với Alex đâu. Nếu như chọn lựa giữ cậu và danh vọng hiện tại, tôi chắc rằng Alex thà từ bỏ tất cả cũng không muốn mất cậu.

Hai mươi sáu năm nay cậu ấy chưa từng có một cuộc sống hạnh phúc, Alex đã nói khoảng thời gian cả hai ở cùng nhau là khoảng thời gian hạnh phúc nhất mà cậu ấy có. Tôi nghĩ cậu không cần để ý quá nhiều, Alex có quyền quyết định đoạn đường phía trước của chính mình.”

Dương Khinh Tiêu cười gượng: “Tôi biết, tôi cũng nên thừa nhận tình yêu của mình với Tịnh. Marcus, anh là bạn của Tịnh vậy anh có biết về chuyện trước kia của Tịnh không?”

Hàn Vũ Xuyên trầm ngâm một lúc lâu mới bắt đầu: “Tôi quen biết Tịnh không lâu sau khi chú Mộ Dung đem cậu ấy về. Ba tôi là người điều trị cho cậu ấy lúc đó.”

Khinh Tiêu nhíu mày: “Điều trị?”

“Phải, là điều trị, cậu ấy bỗng rất nặng.”

“Bỗng?”

“Ai, có lẽ phải nói một chút về ba mẹ ruột của cậu ấy, cha ruột của Alex là một người rất xinh đẹp nhưng lại sinh trưởng trong một gia đình rất nghèo, còn mẹ cậu ấy lại là con gái của một gia đình giàu có. Bị sắc đẹp của cha cậu ấy làm mê mờ nên bà đã dùng mọi thủ đoạn để bắt buộc cha cậu ấy kết hôn. Sau khi kết hôn không lâu, gia đình bên ngoại Alex bắt đầu suy sụp. Người trong gia đình cho rằng cha Alex mang vận xui đến nên mới xua đuổi hai người ra khỏi nhà.

Lúc đó mẹ cậu ấy có thai, bởi vì cha Alex rất nghèo nên học hành không đến nơi, sức khỏe lại không có mà phải nuôi người vợ đang bụng mang dạ chửa, ông quyết định dùng cái bản thân mình có sẵn đó là sắc đẹp, cha Alex không lâu sau trở thành mb nổi tiếng.”

Dương Khinh Tiêu vẫn yên lặng lắng nghe.

“Chuyện từ đó bắt đầu, mẹ của Alex đã quen sống trong sự giàu có, nên từ lúc đó bắt đầu có những thay đổi rất lớn, mà cú sốc lớn nhất chính là chuyện cha của Alex là một mb, khi biết bản thân mình sống qua từng ngày nhờ đồng tiền mà chồng mình bán thân, bà đã gần như phát điên, bà đổ lỗi cho đứa con mà mình đang mang trong người, nếu như không có đứa con này, cha Alex đã không bán mình. Và bà đã quyết định phá thai, nhưng cái thai đã quá lớn không thể bỏ được nữa. Nhưng tâm thần bà không ổn định, bà uống thuốc phá thai, cũng vì vậy mà Alex mới có bảy tháng đã phải ra đời sớm.

Từ nhỏ, Alex đã chịu sự ngược đãi của người mẹ tâm thần của mình, không có ngày nào mà cậu ấy không bị hành hạ, tuy cha cậu ấy rất thương cậu ấy nhưng cũng không thể lúc nào cũng bảo vệ được. Cậu cũng biết đó, nếu đã bước chân vào cái thế giới đó, khó mà rút lại được. Chú Mộ Dung đã gặp cha Alex tại đó, và hai người đã thật sự yêu nhau.

Nhưng chuyện đó bị mẹ của Alex phát hiện, bà nổi điên lên và tự châm lửa đốt chính căn nhà của mình. Cũng trong trận hỏa hoạn đó mà cha mẹ của Alex đều qua đời, vì được cha cậu ấy bảo vệ nên cậu ấy mới thoát chết, nhưng lúc chú Mộ Dung đưa cậu ấy đến bệnh viện tình trạng cậu ấy thật sự rất nguy kịch.”

Dương Khinh Tiêu không thể tin được cuộc đời của Y Tịnh lại xảy ra những chuyện như vậy. Tính cách âm lãnh và cô tịch của Mộ Dung Y Tịnh không phải bẩm sinh mà chính là do hoàn cảnh gây nên. Càng nghe anh càng hối hận vì mình đã bỏ đi mà không nghĩ đến cảm xúc của người kia. Đáng ra anh phải ở lại bên cạnh Y Tịnh, dùng tình yêu làm cho Y Tịnh hạnh phúc. Anh đã sai, tất cả đều do anh đã sai.

Hàn Vũ Xuyên nhận ra được người này đúng là rất yêu Mộ Dung Y Tịnh, anh cũng không muốn dấu giếm chuyện gì.

“Chuyện này Alex cũng không có kể cho tôi, cũng là chú Mộ Dung và cha tôi nói chuyện tôi tình cờ nghe được, nhưng mà hẳn là Alex cũng biết là tôi rất rõ chuyện này. Tôi là bác sĩ khoa thẩm mỹ, sáu năm trước tôi bắt đầu phẫu thuật cho Alex.

Nhìn gương mặt đẹp như thần thánh của Alex, có ai nghĩ trên người cậu ấy mang một dấu vết còn đáng sợ hơn quỷ nơi địa ngục, tuy giữ được mạng sống, những vết bỏng cũng lành nhưng lại để lại một dấu ấn đáng sợ...Cậu đi theo tôi.”

Hàn Vũ Xuyên dẫn Dương Khinh Tiêu đến văn phòng của anh, lấy một tập hồ sơ đưa cho Khinh Tiêu. Cười tinh quái nói: “Cậu có thật sự muốn xem không, nếu như xem xong rồi...”

Dương Khinh Tiêu ngắt lời anh, “Tôi không vì bất kì chuyện gì mà rời xa Tịnh.”

“Tốt!” Hàn Vũ Xuyên nói tiếp: “Alex đúng là rất hận những dấu vết đó, cậu ấy đã trải qua hàng loạt các ca phẫu thuật ghép da, chịu không ít đau đớn mới xóa nhòa đi được.”

Dương Kinh Tiêu mở hồ sơ ra, trong đó ghi lại rất đầy đủ các ca phẫu thuật cùng ảnh chụp trước và sau mỗi lần phẫu thuật. Cả vùng lưng bên phải và cổ da đều biến dạng, những vết sần sùi và màu sắc loang lổ quả là đáng sợ, nếu như bất cứ người nào nhìn qua đều không khỏi kinh hoàng, nhưng Dương Kinh Tiêu nhìn qua thì chỉ là một trận kích động, trong lòng đau như hàng ngàn chiếc xe tải giày xéo, không thể ngờ Mộ Dung Y Tĩnh đã trải qua những tháng ngày địa ngục.

“Cậu cũng biết đó, tuy công nghệ hiện đại đến mấy cũng không thể xóa hết đi hoàn toàn, tôi cũng chỉ có thể làm cho da cậu ấy trở lại bình thường, nhưng nếu nhìn kĩ, vẫn sẽ thấy một vết màu không đồng nhất, Alex đã quyết định xăm lên đó. Cậu chắc cũng nhìn thấy hình xăm rất đẹp trên cổ Alex? Đó chính là nơi ghê tởm ngày xưa mà cậu vừa mới xem qua trong hồ sơ này.”

Dương Kinh Tiêu đóng tập hồ sơ lại: “Dù cho em ấy có xăm lên đó, vẫn không thể xóa nhòa được tất cả. Tôi đến bây giờ mới hiểu vì sao em ấy lại để tóc dài.”

Hàn Vũ Xuyên thở dài: “Tôi hy vọng cậu chính là chỗ còn thiếu trong tâm hồn Alex.”

Kinh Tiêu trong lòng âm thầm thề, anh nguyện dùng cả đời này bồi bên cạnh Mộ Dung Y Tĩnh. Không để bất cứ gì có thể làm tổn thương người này. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Khi Mộ Dung Y Tĩnh tỉnh dậy đã nhìn thấy một dáng người quen thuộc mà đến trong mơ anh cũng mơ thấy đang ngồi bên cạnh. Nụ cười ấm áp thân quen làm anh có chút lóa mắt. Không phải mình bệnh đến sinh ảo giác?

Dương Kinh Tiêu siết chặt bàn tay lạnh lẽo của Mộ Dung Y Tĩnh “Tĩnh lại a, đã ngủ ba ngày rồi, thật là làm người khác lo lắng.”

Mộ Dung Y Tĩnh lúc này mới phát hiện bàn tay mình đang được tay của Dương Kinh Tiêu nắm chặt, mười ngón tay đan vào nhau như tình nhân vẫn thường hay làm. Thốt thần một lúc, Y Tĩnh cũng rút tay về, nhưng mà tay người kia nắm rất chặt không để anh thực hiện ý đồ.

Cuối cùng Mộ Dung Y Tĩnh cũng dời mắt đi nơi khác, trong lòng vẫn còn ân ần đau. Quyết định che dấu cảm xúc, Y Tĩnh lạnh lùng nói: “Cậu nắm tay tôi như vậy làm gì, thật khó coi.”

Dương Kinh Tiêu cuối cùng cũng buông tay Mộ Dung Y Tĩnh, cười ôn nhu: “Có đói bụng không? Tôi có nấu cháo, mới tỉnh dậy, không thể ăn thức ăn cứng được a.”

Đối với thái độ này, Mộ Dung Y Tĩnh cũng đã quen, anh không nói gì, Dương Kinh Tiêu bảo như thế nào, anh sẽ làm như thế đó, người này không phải đã quay về rồi sao, không cần biết sẽ được ở bên nhau bao nhiêu ngày, cũng không cần biết khi nào người này lại rời đi, nhưng anh chấp nhận tất cả, chỉ cần những giây phút ngắn ngủi này, anh sẵn sàng dùng sự đau thương đánh đổi.

Những ngày tiếp theo, Dương Kinh Tiêu tận tình chăm sóc Mộ Dung Y Tĩnh, thấy tình hình cũng khá lên, bác sĩ mới cho phép xuất viện.

Mộ Dung Y Tĩnh vào nhà, cảm giác thật thoải mái, không giống như mấy ngày trước, lúc Kinh Tiêu vẫn còn ở Singapore, căn nhà đúng là vắng lặng đến đáng sợ mặc dù trước khi người này đến anh vẫn sống một mình. Dù ở bệnh viện có là phòng tốt nhất cũng không giống ở nhà. Y Tĩnh nằm xuống sofa nhắm mắt lại, ánh nắng chiều chiếu vào phòng kéo dài thành một mảng màu mật ong. Dương Kinh Tiêu đóng cửa đi vào nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ trước mắt, trong lòng thật muốn ngay tức khắc đi đến ôm lấy người đó. Nhưng anh không vội vàng, chẳng phải đã quay về sao, chẳng phải còn rất nhiều thời gian, anh muốn Mộ Dung Y Tĩnh dần dần cảm nhận được tình yêu của anh.

Vẫn để Y Tịnh nằm nghỉ, Khinh Tiêu vào bếp chuẩn bị bữa tối. Thức ăn hôm nay anh nấu rất thanh đạm và dễ tiêu hóa, dạ dày của Y Tịnh quả là không tốt chút nào.

Lúc Khinh Tiêu quay lại phòng khách Y Tịnh đã ngủ rồi, nhìn sắc trời không còn sớm, anh đến bên cạnh đánh thức người trong lòng dậy.

“Đã tối thế này sao?” Mộ Dung Y Tịnh mệt mỏi xoa cổ.

“Đi tắm rồi hãy dùng cơm. Tôi đã chuẩn bị nước ấm rồi!”

Đứng dậy chậm rãi đi vào phòng tắm, Mộ Dung Y Tịnh cởi quần áo bước vào bồn. Nước ấm rất vừa phải, trong nước dường như có pha thêm tinh dầu hoa tử đinh hương làm anh sáng khoái hơn. Trong lòng cũng thoải mái, người đó nếu hoàn toàn không có tình cảm với mình, tại sao lại thật chu đáo như vậy, ngay cả những việc nhỏ nhất, cũng rất để ý.

Ngay lúc đó có tiếng mở cửa, Mộ Dung Y Tịnh giật mình quay lại nhìn, đúng là Dương Khinh Tiêu đang đi vào. “Cậu không biết tôi đang tắm sao?”

Khinh Tiêu vẫn bảo vệ nụ cười ôn hòa: “Biết a, biết mới đi vào chứ.” Anh lấy một cái ghế kê bên cạnh bồn tắm rồi ngồi xuống: “Đến, để tôi gội đầu cho.”

Mộ Dung Y Tịnh trợn mắt nhìn người đối diện, người này làm sao vậy, trước đây có bao giờ hành động thân mật như thế này a? Hay là nghĩ mình là bệnh nhân, tắm cũng không đủ sức tự làm. Không quan tâm ánh mắt ngạc nhiên của Mộ Dung Y Tịnh. Dương Khinh Tiêu đặt tay lên vai anh xoay lưng anh lại.

Khinh Tiêu dùng một cái khăn xếp lại kê trên thành bồn tắm để cho Y Tịnh tựa cổ vào, vén tóc người đó ra phía sau, anh bắt đầu cầm vòi sen làm ướt tóc, lấy ra một ít dầu gội cẩn thận bôi lên mớ tóc dài kia. Từng động tác rất chú tâm và nhẹ nhàng. Mộ Dung Y Tịnh dưới sự ma xát nhẹ nhàng mà bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, phòng tuyến lạnh lùng bình thường cũng dần được tháo xuống: “Cậu thật biết cách chăm sóc người khác, trước đây chắc cũng lấy lòng những cô gái bằng cách này?”

Không trả lời ngay, Khinh Tiêu cẩn thận suy nghĩ một chút: “Ừm, chuyện trước đây cũng không còn nhớ quá rõ ràng, nhưng mà hình như tôi chưa bao giờ đối với phụ nữ như vậy.”

Đúng là như thế, ngày trước, lúc còn là Dương Thần, anh cũng không phải chiều chuộng bạn gái đến mức này. Lại nói, trong mớ kí ức còn ít ỏi của cơ thể này, anh cũng biết Dương Khinh Tiêu sẽ không, bởi vì với tính cách xem mọi người như sinh vật hạ đẳng để dẫm đạp dưới chân, hẳn sẽ không đối xử với ai ôn nhu như vậy.

Mộ Dung Y Tịnh nhắm mắt lại hỏi tiếp: “Vậy sao cậu lại làm chuyện này cho tôi?”

Dương Khinh Tiêu cười thành tiếng, âm thanh trầm ngâm vang động trong căn phòng nhỏ. Anh ghé miệng vào tai người nọ thì thầm: “Because you’re special!”

“Special?” Mộ Dung Y Tịnh vô thức lặp lại.

“Right! Special!”

(“Bởi vì em là đặc biệt!

“Đặc biệt á?

“Đúng vậy, rất đặc biệt!”)

Mộ Dung Y Tịnh cũng không hỏi thêm nữa, trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc kì lạ. Là hạnh phúc ư? Anh cũng không biết được, chỉ cảm thấy từng tế bào trên cơ thể dường như tan ra, trong mắt mơ hồ nhìn thấy một mảnh rất nhiều màu sắc.

Dương Khinh Tiêu sau khi gội đầu cho Y Tịnh xong thì dùng một ít lotion xoa lên tóc. Mộ Dung Y Tịnh cũng ngồi thẳng dậy, kê cằm lên hai đầu gối, mái tóc vừa mới được vuốt ve cũng thoải mái mà phiêu tán sau tấm lưng mềm mịn. Sự mệt mỏi chất chồng nhiều ngày qua dường như tan rã.

Khi Dương Khinh Tiêu mang các thứ để lên kệ gỗ quay lại, anh nhìn thấy tấm lưng trắng mịn bóng loáng của người kia. Ấn hiện sau mớ tóc đen dài là hình xăm hoa văn thật lớn chạy dọc từ vai xuống gần eo bên

phải. Mẫu hoa văn này cũng có chút tương tự như hình xăm trên cổ nhưng được thiết kế theo độ cong của cơ thể vô cùng tinh tế. Nếu như không biết rõ có lẽ anh đã nghĩ mình đang được xem một tác phẩm nghệ thuật, nhưng khi đã hiểu vì sao lại có hình xăm kia, Dương Kinh Tiêu lại thấy đau thắt lòng, nơi đó đã từng một thời là nỗi ám ảnh kinh hoàng của Y Tĩnh.

Đến gần Mộ Dung Y Tĩnh, Dương Kinh Tiêu ngồi ghé vào thành bồn tắm. Đưa tay vén tóc của người kia về phía trước. Dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ lên từng đường nét mỹ diệu kia. Mộ Dung Y Tĩnh cả người cứng đờ, trong ngực trái tim run lên từng hồi.

Rồi khi anh đang cảm thấy rối bời thì một cái gì rất nóng chạm nhẹ lên vai. Dương Kinh Tiêu từ khi nào đã cúi xuống hôn lên nơi đó, bờ môi quyến luyến lướt đi lên trên da thịt mềm mịn của Mộ Dung Y Tĩnh, bàn tay Kinh Tiêu vòng ra phía trước giữ lấy cằm Y Tĩnh nâng lên cao rồi anh kéo người kia ngã về phía sau để hai cánh môi mình dễ dàng chạm vào chiếc cổ thon dài mảnh mai.

Mộ Dung Y Tĩnh ngẩn ngơ, cả người như bị hút hết sức lực, lý trí anh biết mình đáng ra phải ngăn Dương Kinh Tiêu lại, nhưng con tim và cơ thể lại không hề muốn, từng tấc da thịt được đôi môi người nọ lướt qua đều như có một ngọn lửa rừng rực thiêu đốt, cả thân người không ngừng nóng lên. Dần dần, Y Tĩnh đã thả lỏng bản thân, nhắm mắt lại để cho cảm xúc dịu dặt.

Không biết bao lâu, đến khi lần nữa tỉnh lại từ cơn mê Y Tĩnh phát hiện mình đã ở trong lòng Dương Kinh Tiêu, đôi môi cả hai đang quấn lấy nhau. Mộ Dung Y Tĩnh giật mình đẩy Kinh Tiêu ra. Nhưng dù sao bản thân còn rất yếu, nên lực đẩy cũng không quá mạnh.

Dương Kinh Tiêu cũng thả lỏng vòng tay, nâng mặt Y Tĩnh lên để cho ánh mắt hai người giao nhau, rồi anh khẽ khàn bày tỏ lời yêu.

“Tĩnh, anh yêu em!”

Nghe qua câu nói đó một lúc lâu sau Y Tĩnh mới có phản ứng, Mộ Dung Y Tĩnh xúc động, từ khóe mi trào ra một giọt trong suốt. Câu nói mà anh tưởng cả đời này cũng không bao giờ nghe được từ người này, bây giờ lại bất ngờ như vậy, tình yêu bấy lâu nay cố tình che giấu hiện tại như dòng nước từ trái tim tuông ra vô tận. “...Yêu?”

“Phải, rất yêu, rất yêu.... Dương Kinh Tiêu yêu Mộ Dung Y Tĩnh.” Anh lập lại như lời tuyên thệ, dùng ngón tay lau đi giọt nước mắt, Kinh Tiêu đối Y Tĩnh cười nhu tình: “Anh yêu em, cả đời này sẽ không rời xa em....Trừ phi em không còn cần anh nữa.”

Y Tĩnh vùi mặt vào lòng Dương Kinh Tiêu, “Sẽ không, em lúc nào cũng cần anh, cả đời này em cần anh. Em yêu anh, Kinh Tiêu, em yêu anh...”

Buổi sáng khi Y Tĩnh thức dậy Dương Kinh Tiêu đã không còn nằm bên cạnh, trong lòng có chút thất thần, chẳng lẽ chuyện hôm qua chỉ là giấc mơ, tốc chân đứng dậy chạy ra phòng ngoài, anh phát hiện có tiếng động trong nhà bếp, chậm rãi đi về phía ấy. Mộ Dung Y Tĩnh cuối cùng cũng thở ra nhẹ nhõm.

Nghe tiếng bước chân, Dương Kinh Tiêu quay lại nhìn thấy Mộ Dung Y Tĩnh đang đứng ở cửa bếp nhìn mình trong lòng cũng thấy nao nao. Mùi cà phê thoang thoảng trong không khí, ánh nắng dịu nhẹ rọi qua khung cửa sổ nhỏ vào trong tạo thành một không gian ấm áp.

“Còn đứng đó làm gì, vào đây ngồi đi.”

Đi vào phòng bếp, Y Tĩnh ngồi xuống ghế bên bàn ăn. Trên bàn đã có sẵn hai phần điểm tâm, hai cốc cà phê còn bốc khói. “Em đi rửa mặt đã.”

“Ừ, không cần thay tây trang, hôm nay chúng ta ở nhà.” Biết tính Mộ Dung Y Tĩnh, Kinh Tiêu nhắc nhở. Đúng là Y Tĩnh cũng định thay đồ đi làm.

“Hôm nay đâu phải chủ nhật.”

Dương Kinh Tiêu đi đến ôm lấy eo Y Tĩnh: “Không phải chủ nhật nhưng em vẫn chưa thật khỏe, ở nhà nghỉ ngơi, chừng nào anh cảm thấy em tốt lên thì sẽ cho em đi làm lại.”

Được người yêu ôm thân mật, Y Tịnh hơi đỏ mặt, “Nhưng công việc...”

“Em đừng lo, anh đã gọi ba ba đến giúp chúng ta xử lý rồi, dù sao ba ba cũng là một trong những cổ đông, đến thay em cũng là hợp lý mà. Với lại anh thấy thật bất công nha, em thì bận rộn bao nhiêu việc, còn ba ba thì sướng không thể tả, cũng phải để ông gánh vát bớt cho em chứ.”

“Lúc cha em còn sống, chú Dương cũng đã giúp đỡ rất nhiều rồi, hiện tại chú ấy muốn an nhàn cũng không sao mà.”

Dương Kinh Tiêu hôn lên má Y Tịnh: “Ai nói em rất đáng sợ? Anh lại thấy em thật đáng yêu.”

Sau khi ăn sáng xong, cả hai cùng nhau đi dạo ở công viên dưới tòa nhà. Dương Kinh Tiêu dẫn Mộ Dung Y Tịnh đi nhà sách, rồi ghé qua tiệm hoa gần đó mua một bó tulip màu tím rất to.

Kinh Tiêu dùng một nửa trang trí phòng khách còn lại anh đem cắm vào lọ thủy tinh trong phòng ngủ. Bởi vì tường nhà sơn màu vàng nhẹ nên cũng rất dễ chọn hoa cho phù hợp.

Buổi chiều cả hai bên nhau trong phòng khách, Mộ Dung Y Tịnh lười biếng nằm trên sofa đầu gối lên chân Kinh Tiêu, Dương Kinh Tiêu thì ôn nhu vuốt ve mái tóc dài của Y Tịnh.

“Em có biết hoa tulip có ý nghĩa gì không?”

Vươn tay ôm qua eo Kinh Tiêu, Y Tịnh lắc lắc đầu.

“Hoa Tulip còn gọi là Uất Kim Hương có nguồn gốc từ phương Đông của chúng ta, rất được người Thổ Nhĩ Kỳ yêu thích, thậm chí họ còn ngưỡng mộ loài hoa này đến độ gần như sùng bái. Chữ Tulip bắt nguồn từ chữ Tulipan, có nghĩa là chiếc khăn đội đầu của phụ nữ Thổ Nhĩ Kỳ, bởi vì trông rất giống bông hoa. Nếu có một người đàn ông tặng cho người mình yêu một bông hoa tulip có nghĩa là anh ta muốn nói [Em rất xinh đẹp. Nếu anh được ngắm nhìn em chỉ một chút thôi thì gương mặt anh sẽ bừng lên như lửa và trái tim anh sẽ cháy thành tro.] bởi vậy hoa tulip có nghĩa là lời bày tỏ tình yêu.” (đoạn này Viên Viên chém khí thế luôn)

Mộ Dung Y Tịnh cười khanh khách: “Vậy trái tim anh cháy thành tro bao nhiêu lần rồi?” Y Tịnh trong lời nói là trêu chọc Kinh Tiêu vì trước đây anh quan hệ với rất nhiều phụ nữ, Dương Kinh Tiêu hiểu ý nhưng lại cố tình lái sang chuyện hiện tại.

“Tim anh cháy thành tro cả ngàn vạn lần rồi, cũng đều là vì nhìn thấy em...”

“Chỉ giỏi hoa ngôn xảo ngữ...”

Dương Kinh Tiêu cười, cúi xuống ngậm lấy đôi môi người yêu. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Mộ Dung Y Tịnh vội vã gấp màn hình laptop lại rồi chạy vào toilet gấp người nôn không ngừng. Thật sự là rất ghê tởm, rất ghê tởm. Cả hai người đã bắt đầu yêu nhau được gần một tháng, nhưng ngoài những cử chỉ ôm ấp và hôn thì hoàn toàn chưa làm gì cả. Mỗi lần Dương Kinh Tiêu muốn đi xa hơn thì cả người Y Tịnh lại cứng đờ, không có chút thoải mái, nên Kinh Tiêu cũng đành lại chỉ ôm anh vào trong lòng khẽ thở dài.

Y Tịnh cũng biết hai người yêu nhau thì chuyện kia tất nhiên sẽ có, nhưng mà anh không biết nam và nam quan hệ thì phải làm thế nào, có giống nam với nữ không, trong lòng rất lo lắng. Cũng vì tuổi thơ bị mẹ ruột ngược đãi, nên khi lớn lên anh không mấy hứng thú với phụ nữ, cũng đã từng quen phụ nữ, cũng đã từng có ý định thử cùng phụ nữ lên giường, nhưng lần nào mới bắt đầu cũng chỉ là cảm giác buồn nôn nên Mộ Dung Y Tịnh sau này không muốn thử nữa.

Tuy ở cạnh Kinh Tiêu cảm giác thật khác, nhưng mà anh vẫn thấy sợ, sợ mình làm không tốt. Vừa rồi Y Tịnh vào mạng tìm vài đoạn GV xem qua, nhưng mà khi nhìn thấy cảnh hai người đàn ông to lớn đè lên một thiếu niên, một người dùng nam căn to dài ra vào chỗ kia, người còn lại lấy thứ đó cho vào miệng thiếu

niên, mặc cho thiếu niên giãy dụa không ngừng. Ngay lập tức cảm giác buồn nôn ập đến, anh không muốn nhìn cảnh đó nữa, thật ghê tởm. (Tội anh quá, coi trúng cái thứ gì, sao không hỏi em nè, em giới thiệu cho vài bộ tình cảm ngọt ngào, mặn nhạt cũng cực kì ba chấm...hắc hắc hắc)

Dương Kinh Tiêu mang bản hợp đồng vào văn phòng, không thấy Mộ Dung Y Tĩnh đâu, anh đi vào phòng nghỉ phía trong, thấy cửa toilet khép hờ, đi đến nhìn qua. Phát hiện Y Tĩnh đang nôn không ngừng, Kinh Tiêu hoảng hốt chạy vào. Đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Y Tĩnh anh lo lắng trách: “Anh đã bảo em chưa khỏe thì nên ở nhà nghỉ, đến công ty làm chi. Như thế nào? Dạ dày em không khỏe sao?”

Mộ Dung Y Tĩnh mệt mỏi đứng dậy đến bồn rửa mặt vốc lên mặt một vốc nước lạnh. Cảm giác buồn nôn cũng lắng xuống. Đúng là dạ dày anh không khỏe, nhưng không phải do cơ thể còn mệt mỏi mà là do mấy cảnh tượng lúc nãy dọa.

“Em không sao.”

Dìu Y Tĩnh ra ngoài ngồi xuống ghế, Dương Kinh Tiêu đi pha cho anh một cốc trà hoa quả. “Em làm anh sợ hết hồn, chiều nay anh phải qua chỗ đối tác bàn hợp đồng, em ở lại một mình anh không yên tâm chút nào.”

“Em cũng vừa bị đoạn GV đó làm sợ hết hồn đây” lời này Y Tĩnh chỉ dám nghĩ, không dám nói ra ngoài, cố cười gượng trấn an Kinh Tiêu: “Anh đừng lo, em không sao nữa rồi.”

Cầm lấy bản hợp đồng đã được ký, Kinh Tiêu đứng dậy: “Được rồi, có chuyện gì phải gọi cho anh, biết không.”

“Àn!”

Buổi chiều, từ chỗ đối tác kinh doanh trở về, Dương Kinh Tiêu không lên thang tầng ba mươi mà ghé qua tầng hai mươi tám, lấy vài thứ tài liệu chỗ giám đốc Chung. Ra ngoài, định lên tầng trên thì mấy nhân viên trong văn phòng liền kéo anh lại.

“Vincent, gần đây chủ tịch đã quay lại với người cũ rồi hả? Cậu ở gần chủ tịch vậy chắc biết nhiều chuyện lắm ha, kể nghe đi.” (Người trong tập đoàn này ai cũng nhiều chuyện a >) Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Gần đến tháng mười, cũng là khoảng thời gian quan trọng trong ngành thời trang, các thương hiệu không ngừng xúc tiến công việc để đưa ra bộ sưu tập thu đông, và chuẩn bị cho mùa cưới. Alex_Darm cũng không ngoại lệ, lúc này, toàn bộ công việc quản lý các dự án đều bị đẩy qua cho Dương Kinh Tiêu, Mộ Dung Y Tĩnh chỉ lo tập trung vào công việc thiết kế, lần này, tin tức bộ sưu tập mới do nhà thiết kế danh tiếng Alex thực hiện, ai cũng mong chờ, bởi vì đã hơn hai năm, người này chưa cho ra một mẫu mới nào.

Alex_Darm cũng đã lên kế hoạch cho buổi biểu diễn ra mắt lần này, trong công ty không khí làm việc tất bật. Kinh Tiêu đang ở tầng hai mươi tám, công việc đúng là ngập đầu.

“Tina, cô mang cái này đi photo rồi phát cho các cửa hàng bên dưới. Oa, giám đốc Chung, bản báo cáo kế hoạch tôi đưa anh đã xem qua chưa? Giám đốc Khâu, lô vải mới kì này đã nhập hàng chưa, cảm phiền chú đi xem lại giúp a!”

Lại chạy xuống tầng dưới, đến bộ phận thiết kế. “Tiểu Lý, Tiểu Đình, San San chủ tịch đang hỏi các người mau chóng nộp bản thiết kế kìa.”

Ba người ánh mắt phờ phạc nhìn Kinh tiêu đồng thanh: “Đã biết!”

Lại tiếp tục chạy xuống tầng dưới, “Ba ba, kịch bản viết xong chưa, đã tìm được địa điểm ? Nghiêm ca, anh điều người mẫu tới đâu rồi?”

Càng đến gần ngày công diễn, áp lực công việc càng cao. Sau một tuần làm việc hết công suất, các giai đoạn chuẩn bị gần như hoàn tất.

Sáng hôm nay có một cuộc họp quan trọng, họp cổ đông, Dương Kinh Tiêu đã chuẩn bị tài liệu cho Y Tĩnh từ ngày hôm qua.

“Tĩnh, một chút nữa họp rồi, em không xem lại tài liệu anh đưa sao?”

Vẫn đang chăm chú với bộ lễ phục trước mặt, Y Tĩnh hồ hững đáp: “Em thuộc hết rồi!”

Dương Kinh Tiêu thở dài: “Anh quên mất em là chủ tịch lãnh khốc vô tình, âm lãnh bá đạo siêu cấp đáng sợ vô địch vũ trụ. Dù cho em có quên, cũng không ai dám lên tiếng nói một câu.”

Mộ Dung Y Tĩnh, ngược lên cười thành tiếng: “Em nói thật mà, tối qua lúc tắm em có xem qua, em đã nhớ hết, anh yên tâm đi.”

Đi vòng qua bàn làm việc, Y Tĩnh sà xuống ngồi lên đùi Kinh Tiêu, điểm điểm lên mũi anh Y Tĩnh nói: “Lúc trước không có anh, em vẫn làm rất tốt đó thôi.”

“Ừ!” Làm sao chống lại được sức hấp dẫn của người này, Kinh Tiêu đưa môi đến muốn hôn. Nhưng ngay lúc đó lại có tiếng gõ cửa. Y Tĩnh quay về chỗ ngồi, giọng nói đúng là trở lại lạnh băng như thường: “Vào đi!”

Người đi vào là Dương Kinh Nghiêm, “Tiểu Tam, em cũng ở đây a.”

“Có chuyện gì?” Y Tĩnh thờ ơ hỏi.

“Lần này công diễn đã điều xong người mẫu, nhưng mà chụp poster quảng cáo thì...” Kinh Nghiêm hơi ngập ngừng, xong mới nhỏ giọng đề nghị: “Cậu chụp được không Alex...?”

Khi Kinh Nghiêm gọi tên của Y Tĩnh, chính là dùng tư cách bạn bè để nói chuyện. Mộ Dung Y Tĩnh cũng thành thật trả lời, “Chụp quảng cáo không thành vấn đề, nhưng bộ sưu tập lần này đánh mạnh vào giới đồng tính, ảnh quảng cáo cần phải có hai người, Kinh Nghiêm, cậu không phải không biết qui tắc của tôi là không chụp ảnh chung với bất kì ai.”

Dương Kinh Nghiêm làm việc cho Y Tĩnh lâu như vậy tất nhiên biết rõ, nhưng mà nếu lần này ảnh quảng cáo do siêu mẫu Alex đảm nhận thì hiệu quả sẽ tăng rất cao. Kinh Nghiêm năn nỉ: “Không còn cách nào để cậu đồng ý sao?”

Mộ Dung Y Tĩnh suy nghĩ, tự nhiên nhìn sang Dương Kinh Tiêu, xong mới dời tầm mắt qua Dương Kinh Nghiêm: “Nếu như em trai cậu đồng ý hợp tác, tôi có thể sẽ suy nghĩ lại.”

Dương Kinh Tiêu nghe qua lập tức phản ứng: “A, không được.” nhìn qua Kinh Nghiêm anh nói: “Em không có kinh nghiệm chụp ảnh quảng cáo đâu, cũng không phải người mẫu. Không làm được đâu.”

Dương Kinh Nghiêm xuống giọng, “Tiểu Tam, không biết có thể học mà, em lại thông minh như vậy a...Đồng ý đi mà, khó khăn lắm Alex mới chịu chụp ảnh chung với người khác, anh xin em mà.”

Thấy biểu tình như muốn quì lạy của Dương Kinh Nghiêm, Kinh Tiêu cũng có chút xiu lòng, nhìn qua Y Tĩnh, thấy ai kia đang cười tủm tỉm, anh thật hận không thể ngay lập tức đè người nào đó đang đắc ý ra ăn sạch sẽ. (>) Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Sau khi mẫu quảng cáo của Alex_Darm vừa treo lên ở trước tòa nhà và các ngã tư đường thì lập tức dấy lên cơn sốt.

Poster quảng cáo gồm bộ ba tấm ảnh, một tấm chụp hai người đàn ông mặc áo rất giản dị một người áo trắng một người áo màu kem nhạt, trên cổ người đàn ông tóc ngắn là chiếc khăn choàng nâu. Tấm ảnh khắc họa chân dung hai người, dùng ánh sáng trắng làm nền, trong đó hai người chỉ kẻ vai bên nhau, không hề

có cử chỉ thân mật cũng không cùng nhìn nhau nhưng lại vô cùng hòa hợp, người đàn ông gương mặt tuyệt mỹ với mái tóc đen dài được khắc họa bởi một góc bốn mươi lăm độ, góc cạnh đẹp nhất của khuôn mặt, ánh mắt xám tro sâu thẳm đang nhìn về nơi xa xôi nào đó, người còn lại với ánh nhìn thẳng cùng nụ cười mỉm ấm áp làm con tim thiếu nữ khi nhìn thấy không khỏi run lên.

Tấm ảnh thứ hai chụp nửa người, phía sau là cảnh đường phố về đêm, mọi ánh đèn được làm mờ đi tạo sự huyền ảo, hai người đứng kề bên nhau, người đàn ông tóc dài hơi tựa vào vai người kia ánh mắt cụp xuống cùng đôi môi đang vẽ nên ý cười. Tuy bối cảnh cùng màu sắc thể hiện mùa đông lạnh lẽo, nhưng không một ai nhìn qua mà không cảm thấy thật nồng nàn.

Tấm ảnh cuối cùng chính là chụp toàn thân, hai người cùng mặc tây trang đứng trong văn phòng, người đàn ông tóc dài hơi tựa vào mép bàn làm việc, đầu cúi xuống, một bàn tay đưa lên với động tác đang vén nhẹ tóc qua tai lộ ra một phần cổ với hình xăm tuyệt đẹp. Người kia chỉ đứng khoanh tay nhìn người trước mặt chăm chú, trong mắt ánh lên tình yêu cháy bỏng.

Các thiết kế trang phục của hai người đều rất tinh tế và phù hợp với nhau, từ màu sắc đến chất liệu và kiểu dáng. Sau đó các tạp chí thời trang không ngừng đưa tin về bộ sưu tập mới của Alex_Darm, không chỉ những người đồng tính mà ngay cả đàn ông bình thường đều rất muốn khoe lên người những bộ trang phục kia. Bởi vì chúng không những tôn lên nét đẹp của người đàn ông mà còn thể hiện sự sang trọng tiềm ẩn.

Mà trong giới truyền thông lại tiếp tục nóng lên bởi lai lịch của người mẫu chụp ảnh cùng siêu mẫu Alex, truyền thông không ai không biết quy tắc chỉ chụp một mình không chụp cùng người khác của Alex, vậy mà lần này không những chụp chung lại còn là chủ đề vô cùng nhạy cảm. Hàng ngày, ngoài công việc, nhân viên trong công ty cũng mệt mỏi vì bị truyền thông gọi điện săn tin.

Dương Kinh Nghiêm là người bày ra trò này, bây giờ mới thật sự thấy hậu quả bên cạnh hiệu quả. “Oa, Tiểu Tam, anh sắp bị mấy tay phóng viên làm cho điên mất thôi.”

Dương Kinh Tiêu cười hì hì: “Ai bảo anh nhiều chuyện làm chi, hiện tại phải tự gánh vác đi, em cũng đã nhiều ngày không dám ra đường đây. Chỉ có chủ tịch của chúng ta hình như hoàn toàn không cảm thấy bị ảnh hưởng”

Dương Kinh Nghiêm nhún vai: “Tất nhiên, chủ tịch quen với việc này rồi mà, lần nào poster do người này chụp vừa treo lên cũng gây ra chuyện rầm rộ, nhưng cũng nhờ đó mà Alex_Darm càng ngày càng nổi tiếng và là một trong những nhân hàng thời trang bán chạy nhất. Tiền thu vào cũng không ít, vậy sao không làm.”

Cuối cùng sau bao nhiêu ngày làm việc, buổi công diễn cũng bắt đầu, thu hút được không ít truyền thông mà còn là các công ty khác đến muốn hợp tác. Mộ Dung Y Tĩnh đang ở bên ngoài tiếp khách, bên trong này Dương Kinh Tiêu cũng bận rộn cho buổi trình diễn. Sau một lúc mới có thời gian đi tìm người kia. Một tháng qua, hai người hầu như chỉ biết có công việc, thời gian dành cho nhau cực kỳ ít. Nên cứ có vài phút rảnh là Dương Kinh Tiêu lại bám lấy Y Tĩnh.

Lúc này Y Tĩnh đang bị một đoàn mỹ nam mỹ nữ vây quanh, cũng khó trách, người kia cuốn hút như vậy cơ mà. Thấy Dương Kinh Tiêu đi đến một cô gái oa lên: “Alex, đây là người mẫu chụp chung với anh đó a! Bên ngoài nhìn đúng là rất đẹp. Là người mới của công ty à?”

“Đây là Vincent Dương, trợ lý của tôi, không phải người mẫu.” Y Tĩnh đối với người ngoài lúc nào cũng là một sự thờ ơ lạnh nhạt, những người này dường như cũng đã quen. Dương Kinh Tiêu cũng rất lịch sự trò chuyện cùng mọi người. cũng dần chiếm được cảm tình của số đông. Mộ Dung Y Tĩnh hí hóp mắt quan sát, cũng thầm nhận định, Dương Kinh Tiêu khí chất thật cao sang lại thông minh tài trí. Để cho người này làm trợ lý đúng là một thiệt thòi.

Lúc đó Dương Kinh Nghiêm chạy đến, trên mặt là một tầng lo lắng. Kéo hai người vào trong, Kinh Nghiêm thông báo. “Người mẫu chính của chúng ta a...trên đường đến đây bị tai nạn giao thông đang được cấp cứu. Mà Elvid nghe tin người yêu như vậy cũng chạy vào viện rồi. Hiện tại hai người có thể thay thế lên sân được không?”

Mộ Dung Y Tĩnh bình tĩnh hỏi: “Hiện giờ còn bao lâu nữa trình diễn?”

Dương Kinh Tiêu nhìn đồng hồ nói: “Còn hai mươi phút.”

“Được rồi, Kinh Nghiêm. Cậu nói Chung Hiến Bình lo công tác thay Kinh Tiêu, cậu cũng mau đi thay đồ đi, còn lại để tôi lo.”

Bởi vì trang phục chủ đạo để ở một căn phòng riêng nên khi Y Tịnh cùng Kinh Tiêu đi vào cũng chỉ có hai người. Mộ Dung Y Tịnh kiểm tra trang phục, hai người mẫu chính cũng có dáng người gần như giống với dáng người cả hai. Nhưng áo vest chính lại có phần eo hơi rộng so với Kinh Tiêu. Áo vest phải thật vừa vặn mới tôn lên được hết nét đẹp hình thể, đồng thời cũng thể hiện giá trị của bộ trang phục.

“Hình như hơi rộng một chút.”

“Để em sửa lại.”

Dương Kinh Tiêu hơi lo: “Có kịp không a. còn có mười phút thôi.”

Mộ Dung Y Tịnh cười khê: “Anh nghĩ em là là ai? Mười phút là quá nhiều rồi a.”

Nói đoạn anh nhanh chóng lấy lại số đo, bởi vì các bộ trang phục được chuẩn bị rất kĩ nên không có mang theo máy may dự phòng, chỉ có kim cùng chỉ các màu phòng khi cần thiết, Y Tịnh dùng kim nhanh chóng sửa lại phần eo áo vest của Kinh Tiêu, đường may tinh tế không khác gì được may bằng máy, lúc này Dương Kinh Tiêu mới cảm nhận người này có danh hiệu nhà thiết kế đại tài thật không phải do người ta tân bốc.

Thay đồ xong cả hai ra ngoài đứng cùng top người mẫu chuẩn bị trình diễn, trong lòng có chút hồi hộp, dù sao lần trước chụp ảnh chỉ có mấy người, cũng không quá căng thẳng, hiện tại phải xuất hiện trước ánh mắt hàng ngàn người, Dương Kinh Tiêu tất không tránh khỏi hồi hộp.

Mộ Dung Y Tịnh nhận ra được điều đó, nhưng trước nhiều người anh không tiện thân thiết. “Kinh Tiêu, đi trên sàn catwalk không nhất thiết phải dùng gương mặt lạnh lùng, chỉ cần cậu thể hiện tốt phong thái ngày thường là ok. Tôi sẽ đi ra trước cậu, cứ nhìn cách xoay người của tôi, không cần làm thật giống, chỉ cần bản thân thấy thoải mái là được.”

“Ân!”

Lúc bước ra ngoài, nhờ một khoảng tối chuyển tiếp mà Mộ Dung Y Tịnh nhanh chóng kéo Kinh Tiêu lại gần, hôn nhẹ lên môi anh rồi nói khê: “Chúc anh may mắn!” Xong, bước ra ngoài. Lần đầu tiên Dương Kinh Tiêu xem Mộ Dung Y Tịnh biểu diễn, dáng đi thanh thoát, gương mặt lạnh băng đầy phong cách, một tay cho vào túi quần, Y Tịnh xoay người qua trái, phải, xong dừng lại một chút, để người ta chiêm ngưỡng vẻ đẹp của mình cùng bộ trang phục. Tiếp theo là xoay một trăm tám mươi độ ung dung bước vào. Dương Kinh Tiêu cũng bắt đầu bước ra, lúc lướt qua nhau Y Tịnh khê nói: “Trông anh rất tuyệt!”

Dương Kinh Tiêu như nở hoa trong lòng, bảo trụ nụ cười tươi anh thực hiện thật thoải mái từng động tác, tuy không phải người mẫu chuyên nghiệp, nhưng dáng người cùng bước đi của anh bình thường cũng làm bao nhiêu người ngẩn ngơ. Hiện tại dưới ánh đèn, Kinh Tiêu càng thêm anh tuấn.

Buổi trình diễn đi theo trình tự, bắt đầu là tây trang, sau đó là trang phục thể thao, trang phục bình thường, cuối cùng là trang phục dạ hội và trang phục cưới. Ngoài bộ sưu tập dành cho người đồng tính nam, còn có các bộ sưu tập cho nam nữ.

Lúc này, màn cuối cùng, Mộ Dung Y Tịnh và Dương Kinh Tiêu là một đôi, Y Tịnh bước ra trước. Sau đó Kinh Tiêu bước ra sau, đi đến bên Y Tịnh, hai người đang mặc lễ phục trên người, cả hai đều mặc lễ phục màu đen, những đường nét tinh tế tôn lên dáng người mạnh mẽ đầy nam tính của Dương Kinh Tiêu, anh bước đến, cầm tay Y Tịnh, bên dưới là một trận hít thở không khí, cảnh tượng trước mắt đẹp đến nỗi làm người ta choáng ngợp.

Mộ Dung Y Tịnh xoay người đưa tay vuốt nhẹ lên mặt Dương Kinh Tiêu rồi chạm môi mình vào môi người kia. Dương Kinh Tiêu cười ôn nhu rồi cả hai cùng nhau quay bước vào trong. Người phía dưới đứng là bị sự kiện này làm cho hít thở không thông. Các tay nhà báo cũng quên luôn việc bấm máy. Sau đó là từng đôi đi ra, cuối cùng là tất cả các người mẫu tham gia trình diễn trong show thời trang này bước ra, đứng

thành hai hàng. Mộ Dung Y Tịnh cùng ba nhà thiết kế của công ty bước đi ở giữa tiến ra ngoài. Tròng pháo tay kéo dài không dứt, tiếp đó là tặng hoa, ánh đèn flash chớp nhoáng không ngừng.

Buổi công diễn lần này quả thật là làm rất tốt, rất thành công. Dương Kinh Nghiã ngồi nơi phòng chỉ đạo chương trình tháo headphone cùng micro không dây xuống, trong lòng thầm than, hai người này quả là làm người ta chú ý nha, nhưng mà cái nụ hôn kia đâu có trong kịch bản?

Sau buổi trình diễn, trang phục liên tục được bán ra, các thiết kế dành cho đồng tính nam không những không gặp rắc rối mà còn được ủng hộ nhiệt tình, ngay cả các đôi nam nữ đang yêu nhau cũng rất thích, Alex_Darm sau đó phải bổ sung thêm các size nhỏ cùng cách cắt may phù hợp với dáng người nữ để đáp ứng nhu cầu ngày càng tăng.

Quay một tháng bận rộn, lúc này mọi người cũng có chút ít thời gian trống. Nhưng các cửa hàng và bộ phận chăm sóc khách hàng lại làm việc không ngừng nghỉ. Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Hôm nay sau khi tan sở, Dương Kinh Tiêu và Mộ Dung Y Tịnh cùng nhau đi xem hòa nhạc. Mộ Dung Y Tịnh ngạc nhiên hỏi “Sao anh biết em thích thể loại này?”. Kinh Tiêu chỉ cười. Chuyện gì của người này anh không để ý, không biết chứ.

Sau buổi hòa nhạc, Kinh Tiêu lại đưa Y Tịnh đến một nhà hàng Pháp, đi đến một góc yên tĩnh chỉ có hai người, Kinh Tiêu kéo ghế cho Y Tịnh ngồi. Trên bàn đã có sẵn hoa hồng và nến.

“Hôm nay là ngày gì a? Anh làm em thấy hồi hộp quá.”

Dương Kinh Tiêu vỗ tay ba cái, một nhân viên phục vụ liền đem một cái bánh gatô đã được thắp sẵn nến đặt lên bàn, âm nhạc cũng vang lên. Là tiệc tấu bài Giang Nam * được đàn bằng piano.

“Chúc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của em!”

Thì ra là ngày sinh nhật của Y Tịnh, ngay cả bản thân mình cũng quên mất có ngày này, vậy mà hôm nay Dương Kinh Tiêu lại chú tâm dành cho anh sự bất ngờ, thật là cho Mộ Dung Y Tịnh cảm động.

Bữa tối trôi qua thật ngọt ngào tình tứ, đêm càng thêm sâu lắng. Đã qua tháng mười một, thời tiết càng lạnh dần. Về đến nhà, ngắm nước âm, Mộ Dung Y Tịnh nghĩ lại khoảng thời gian qua, từ khi có Kinh Tiêu cuộc sống từ bao giờ đầy ắp ngọt ngào vui vẻ. Nhưng liệu Kinh Tiêu có muốn cùng mình chung sống cả đời? Có khi nào đến một lúc, người kia cảm thấy sống cùng một người đàn ông thật ra rất tẻ nhạt mà thay đổi không?

Không muốn nghĩ nữa, anh vội đứng dậy lau người xong mặc quần áo đi ra ngoài. Căn phòng của hai người có một bình thật lớn hoa tử đinh hương. Mùi thơm dịu dịu này anh thích nhất. Trong phòng cũng có một phần tường được lắp kính, nên có thể nhìn ngắm cảnh đêm của thành phố trên cao như phòng khách. Dương Kinh Tiêu đang đứng đưa lưng về phía anh, chăm chú nhìn ra ngoài khoảng không bao la, đèn trong phòng được chỉnh xuống thật thấp, không gian mờ ảo làm bóng lưng người kia có cảm giác thật xa vời.

Mộ Dung Y Tịnh đến bên, ôm lấy Kinh Tiêu từ phía sau, đầu tựa lên vai người này: “Đang suy nghĩ chuyện gì?”

Không nhìn thấy được biểu tình của Kinh Tiêu, trong lòng Y Tịnh thoáng lo lắng. Dương Kinh Tiêu trầm trầm trả lời: “Không có nghĩ gì, chỉ là ngắm cảnh thôi. Em vừa tắm xong? Thật là thơm.”

“Anh cũng rất thơm mà.” Mộ Dung Y Tịnh thầm nghĩ. Trên cơ thể Dương Kinh Tiêu có một mùi thơm rất đặc biệt, giống như mùi của gỗ đàn hương pha cùng với mùi cỏ cây rất thanh khiết, nhưng mà lại không phải kiểu mát lạnh mà là có chút trầm ngâm của cây quế, cảm giác thực ấm áp. Càng ngày Y Tịnh càng cảm nhận gần gũi với người đàn ông này rất thoải mái, rất thích.

Những lúc được Dương Kinh Tiêu ôm lấy, Y Tịnh nghĩ mình hoàn toàn tan ra, xúc cảm mãnh liệt lại đổ dồn vào lấp đi lý trí. Khiến anh mê mết trầm luân, không muốn thoát ra.

“Tịnh, sau này nếu người khác phát hiện quan hệ của chúng ta, em có thấy khó chịu không?”

Mộ Dung Y Tịnh xoay người Dương Kinh Tiêu lại đối mặt với mình: “Nếu có ngày đó, anh có thấy khó chịu không?”

Dương Kinh Tiêu vòng tay siết lấy eo Y Tịnh, hôn lên môi anh xong trả lời: “Yêu em và được em yêu chính là việc đặc ý nhất trong cuộc đời này của anh. Vậy hà cớ gì anh lại thấy khó chịu?” (câu này sao nghe quen quá, mấy anh sẽ chắc học chung một trường)

Mộ Dung Y Tịnh sâu lắng nhìn vào mắt đối phương, những câu nói này hoàn toàn đánh đổ hết thấy những lo lắng mơ hồ trong anh. Anh biết người đàn ông này chính là toàn tâm toàn ý yêu thương mình, nguyện cả đời cùng nhau một chỗ, vậy lấy lý do gì để nghi ngờ tình cảm đối phương?

“Vậy thì câu trả lời của em trong lòng anh tất hiểu rõ? Không phải chỉ cần hạnh phúc, người ta nghĩ thế nào thì có gì quan trọng.”

Dương Kinh Tiêu cúi xuống hôn lên môi Y Tịnh, nụ hôn thật sâu, cả hai cơ thể gần sát bên nhau, sát đến nỗi có thể nghe ra từng mạch máu dưới da đang đập, đang sôi trào dục vọng. Miết lên hai cánh môi đã sưng đỏ của Y Tịnh, Kinh Tiêu dịu dàng nằm xuống giường. Thân thể hai người quấn chặt lấy nhau. Bàn tay Y Tịnh vòng ra sau vai Kinh Tiêu sờ loạn, rồi lại đưa về phía trước trượt vào trong áo vuốt lên vòm ngực rắn chắc mạnh mẽ của người này. Dương Kinh Tiêu vội vã cởi áo ra ném xuống sàn, trước đây đối với phụ nữ, anh chưa hề kích động như vậy, nhưng đối diện với gương mặt này anh không nhịn nổi nguồn nhiệt nóng đang tăng dần trong người.

Mạnh mẽ cắn mút đôi môi anh đào, Kinh Tiêu như muốn điên lên, bàn tay đưa vào trong áo ngủ của Y Tịnh vuốt ve, cũng nhanh chóng cởi bỏ áo của người kia, làn da trắng nõn hiện ra, hai điểm hồng hồng trước ngực đã đứng thẳng từ lúc nào, Kinh Tiêu bị kích thích liền cúi xuống mút vào, lại tiếp tục dùng răng cắn nhẹ, Mộ Dung Y Tịnh kinh hãi rên lên. Xúc cảm đánh vào đại não, phần hạ thân cũng dần có phản ứng. Nếu nói Mộ Dung Y Tịnh là người lãnh cảm cũng không sai, trước giờ đối với phụ nữ cũng không thích thú, mà đối với đàn ông càng không nghĩ đến, muốn anh phản ứng quả thật là bằng không. Nhưng dưới kích thích của Dương Kinh Tiêu, Y Tịnh lại mau chóng trưởng lên.

Mà nơi nào đó của Dương Kinh Tiêu cũng ngạnh lên không kém. Hạ thân hai người cọ sát vào nhau, như thiêu đốt, Kinh Tiêu đưa tay luồn vào trong quần lót của Y Tịnh tìm kiếm dục vọng nóng bỏng kia âu yếm vuốt ve.

“Ân... Tiêu.”

Mộ Dung Y Tịnh lần đầu tiên được người khác xoa nắn phần hạ thân bí mật của mình, cảm xúc khó tả thành lời, bàn tay anh cũng mau chóng đưa vào trong nắm lấy nam căn to lớn của Kinh Tiêu.

Dương Kinh Tiêu nhanh chóng cởi bỏ hết phần quần áo còn lại trên thân hai người, dục vọng được phóng thích khỏi chèn ép của trang phục, nơi nào đó của Y Tịnh ngẩng cao. Dương Kinh Tiêu ngắm nhìn cơ thể tuyệt mỹ dưới thân, thật lâu mới hạ môi xuống vòm ngực trắng trẻo, hôn qua bụng rồi khẽ liếm qua, ngâm luôn vật hồng hồng nóng bỏng đó vào trong miệng.

“A...ân, Tiêu, đừng mà...”

Mặc cho Y Tịnh giãy ra, Kinh Tiêu vẫn ra sức mút liếm, nơi đó quả thật rất tuyệt, màu sắc cực kỳ đẹp, mà thể mao của Y Tịnh cũng rất ít, liếc mắt qua đã muốn ăn. Một lúc sau, trong đầu Y Tịnh trống rỗng, theo lực đạo mạnh mẽ của Kinh Tiêu mà anh lần đầu đạt cao trào. Cả người cong lên, bàn tay nắm chặtdra giường, cả ngón chân cũng dũi thẳng ra.

Kinh Tiêu nuốt xuống dòng dịch thể Y Tịnh vừa bắn vào miệng mình, Mộ Dung Y Tịnh gương mặt đỏ bừng vươn tay ôm lấy Kinh Tiêu: “Em... xin lỗi, em không ...nhịn được.”

“Không sao, của em rất ngon mà.” Yêu thương vuốt lên tấm lưng ướt mồ hôi, Dương Kinh Tiêu lại hôn môi Y Tịnh, mùi vị của mình cũng theo đó xộc vào mũi, không cảm thấy ghê tởm mà lại càng thêm kích thích. Bàn tay Kinh Tiêu đang đặt trên lưng Y Tịnh từ từ trượt xuống rãnh mông người kia, ngón tay cũng vẽ loạn nơi cửa động rồi nhấn nhẹ.

“Tiêu...” Mộ Dung Y Tĩnh nhú mảy, Khinh Tiêu từ từ cho một ngón tay đi vào dò xét. Y Tĩnh cảm thấy nơi đó có dị vật xâm nhập liền trên người. Khinh Tiêu cũng đã dục hỏa công tâm, không thể nhẫn được nữa, nhưng mà đây là lần đầu tiên, anh không muốn làm Y Tĩnh bị thương. Cố đè nén lửa dục, trán Dương Khinh Tiêu cũng đã lấm tấm một tầng mồ hôi.

Nhìn thấy biểu tình của anh như vậy, Mộ Dung Y Tĩnh cũng dần quên đi cảm giác dưới kia, đưa tay vuốt qua trán anh. Bên dưới được thả lỏng, Khinh Tiêu ngay tức khắc cho thêm một ngón tay vào. Nhẹ nhàng xoa rồi đẩy vào rút ra, dần dần hai ngón tay anh cũng được một lớp mật dịch bao lấy, di chuyển cũng dễ dàng hơn. Mà sự kích thích như có như không này làm Y Tĩnh khó chịu. Cũng muốn khoảng trống được lấp đầy.

“Được rồi, anh vào đi.” Dương Khinh Tiêu nâng một chân Y Tĩnh quàng qua eo mình, nam căn vừa to lớn vừa cứng nóng đặt nơi cửa động từ từ xâm nhập. Tuy được chuẩn bị, nhưng mà cái kia của Dương Khinh Tiêu thật lớn, nên vào được một chút thì đã không thể tiến thêm được nữa.

“Đau...” Cảm giác giống như cơ thể bị xé toạc làm đôi, nơi tư mật dường như bị một lưỡi dao bén lộng vào.

“Tĩnh, thả lỏng, thở sâu vào...”

Y Tĩnh nghe theo Khinh Tiêu bắt đầu hít thở sâu, cuối cùng cũng thả lỏng được một chút. Cảm giác đau cũng giảm đi rất nhiều. Dương Khinh Tiêu không ngừng dùng môi hôn liếm lên thân thể làm Y Tĩnh thả lỏng. Bàn tay xoa nắn hai hông mềm mại. Nhận ra người dưới thân đã hoàn toàn thả lỏng, Khinh Tiêu mới đẩy mạnh vào.

“Ừm...” Mộ Dung Y Tĩnh ngân nga rên rỉ, cảm giác đau đớn kèm theo khoái cảm nói không nên lời, từng chuyển động của người kia làm anh như tiêu hồn lạc phách. Mà hiện tại cũng không còn thấy đau, chỉ còn lại nhục cảm ngập tràn. Y Tĩnh ôm lấy cổ Khinh Tiêu phối hợp theo từng nhịp thúc đẩy ra vào. Giây phút này hai người đang thật sự thuộc về nhau, hoàn toàn, tuyệt đối.

“Tĩnh, bên trong em tuyệt quá...rất chặt,rất mềm mại...ân...” Dương Khinh Tiêu vừa động thân vừa miêu tả làm gương mặt Y Tĩnh đã hồng cang nhiễm đỏ. “Em có thích không?”

“Có, thật thích...Tiêu, mạnh chút nữa...A...ừm...cho em đi, dùng sức...ân...a...”

Quấn quít, giao triền, âu yếm, sau đó cùng nhau thở dốc, cùng nhau đạt cao trào. Mộ Dung Y Tĩnh phóng thích lên bụng Dương Khinh Tiêu, mà Khinh Tiêu cũng bắn vào mật động bên trong một luồng nhiệt nóng.

Cao trào đi qua, cả hai vẫn ôm lấy nhau cùng cảm thụ, Khinh Tiêu vẫn còn bên trong Y Tĩnh chưa vội rút ra. Mân mê làn da trắng mịn trên mặt Y Tĩnh, Khinh Tiêu hỏi: “Em ổn chứ?”

Mộ Dung Y Tĩnh cũng đã mơ hồ nhắm mắt khẽ gật: “Ừm” rồi chui đầu vào ngực Dương lKhinh Tiêu hít hít. Được ân ái cùng người mình yêu quả thật rất tuyệt diệu, trong đời này ngoài Dương Khinh Tiêu ra, anh không còn muốn bất cứ một người nào khác.

Dương Khinh Tiêu nhẹ nhàng rút ra, bạch dịch cũng theo đó mà chảy xuống nơi giữa đùi Y Tĩnh, hình ảnh vô cùng *** mỹ làm Khinh Tiêu muốn thêm lần nữa. Mà người này đã mơ màng ngủ rồi. Chỉ cảm giác mình được ôm đi, đặt vào trong một nơi ấm áp. Khinh Tiêu cũng biết là lần đầu tiên của Tĩnh nên sau khi tắm xong cho cả hai thì anh ôm Mộ Dung Y Tĩnh lên giường đã được thay dra mới, đắp chăn cho cả hai, Khinh Tiêu kéo Y Tĩnh vào lòng rồi cũng dần dần ngủ.

Anh Tĩnh lúc đầu ảnh sợ chứ sau này được một lần rồi ảnh chủ động ghé lấm a! Thật rất nóng bỏng! Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Rút ra tập văn kiện mà cấp dưới vừa trực tiếp đưa, Mộ Dung Y Tĩnh mở ra xem lướt qua, đúng như anh dự đoán. Đôi môi hơi cau lên tạo nên một nụ cười khinh mạn anh gấp hồ sơ lại. Lại rút ra một tập hồ sơ khác Y Tĩnh mở ra, nụ cười trên môi dần trở nên ôn nhu, cũng bởi vì văn kiện này có liên quan đến người kia.

Nhớ đến chuyện vừa xảy ra, gương mặt Y Tịnh chợt nóng lên. Anh còn nhớ sáng ngày hôm sau, khi anh tỉnh dậy thì đã không còn bóng người kia bên cạnh. Bên gối có một tờ giấy ghi chú hình trái tim, trên đó viết [Nhìn xuống cổ chân trái!]

Y Tịnh tức chần nhìn xuống cổ chân trái của mình, nơi đó từ bao giờ đã có một chiếc lắc xinh đẹp, có một tờ giấy mềm cột trên chiếc lắc, Mộ Dung Y Tịnh gỡ ra xem, trên đó viết: “Quà sinh nhật cho em, hôm qua định cho em xem, nhưng em đã ngủ rồi. Yên tâm, lúc anh đeo cho em là mười hai giờ kém mười lăm, vẫn còn là sinh nhật. Anh có việc phải về nhà, anh đã chuẩn bị bữa sáng, em nghỉ ngơi nhé, tối anh trở về!]

Y Tịnh cong khóe môi, hôn chụp lên từng câu chữ rồi hạnh phúc nằm lại giường.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, cửa phòng bị đẩy ra, là Dương Kinh Tiêu.

“Đi họp thôi!”

“Àn!”

Mộ Dung Y Tịnh chỉnh lại y phục một chút, lấy phần văn kiện đã chuẩn bị đi ra ngoài.

Trong cuộc họp, sau khi điểm qua tất cả các hạng mục, cuối cùng Mộ Dung Y Tịnh mở phần văn kiện mình chuẩn bị ra.

“Lần này tôi có một thông báo quan trọng.” Y Tịnh lên tiếng, giọng nói âm lãnh hạ thấp xuống trầm trầm làm người ta thấy quyền uy tối thượng. “Đây là giấy ủy quyền và quyết định bổ nhiệm. Từ bây giờ Dương Kinh Tiêu sẽ là Tổng giám đốc điều hành, có quyền thay tôi đưa ra tất cả các quyết định, cũng chính thức từ bây giờ cậu ấy là một trong những cổ đông của Mộ thị.”

Tất cả mọi người trong cuộc họp đều trợn mắt ngạc nhiên, ngay cả Dương Kinh Tiêu cũng tỏ ra ngạc nhiên với quyết định này. Từ khi nào anh có cổ phần trong Mộ thị? Dương Kinh Nghiã cũng ngạc nhiên không kém, tuy ông dự định đem ba mươi phần trăm cổ phần của mình chia đều cho ba người con, nhưng mà ông chưa có làm mà, vậy cổ phần Kinh Tiêu hiện có từ đâu ra?

Điều lệ xưa nay, Mộ thị chưa từng có tổng giám đốc điều hành, bởi mọi chuyện đều thông qua chủ tịch, vậy cần tổng giám là gì, ngay cả trợ lý, chủ tịch còn không cần. Đúng là một tin động trời, nhưng tất cả mọi người ai cũng rõ năng lực của Dương Kinh Tiêu cũng không ai có ý kiến phản đối, dù sao làm việc với Kinh Tiêu cũng dễ hơn trực tiếp đến gặp chủ tịch. Cái này cũng coi như bọn họ có lợi rồi.

Duy chỉ có Đồng Thiếu Thành, hần tuy tỏ ra bình thường, nhưng mà trong mắt đã liếc về phía Dương Kinh Tiêu dò xét, không ngờ một trợ lý quen mà cũng có được ngày này.

Sau cuộc họp, Dương Kinh Tiêu đi theo Mộ Dung Y Tịnh vào văn phòng. “Tịnh, chuyện này là sao vậy?”

Y Tịnh nhìn sâu vào mắt Kinh Tiêu: “Anh không thích?”

Dương Kinh Tiêu đi đến bên vòng tay kéo Y Tịnh tựa vào eo mình: “Không phải, nhưng anh biết số cổ phần đó không phải của ba ba, mà chính là của em. Anh không cần những thứ này, cái anh cần là em. Chỉ cần có em là tốt rồi, mọi cái khác anh không quan tâm.”

Xoay ghế một chút, Mộ Dung Y Tịnh ôm qua eo Kinh Tiêu: “Em muốn mọi người coi trọng anh hơn, muốn anh cũng có địa vị cao cao tại thượng. Như vậy mới có cảm giác anh đang gần em.”

Dương Kinh Tiêu hiểu rõ nỗi lòng của người này, đưa tay nâng cằm Mộ Dung Y Tịnh, Kinh Tiêu cúi xuống hôn. “Anh sẽ làm tốt mọi việc, chỉ cần em vui.”

Xúc cảm đột nhiên trào dâng, Dương Kinh Tiêu kéo Y Tịnh đứng lên, môi lưỡi lại chạm nhau, cả hai ôm nhau quấn quýt, vừa hôn vừa đưa tay vuốt ve lẫn nhau, từng chút một ma sát làm lửa nóng bốc lên, Dương Kinh Tiêu cởi áo vest Mộ Dung Y Tịnh vắt lên thành ghế, rồi đến cravat, tiếp theo là áo sơ mi, để Y Tịnh dựa vào bàn làm việc, Dương Kinh Tiêu cúi xuống liếm lên ngực Y Tịnh, càng mút liếm càng say sưa, từng chỗ môi anh lướt qua đều để lại dấu ấn.

Kinh Tiêu ngồi xuống ghế chủ tịch của Y Tịnh, nhanh nhẹn tháo khóa quần của người kia, đem dục vọng hơi trưởng lên cầm trong tay xoa nắn. Y Tịnh chóng tay rau sau ngựa cổ thổ ốc, khi đã một lần trầm mê với người kia, thì lại muốn có nhiều hơn nữa. “Tiêu, em muốn anh hôn nó.”

Dương Kinh Tiêu ngẩng đầu nhìn biểu tình câu dẫn của Y Tĩnh, thì mỉm cười, lại cúi xuống liếm lên đỉnh nam căn của Y Tĩnh, dùng lưỡi vẽ loạn lên lỗ nhỏ phía trên, rồi ngậm vào, hút mạnh.

“Ừm...a...” Mộ Dung Y Tĩnh rên khẽ. Bàn tay đan vào tóc Kinh Tiêu, mà ở dưới, Kinh Tiêu không ngừng phun ra nuốt vào khối dục vọng tuyệt đẹp của Y Tĩnh. Dương Kinh Tiêu lại kéo tuột một chân Y Tĩnh ra khỏi quần tây, gác lên vai mình, thân người Y Tĩnh hiện tại đã muốn nằm ngửa lên bàn, miệng không ngừng phát ra tiếng ngâm *** mỹ. Kinh Tiêu đưa ngón tay xuống huyết động đẩy vào trong.

“Ân...Tiêu...đừng như vậy!” Trước sau bị tập kích, nhục cảm ào ạt làm Mộ Dung Y Tĩnh có chút không tiếp nhận nổi. Nhưng được một lúc, khi ngón tay thứ hai của người kia đi vào thì anh lại muốn nhiều hơn. Bàn tay đang luồn vào tóc Kinh Tiêu hơi siết chặt, hạ thân cũng bắt đầu đóng đũa. “Ồ...ô...”. Theo cái hút mạnh của Kinh Tiêu mà Y Tĩnh bắn ra.

Dương Kinh Tiêu nhả thứ dịch nóng đặc kia ra nơi tư mật, dùng ngón tay đưa vào trong huyết động, thay thế bôi trơn, anh đứng dậy kéo khóa quần, đem dục vọng trướng đến phát đau của mình trực tiếp tiến vào.

“Ân... đúng là bên trong của em rất tuyệt...” Cũng vì đã khá thích ứng nên lúc Kinh Tiêu đi vào cũng dễ dàng hơn lần đầu, lại nói lần này có dịch thể bôi trơn nên càng làm tăng nhục cảm.

Hai chân Y Tĩnh quấn quanh eo Kinh Tiêu, người nằm lên bàn làm việc làn da tiếp xúc với mặt kính lạnh lẽo nên cơ thể hơi run lên, Dương Kinh Tiêu phát hiện liền kéo anh vào lòng, đem Y Tĩnh áp vào tường, Y Tĩnh ôm cổ Kinh Tiêu, cảm giác làm tình kiểu này thật mới lạ, cả hai đúng là càng thêm hưng phấn, lúc Kinh Tiêu xuất nhập thì phía sau cổ chân Y Tĩnh chiếc lược cũng lung lay phát ra âm thanh đing đang. Nghe qua, Kinh Tiêu càng ra sức luật động, một lúc lâu sau, Dương Kinh Tiêu lại ôm Y Tĩnh quay lại bàn làm việc, anh thả Mộ Dung Y Tĩnh đứng xuống đất, hai tay chống lên bàn móng vênh cao. Dương Kinh Tiêu từ phía sau ra vào vào mặt huyết đỏ hồng tiêu hồn kia.

Mái tóc dài lay động, tấm lưng trần cong cong gợi cảm, Dương Kinh Tiêu càng nhìn càng thọc mạnh vào trong. “Tiêu...chậm, chậm ...lại.”

Nhịp điệu tăng nhanh làm Y Tĩnh muốn bắn ra, nhưng anh cố gắng giữ bởi vì cảm giác đó còn tuyệt diệu hơn. Thể lực Mộ Dung Y Tĩnh rất tốt, nên khi làm tình cũng cực kì phối hợp. Nhưng mà Dương Kinh Tiêu đã khó mà nhịn nổi, anh càng đâm sâu hơn mạnh hơn. Liên tục xoáy vào nơi mẫn cảm bên trong Y Tĩnh.

“Ân...ừ...Tiêu, em chết mất, anh... làm... tuyệt quá...”

Tiết tấu càng lúc càng tăng mạnh, nhịp điệu cũng càng lúc càng nhanh. Sau một hồi lâu, hai người cùng đạt đến đỉnh điểm.

Lần này cả hai đúng là rất kịch liệt, Mộ Dung Y Tĩnh thể lực có tốt mấy thì cũng là người chịu, nên hiện tại mệt mỏi rõ ràng.

Dương Kinh Tiêu dìu Y Tĩnh ra phòng nghỉ phía sau, để anh nằm lên giường. Đi vào toilet lấy khăn ướt ra lau qua người cho Y Tĩnh xong, Kinh Tiêu mới lau của mình, rồi cũng bò lên giường.

Xoay qua ôm cổ Kinh Tiêu, Mộ Dung Y Tĩnh cười: “ Cũng may lúc này không có người nào đột ngột đi vào a.”

Chọc chọc vào má Mộ Dung Y Tĩnh, Kinh Tiêu cau mày: “Không phải em là sợ người ta phát hiện chủ tịch Mộ thị lạnh lùng bá đạo, siêu cấp đáng sợ lại có biểu tình câu dẫn nằm dưới thân nam nhân ?”

Rút vào trong ngực Kinh Tiêu, Y Tĩnh cười khúc khích: “Anh nghĩ cái tên xấu số dám bước vào kia, còn có mạng mà bước ra sao?”

Dương Kinh Tiêu nâng mặt Y Tĩnh lên: “Oa, vậy là tin đồn em xử cái người kia là có thật?”

“A? người nào?”

“Người nào đó dám xúc phạm em, anh nghe người trong công ty nói em cho xử lý rồi ném xuống biển a.Mà hẳn ta đã làm gì em?”

“Ồ, hẳn dám vỗ mông em.”

Dương Kinh Tiêu tức giận: “Cái gì, là tên nào, anh phải đi cho hắn một bài học.”

Mộ dung Y Tĩnh nằm đè lên người Kinh Tiêu, cắn cắn bả vai anh, giọng nói có chút âm trầm lạnh lẽo mà ngày thường hay đối với người khác: “Anh yên tâm, em không đến nỗi giết người hủy xác, chỉ có điều cánh tay của hắn a, chắc là không còn dùng được nữa.”

Dương Kinh Tiêu nghe qua, liền thấy có một dòng lạnh lẽo ủa qua sống lưng. Đối với người khác, Y Tĩnh đúng là rất đáng sợ. Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Dương Kinh Tiêu nhanh chóng bước vào nhà hàng kiểu Nhật cùng lúc bên ngoài mưa cũng ào ào ập tới. Phủ phủ những hạt nước bắn vào bộ tây trang anh đi đến chỗ lễ tân.

“Ông Dương, xin mời đi lối này.”

Dương Kinh Tiêu lần này đến đây là vì một cuộc hẹn bí mật, mà người hẹn anh không ai khác chính là Đồng Thiếu Thành. Lúc đầu có hơi ngạc nhiên, nhưng trong lòng Kinh Tiêu cũng đoán được, lý do không liên quan đến chuyện anh nhận chức Tổng giám đốc, mà chính là cổ phần Mộ thị anh đang nắm giữ.

Gian phòng riêng biệt đã có một người ngồi sẵn bên trong, là Đồng Thiếu Thành, ngoài hắn ra thì không còn ai khác, nhưng Dương Kinh Tiêu biết nếu mình có hành động gì quá khích, chần chẫn khó mà ra khỏi chỗ này. Anh cũng rõ nếu lần này anh không nhận lời đến gặp, thì cũng sẽ bị người lôi đến đây. Vậy sao không phối hợp một chút, xem tên kia muốn cái gì.

“Chào Đồng tiên sinh, anh đến sớm quá!”

Đồng Thiếu Thành làm động tác mời, đợi Kinh Tiêu ngồi xuống rồi mới lên tiếng: “Được chờ ngài Tổng giám đốc tập đoàn Mộ thị cũng là vinh hạnh của tôi mà.”

Nghe qua câu nói có ý giễu cợt Dương Kinh Tiêu cũng làm như không biết, “Ồ, Đồng tiên sinh ngài làm tôi thấy ngại quá. Ha ha, làm tổng giám thì có gì hay, cũng là dưới một người.”

Đồng Thiếu Thành nghiêm mặt: “Ý cậu nói, cậu không thích dưới quyền ai?”

Dương Kinh Tiêu cũng giả vờ thật tình đáp: “Thật ra tôi không hứng thú với chức vị, quan trọng là bản thân vui vẻ.”

Đồng Thiếu Thành cười rộ lên, xong mới đối Kinh Tiêu hạ thấp giọng: “Vui vẻ với chủ tịch?”

Trong mắt đã bắt đầu xuất hiện hàn ý, nhưng Kinh Tiêu rất nhanh che giấu đi, trước đây anh luôn sống ôn hòa, thái độ làm người nhã nhặn hiền lành, nhưng khi đã bước vào thương trường anh tất cũng phải thay đổi: “Ý Đồng tiên sinh là gì, tôi không hiểu.”

“Đừng giả vờ, tôi biết cậu và Mộ dung Y Tĩnh đang có quan hệ tình cảm.” Đưa ra trước mắt Kinh Tiêu một xấp ảnh, trong đó là ảnh anh và Y Tĩnh bị người ta chụp lén.

Kinh Tiêu cũng không vội giơ khí giới đầu hàng, còn muốn vờn tên này thêm chút nữa: “Đồng tiên sinh con mắt nào nói tôi và chủ tịch có tư tình a? Mấy tấm hình này chỉ nói lên được chúng tôi là quan hệ cấp trên và cấp dưới khá tốt thôi, làm trợ lý, đương nhiên lúc nào cũng phải bên cạnh chủ tịch.”

“Vincent Dương, anh không thể nói thế, nếu là quan hệ đồng nghiệp vậy hà cớ gì anh lại ở chung nhà với chủ tịch, lại còn bộ sưu tập cho người đồng tính lẫn trước, báo chí mà biết việc này, không có cũng trở thành có thôi.”

Dương Kinh Tiêu không thấy sợ hãi: “Vậy Đồng tiên sinh ngài đây là muốn giúp báo chí làm ăn nên mới đi điều tra kỹ như vậy?”

Đồng Thiếu Thành cuối cùng cũng ngửa bài: “Vincent Dương, tôi không rảnh mà chơi với mấy tay phóng viên, lần này hẹn cậu là vì tôi muốn hợp tác với cậu.”

“Hợp tác?”

“Đúng, tôi muốn cổ phần của Mộ thị, cậu muốn chơi đùa của cậu, chúng ta hợp tác không phải rất thích hợp sao?”

“Nói nghe thử.”

“Nói với cậu chuyện này thì tôi cũng biết cậu chỉ vui chơi với chủ tịch, nhưng không ngờ cậu làm quá tốt, làm hấn mê luyến cậu đến nỗi đem cổ phần chia cho cậu. Tôi muốn mua lại số cổ phần đó giá cao nhất có thể, cậu cũng không lỗ phải không?”

Dương Kinh Tiêu cười lạnh: “Vậy sao Đồng tiên sinh không nghĩ là tôi thật lòng với chủ tịch?”

Đồng Thiếu Thành cười lớn: “Thật lòng? Thật buồn cười, Vincent Dương, lý lịch của cậu không phải tôi không biết, cậu chỉ là muốn chơi một trò chơi ái tình, càng khó khăn thử thách cậu càng hứng thú, ngay cả công nương các tiểu vương quốc châu Âu cậu còn không bỏ qua, vậy thì người nổi tiếng như Mộ Dung Y Tịnh làm sao lại thoát khỏi tầm ngắm của cậu.”

Hấn lại tiếp: “Lần này cậu chơi rất thành công nha, nhưng mà chắc cậu cũng gần chán rồi nhỉ, vậy sao không nghĩ bài luôn cho rồi.”

Suy nghĩ rất nhanh, Dương Kinh Tiêu liền trưng ra bộ mặt đắc ý: “Đồng tiên sinh làm việc thật cẩn thận, ngay cả chuyện trước đây của tôi cũng biết tường tận, bất quá hiện tại tôi đúng là chơi chưa chán. Cũng là lần đầu tiên chơi với đàn ông, cũng khá thú vị. Tôi định chờ thêm một thời gian nữa.”

Gõ gõ ngón tay lên bàn trà ngâm một chút, Kinh Tiêu lại tiếp: “Đồng tiên sinh, tôi cũng đoán được ngài muốn ngồi lên cái ghế kia, nhưng mà cho dù ngài mua lại số cổ phần của tôi thì cũng chỉ có ba mươi phần trăm, đã hợp tác vậy sao không làm một vốn một chút.”

Đồng Thiếu Thành dường như bị điều kiện của Kinh Tiêu hấp dẫn: “Ý cậu là?”

“Hiện tại ngài Đồng đây đang có hai mươi phần trăm, nếu tính luôn của tôi thì là ba mươi, nếu ngài có thể mua luôn năm phần trăm còn lại của ba người kia cũng chỉ có ba mươi lăm, bằng với mức mà chủ tịch hiện có. Nhưng mà Đồng tiên sinh đừng quên, ba của tôi đang nắm ba mươi phần trăm, nếu chủ tịch lên tiếng tôi chắc chắn ba tôi sẽ chuyển nhượng hết sang cho chủ tịch. Đến lúc đó, có muốn đấu, Đồng tiên sinh tất biết ai là trời ai là vực.”

“Vậy cậu có chủ ý gì?”

“Không ai hiểu con cái hơn cha mẹ, bởi vậy ba tôi tất nhiên không đại đột mà đi giao cổ phần lại cho tôi, nhưng Mộ Dung Y Tịnh thì có thể, tôi cũng không tính lừa tiền của của hấn bởi vì tôi không thiếu tiền. Nhưng nếu Đồng tiên sinh lên tiếng thì tôi cũng có hứng thú chơi.”

Đợi thêm một thời gian nữa, khi tôi lấy hết số cổ phần còn lại thì tôi sẽ bán cho ngài. Lúc đó cho dù ba tôi có chuyển nhượng số cổ phần của nhà họ Dương cho Mộ Dung Y Tịnh thì cũng đã muộn.”

Đồng Thiếu Thành hơi chút suy nghĩ, quả thật điều kiện khá hấp dẫn, “Cậu nghĩ cậu làm được?”

Dương Kinh Tiêu tỏ ra rất tự tin: “Tất nhiên, muốn cái mạng của hấn tôi còn làm được huống chi là sản nghiệp. Nhưng mà có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Dương Kinh Tiêu xoa xoa cằm: “Hừm...tôi biết Đồng tiên sinh có một khu resort ở Hawaii, nếu ngài muốn tôi đồng ý giúp ngài ngồi lên ghế chủ tịch thì ngài phải nhượng lại khu resort đó cho tôi.”

Đồng Thiếu Thành suy nghĩ rất lâu, Dương Kinh Tiêu cũng không vội vàng muốn nghe câu trả lời. Cuối cùng Đồng Thiếu Thành cũng gật đầu: “Được, quyết định như vậy. Sau khi tôi nhận được số cổ phần đó thì tôi sẽ trực tiếp chuyển tiền vào tài khoản của cậu kèm theo giấy chuyển nhượng khu resort.”

“Vậy thì tốt quá, cảm ơn Đồng tiên sinh chiếu cố. Nếu không có gì tôi đi trước. Có chuyện gì cần thương lượng cứ tìm tôi.”

Ngồi trong văn phòng, gương mặt Mộ Dung Y Tịnh trầm hẳn xuống, một tia lạnh lẽo hiện ra. Nội tâm không khỏi bàng hoàng về những gì vừa nghe được. Trong tim dường như có thứ gì đó vừa đổ vỡ. Chính là giọng người kia, cho dù có mấy biến âm anh cũng nhận ra được, hướng chỉ lại nghe rất rõ ràng, mà Đồng Thiệu Thành chẳng phải cũng gọi người nọ là Vincent Dương.

Mộ Dung Y Tịnh không vừa mắt Đồng Thiệu Thành từ lâu, nên hết sức chú ý đến nhất cử nhất động của hắn, luôn có người theo dõi và báo cáo lại cho anh. Giữ được Mộ thị trụ vững lâu như vậy tất nhiên cũng nhờ có âm bộ. Trước đây Mộ thị không phải là một tập đoàn kinh doanh như hiện tại mà là một tổ chức làm ăn phi pháp, đến lúc Mộ Dung Y Đình lên thay thế thì dần dần thay đổi, hiện nay thì hoàn toàn không còn những phi vụ phạm pháp, nhưng tổ chức ngầm vẫn còn hoạt động. Từ nhỏ, lúc được Mộ Dung Y Đình mang về nuôi, anh cũng lẫn lộn không ít năm trong thế giới ngầm, nên rèn được tính cách lãnh huyết và thâm thủ hơn người.

Chiều nay, âm bộ báo cáo với anh Đồng Thiệu Thành có hành động bất thường, anh liền muốn nghe trực tiếp đoạn đối thoại mật của hắn, kết quả phát hiện Dương Kinh Tiêu cư nhiên lại phản bội anh. Không phải, mà là từ đầu người đó đã không thật lòng.

Mộ Dung Y Tịnh ôm đầu, trong lòng thật sự không muốn tin những gì mình vừa nghe thấy, muốn cho tất cả chỉ là lừa dối, nhưng mà những lời nói kia, như từng nhát dao chém vào tim anh.

[Hiện tại tôi đứng là chơi chưa chán. Cũng là lần đầu tiên chơi với đàn ông, cũng khá thú vị.]. Câu nói đó cứ như nhát búa đánh liên tục vào đầu, Y Tịnh gục xuống bàn, chỉ là chơi đùa? Từ ban đầu chỉ là một trò chơi của anh sao? Kinh Tiêu!

Nếu đã là trò chơi, vậy bản thân cũng nên cho nó kết thúc được rồi.

Dương Kinh Tiêu lái xe về nhà, gặp Đồng Thiệu Thành quả mất nhiều thời gian hơn anh tưởng, giờ này chắc Y Tịnh đã về. Đi qua shop hoa thấy còn mở cửa, anh cho xe tấp vào mua một bó lớn hoa phi yến. Từ sau khi anh đến sống cùng Mộ Dung Y Tịnh, trong nhà lúc nào cũng có hoa.

Vào nhà, đèn phòng khách đang bật sáng, đúng là Mộ Dung Y Tịnh đã về. Anh đang ngồi ở sofa ngoài phòng khách, đồ mặc nhà hôm nay thuần một màu trắng, mái tóc dài màu đen phiêu phiêu sau lưng. Dương Kinh Tiêu nhìn qua thì đã vội nuốt nước miếng. (Tiêu ca càng ngày càng...)

Nghe tiếng bước chân, Y Tịnh quay lại thấy Kinh Tiêu được vào thì nở nụ cười: “Anh về rồi? Chiều nay đi đâu vậy?”

Dương Kinh Tiêu đi vào trong, đặt hoa lên bàn, đến bên sofa cúi xuống hôn nhẹ lên môi người kia: “Đi gặp đối tác, có chút chuyện nhỏ thôi mà. Em thơm quá, anh phải đi tắm đây.”

“Ân!” Dương Kinh Tiêu vừa quay đi, gương mặt đang cười tràn ngập tình tứ của Y Tịnh vội biến mất, thay vào đó là tầng tầng âm lãnh.

Dương Kinh Tiêu vào phòng tắm, mở nước đứng dưới vòi sen, nước ấm xối xuống người làm tan đi một mối. Đột nhiên có một vòng tay ôm qua eo Kinh Tiêu.

“A, Tịnh? Em làm anh giật mình.”

Từ lúc nào Y Tịnh đã bước vào trong, thân thể xích lõa. Môi liên tục miết lên bờ vai Kinh Tiêu, hai bàn tay ở phía trước xoa lên vùng ngực săn chắc của người kia. Dương Kinh Tiêu cũng đứng yên tận hưởng cảm giác được người yêu vuốt ve. Môi Y Tịnh cứ mãi miết hôn liếm lên lưng anh, từ từ trượt xuống, phía trước, một bàn tay cũng đi xuống chỗ giữa hai chân Dương Kinh Tiêu, cầm lấy nam tính đang dần trướng lên, Y Tịnh bắt đầu xoa nắn.

“Ân...Tịnh.” Dương Kinh Tiêu không thể nhịn được xúc cảm càng lúc càng tăng mà xoay người lại, ôm ghì lấy Mộ Dung Y Tịnh chủ động hôn. Như giọt nước tràn ly, Mộ Dung Y Tịnh cũng nhanh chóng ôm cổ Kinh Tiêu hôn đáp trả rất kịch liệt.

Dương Kinh Tiêu trong lòng thầm lạ lùng, thái độ hôm nay của Y Tịnh có cái gì không đúng lắm. Nhưng ngay lúc đó, Y Tịnh đã quỳ xuống ngậm lấy nam căn của anh vào miệng làm anh không còn muốn suy nghĩ thêm gì nữa. Hạ thân được người yêu âu yếm quả thật rất kích thích. Nhìn xuống mái tóc dài ướt đẫm

ôm lấy thân hình trắng nõn, Khinh Tiêu cũng không nhận được mà bắt đầu đông đưa eo. Thứ nóng rực to dài của Khinh Tiêu làm Y Tịnh nhiều lần muốn ngạt thở, nhưng anh vẫn cố nuốt vào, khóe mi đã trào ra vài giọt nước mắt, nhưng anh cũng không cần che dấu, bởi dưới làn nước ào ào xả xuống đã làm người ta không còn phân biệt được đâu là nước mắt nữa rồi.

Trong lòng Y Tịnh thầm niệm: “Khinh Tiêu, lần cuối cùng em dùng tư cách người yêu thỏa mãn cho anh, hãy cùng nhau tận hưởng.”

Càng lúc Y Tịnh càng mút mạnh, Dương Khinh Tiêu mấy lần muốn bắn ra, nhưng cũng nhận thấy thái độ khác lạ của người đang quì dưới chân, anh liền kéo Y Tịnh đứng dậy, khóe mắt người này có chút đỏ, Khinh Tiêu yêu thương ôm Y Tịnh vào lòng, bỗng nhiên một nỗi sợ hãi mơ hồ vây kín. Anh ôm thân thể lạnh băng của Mộ Dung Y Tịnh vào lòng.

Tắt nước anh dùng khăn lau người cho cả hai rồi ôm Mộ Dung Y Tịnh lên giường, ngay lập tức Y Tịnh chủ động quần lấy anh, Khinh Tiêu kéo chăn quần qua người cả hai, thời tiết lúc này đã trở lạnh rất nhiều. Đưa tay giữ lấy cằm Y Tịnh anh nhìn sâu vào mắt người này. “Hôm nay em làm sao vậy?”

Y Tịnh gạt tay anh ra, cúi xuống cắn lên điểm hồng trên ngực Khinh Tiêu nói rõ ràng: “Em là đang muốn anh!”

Rồi Mộ Dung Y Tịnh đưa tay tắt đèn đi, không gian ngay tức khắc trở nên tối đen, trong khoảng tối làm người ta không nhìn thấy gì, các giác quan dường như càng trở dậy, từng nhịp tim đập, hô hấp của đối phương đều nghe rất rõ ràng, xúc giác cũng hoạt động tối đa, hai làn da ma sát lẫn nhau trong chăn ấm dần dần nóng rực như thiêu đốt.

Mộ Dung Y Tịnh ngồi trên người Dương Khinh Tiêu, đem dục vọng của anh một lần nuốt vào trong huyết động, Khinh Tiêu khinh suyễn rên rỉ, cách nuốt lấy đột ngột này quả thật kích thích làm anh phát điên lên. Mà Mộ Dung Y Tịnh bên trên cũng đã gần như hóa điên, mạnh mẽ nhịp trên người Khinh Tiêu bàn tay miết lấy vòm ngực săn cứng. “Tiêu, tuyệt..tuyệt quá, anh có cảm thấy không, chúng ta đang thuộc về nhau...”

“Ừm...nhanh quá, Tịnh, em cắn anh đến điên mất.”

Dương Khinh Tiêu vùng dậy, đem người kia áp xuống dưới giường, giành lại chủ động, Y Tịnh đã làm anh cũng muốn điên cuồng theo, hôm nay cả hai gần như dốc hết sức lực để yêu đương. Dương Khinh Tiêu cùng Mộ Dung Y Tịnh đã muốn hòa tan vào nhau. Tiếng hoan ái cùng rên siết thống khoái vang vọng khắp phòng. Cả hai cuối cùng cũng đạt cao trào, Dương Khinh Tiêu gục vào hõm vai Y Tịnh thở. Mà Mộ Dung Y Tịnh một tay đặt lên lưng Khinh Tiêu vuốt ve, một tay luồn xuống gối lấy ra khẩu súng Beretta 92FS Elite 9 li.

Trong bóng tối, Y Tịnh giơ súng lên nhắm ngay vào huyết thái dương của Dương Khinh Tiêu. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Ngay lúc Mộ Dung Y Tịnh định bóp cò thì.

“Anh yêu em!” Khinh Tiêu thì thầm.

Động tác của Y Tịnh ngay lập tức đình chỉ. Dương Khinh Tiêu không hề phát hiện mà vẫn tiếp tục thì thầm bên tai Mộ Dung Y Tịnh: “Tịnh, anh yêu em, yêu em đến phát điên.”

Mộ Dung Y Tịnh hạ súng xuống, mắt nhắm nghiền, nước mắt lại trào ra, giọng nói đã có phần khàn đi: “Àn! Em cũng yêu anh đến điên rồi!”

Từ giây phút nghe được câu nói [Anh yêu em!], Mộ Dung Y Tịnh biết sau này cho dù người kia có đối xử với anh ra sao, anh cũng không thể xuống tay được nữa. Nếu người đó xem anh như một trò chơi vậy thì anh cam tâm tình nguyện để cho người này chơi đùa.

Cắt khẩu súng vào dưới gối, Mộ Dung Y Tĩnh xoay người rút vào ngực Kinh Tiêu, Dương Kinh Tiêu nghĩ Y Tĩnh lạnh, nên cũng ôm siết vào lòng, kéo chân lên cao, anh yêu thương hôn lên trán Y Tĩnh, bàn tay liên tục vuốt ve tấm lưng trần. Trong lòng Y Tĩnh thầm nghĩ, vì sao biết người này chỉ xem mình như trò chơi mà anh vẫn thấy vòng tay này lại vô cùng ấm áp, ánh mắt sâu lắng, lời nói yêu thương cùng nụ cười như tình kia đều rất thật, vì sao?

Buổi trưa, Dương Kinh Tiêu ghé qua công ty, tuy hôm nay là cuối tuần nhưng anh muốn qua lấy vài thứ văn kiện. Hôm qua anh ở biệt thự nhà họ Dương, sáng nay gọi điện cho Y Tĩnh lại không liên lạc được, đến nhà thì người cũng không ở nhà nên anh nghĩ Y Tĩnh đến công ty. Nhưng đến công ty cũng không có người, trong lòng đang sắp hoảng hốt thì điện thoại nội bộ trong phòng làm việc của anh reo vang. Là tiếp tân gọi lên cho anh.

“Alô!”

“Tổng giám đốc, có một tiểu thư muốn gặp anh, nói là có chuyện gấp.”

“Được, tôi lập tức xuống ngay.”

Dương Kinh Tiêu quay ra đi xuống tầng trệt, trong lòng thầm thắc mắc, không biết cô gái nào tìm anh, nếu là Dương Na hẳn là tiếp tân phải biết, anh không nghĩ mình lại có quen người nào ngoài công ty. Đi xuống dưới sảnh, Kinh Tiêu bước vào phòng tiếp khách. Đi đến chỗ lễ tân, cô lễ tân chỉ chỉ: “Tổng giám, là cô gái kia tìm anh.”

Theo hướng chỉ của nhân viên lễ tân, Dương Kinh Tiêu nhìn thấy một dáng người thon dài cao ráo, người đó không ngồi bên bàn tiếp khách mà đứng ngắm nghía tấm poster quảng cáo anh cùng chụp chung với Mộ Dung Y Tĩnh. Người đó mặc quần skinny jean, làm tôn lên dáng chân thon dài, một chiếc áo phong dáng dài màu xám tro, bên ngoài khoác chiếc áo len mỏng dài màu đen, cổ quần khăn sọc caro có tua rua, chân đi sneaker mà vẫn thấy cao. Mái tóc dài được bím lỏng tạo nên phong cách cực kì thu hút, trên mũi là cặp kính nâu to che đi gần hết khuôn mặt, chỉ để lộ ra hình dáng đôi môi không đỏ chót mà hơi hồng nhưng vẫn rất khiêu gợi. Trên đầu đội mũ phớt, xu hướng thời trang rất nổi gần đây. Phong cách uni*** này khá phổ biến. Dương Kinh Tiêu ngắm nhìn một lúc lâu, khóe môi cong cong đi đến bên người kia. Cánh tay liền quàng qua eo đem môi chụp lên môi người đó. Mà người này cũng xoay qua vòng tay lên cổ Kinh Tiêu, dang môi lên đáp trả. (phong cách thời trang này Viên Viên ta cũng đang theo đuổi)

Nữ nhân viên tiếp tân nhìn một màn trước mắt mà trợn tròng, miệng há ra hình chữ o. Tổng giám đốc bình thường ôn hòa như thế mà cũng có lúc lại nóng bỏng thế kia. Còn có, cô gái đó là ai a? Nữ nhân viên trong công ty không thiếu người đẹp vậy mà tổng giám đốc không vừa mắt ai, người con gái này, chất tóc đúng là cực tốt, nhưng mà nhìn kĩ thì dáng người so với nữ nhân hình như hơi cứng, lại nói, khuôn ngực được một tầng khăn choàng che đi nhưng nếu nhìn kĩ thì hình như có hơi...nhỏ. Mà thái độ của tổng giám đốc nhìn qua đã biết là người trong lòng rồi.

Mặc kệ nhân viên tiếp tân còn đang lung tung với cả đám nghi vấn, Dương Kinh Tiêu đã quàng tay qua vai dìu người kia đi ra ngoài.

“Tĩnh, em làm anh thật bất ngờ.”

Mộ Dung Y Tĩnh cười, nói nhỏ: “Sao anh có thể ngay lập tức nhận ra em?”

Dương Kinh Tiêu càng cười lớn, tiếng cười trầm ngâm say lòng: “ Là Mộ Dung Y Tĩnh thì có như thế nào anh chỉ cần liếc mắt liền nhận ra.”

Cách ăn mặc hôm nay của Y Tĩnh cũng không phải là trang phục của phụ nữ, phong cách này gần đây giới trẻ đều rất chuộng, nam nữ đều mặc được, nhưng với mái tóc dài này, nhìn qua cho người ta cảm giác giống nữ nhân.

“Sao tự dưng em lại đổi phong cách như vậy, lại còn thần bí đến tìm anh nữa chứ.”

“Không phải anh nói là em quá nổi tiếng, muốn đi dạo cùng nhau cũng khó khăn sao, hiện tại như vậy không tốt?”

Dương Kinh Tiêu đứng là rất vui vẻ: “Thì ra em đã sắp đặt hết rồi a. Nếu đã vậy thì chúng ta đi chỗ nào đông người một chút nha, đi công viên giải trí đi.”

Dù cho Mộ Dung Y Tĩnh có hóa trang thì hai người khí chất cuốn hút đứng chung cũng không thoát khỏi ánh nhìn của mọi người, nhưng mà tuyệt nhiên không ai nhận ra người này là chủ tịch Mộ thị kiên nhà thiết kế người mẫu nổi tiếng Alex.

Dương Kinh Tiêu dẫn Y Tĩnh đi công viên giải trí, hai người tay nắm tay chơi rất vui. Vừa mới chơi qua một loạt trò cảm giác mạnh, Dương Kinh Tiêu bước ra có chút xiêu vẹo, đầu óc còn khá choáng váng.

“Anh không sao chứ? Chúng ta lại quán trà đằng kia ngồi đi.”

Mộ Dung Y Tĩnh dìu Dương Kinh Tiêu đến quán trà sữa gần đó ngồi. “Tĩnh, thể lực em không những tốt mà tinh thần cũng rất thép a.”

Hút vào một ngụm trà sữa hương bạc hà, Kinh Tiêu thấy đầu óc có phần tỉnh táo lại. “A, chắc mấy trò này em đã chơi rất nhiều lần? Sao mà không thấy em có biểu hiện gì hết?”

Mộ Dung Y Tĩnh trầm mặc: “Đây là lần đầu em đến công viên giải trí.” Ngừng một chút anh lại tiếp: “Hằng anh cũng có biết chuyện của em từ Marcus, tuổi thơ phải sống với một người mẹ tâm thần thì làm gì có niềm vui đến đây chơi. Sau này lúc cha nuôi mang em về, ông đúng là dành hết tình thương cho em, nhưng tính cách ông vốn âm trầm, cũng sẽ không dẫn em đi đến đây.”

Dương Kinh Tiêu đưa tay nắm lấy tay Y Tĩnh, gỡ kính xuống, nhìn vào đôi mắt màu xám kia, “Sau này anh sẽ thường xuyên dẫn em đi chơi, không những là công viên giải trí mà là đi rất nhiều chỗ khác nữa.”

Ánh mắt đó, làm Y Tĩnh không thể không bị đắm chìm: “Àn!”

Buổi tối, Dương Kinh Tiêu cùng Y Tĩnh đến quán bar, chỗ này người bình thường cũng có, người đồng tính cũng có, tất cả cùng nhau vui chơi. Trong nền nhạc dance Dương Kinh Tiêu và Mộ Dung Y Tĩnh ra sàn nhảy một lúc lâu thì quay lại quầy bar, Kinh Tiêu ghé môi vào tai Y Tĩnh nói: “Em nhảy cũng giỏi quá, nếu nhân viên trong công ty mà biết chắc là trệt khớp hàm hết a.”

Y Tĩnh cười, nhấp một ngụm rượu, đôi mắt xám hơi ánh lên niềm vui. Dương Kinh Tiêu vẫn quàng tay qua vai Y Tĩnh, bởi vì anh biết từ lúc bước vào đã có rất nhiều nam nhân đưa mắt qua đây nhìn người này. Phải tỏ ra độc chiếm một chút a. “Tĩnh, từ lúc quen em đã thấy mắt em không giống người khác a, có màu xám, em đeo contactlens à?” (kính áp tròng)

Mộ Dung Y Tĩnh dựa vào vai Kinh Tiêu trả lời: “Không phải, là tự nhiên. Đó là do di chứng của thuốc phá thai mà mẹ em đã uống.” Lại yên lặng một lúc lâu. “Sau này em có hỏi Marcus, cậu ta nói do nhiễm sắc thể của em bị thay đổi cấu trúc gây ra sắc tố cũng giảm đi làm mắt em chuyển thành xám tro thay vì đen như người thường.”

Dương Kinh Tiêu cũng uống cạn ly rượu rồi thốt lên, “Tuổi thơ kinh hoàng của em quả thật đã để lại quá nhiều dấu ấn không thể phai nhòa.”

Trong lòng xúc động mãnh liệt, Y Tĩnh trầm nghĩ, đó có phải là lý do mà Kinh Tiêu chỉ muốn chơi đùa cùng mình? “Anh có vì vậy mà ghét thân xác này không?” Giọng nói đã run run.

Quay mặt qua ngắm nhìn gương mặt đẹp như thần thánh một lúc lâu, trong đáy mắt Dương Kinh Tiêu ngoài xót xa thì chỉ còn lại nhu tình. “Anh yêu em!” Kinh Tiêu khẳng định, anh biết trong lòng người này luôn luôn hoài nghi cũng bởi vì đã chịu quá nhiều mất mát, lúc nào cũng cảm thấy bất an, chỉ cần Y Tĩnh hỏi, anh sẵn sàng trả lời.

“Tiêu.” Y Tĩnh gọi tên Kinh Tiêu, có lẽ anh đã hiểu sai rồi, cái anh cảm nhận đúng thật là tình yêu, là tình yêu cơ mà.

Ngay lúc đó ghé bên cạnh Dương Kinh Tiêu có người ngồi vào, là Đồng Thiếu Thành: “Ai nha, Vincent, cậu không sợ ai kia ghen hay sao mà lại đi chung với đàn bà?”

Lúc thấy Đồng Thiếu Thành, Dương Kinh Tiêu có chút hoảng hốt, nhưng nghe hắn nói vậy cứ nhiên vẫn chưa nhận ra người này là Mộ Dung Y Tĩnh. Anh liền kéo Y Tĩnh rút sâu vào lòng mình, mái tóc dài phiêu

phiêu dưới ánh đèn mờ khó lòng nhìn rõ được gương mặt. Khinh Tiêu cười lạnh đáp lời: “Sợ ai cơ?”

Đồng Thiếu Thành cười hắc hắc: “Chủ tịch Mộ thị Mộ Dung Y Tịnh chứ còn ai, cậu cũng giỏi giả vờ thật.”

Khinh Tiêu đưa tay ra hiệu với bartender ý bảo rót thêm rượu, “Anh nghĩ người đó có cơ hội sao?”

“Xem bộ dạng cậu rất tự tin a, chẳng phải cậu bảo cậu vẫn còn rất hứng thú với hắn sao?”

Dương Khinh Tiêu nhấp rượu, bàn tay cầm ly rượu hơi siết lại, nhưng câu nói thoát ra rất nhẹ nhàng: “Có hứng thú cách mấy cũng chỉ là một thằng đàn ông, rót vào bao nhiêu thì cũng không sinh được con nít.”

Lời nói thấy rõ sự vũ nhục, nghe qua cũng biết ai là người chịu đựng. Đồng Thiếu Thành cũng là ngạc nhiên, với tính cách của Mộ Dung Y Tịnh, yêu thật lòng một người đã khó tin, mà còn là người chịu đựng càng khó tin hơn, tên tiểu tử này đúng là rất có bản lĩnh. Một lúc sau, hắn mới cười: “Vincent, những lời này tốt nhất cậu đừng để hắn nghe được, nếu không cậu chẳng còn mạng mà hưởng thụ đâu.”

“Cám ơn Đồng tiên sinh nhắc nhở, bảo bối của tôi cũng mệt rồi, chúng tôi phải về trước đây, ngài ở lại chơi vui vẻ.”

Vòng tay Dương Khinh Tiêu chưa từng rời Y Tịnh, dìu Y Tịnh ra ngoài vào xe anh mới lo lắng: “Anh xin lỗi, những lời lúc nãy chắc làm em rất khó chịu?”

Mộ Dung Y Tịnh nghe qua cũng biết Đồng Thiếu Thành đã biết mối quan hệ của anh với Khinh Tiêu, cũng không trả lời mà là hỏi lại: “Anh từ khi nào qua lại với Đồng Thiếu Thành.”

Dương Khinh Tiêu nắm hai bàn tay Y Tịnh, nhấn nhó: “Cái gì mà qua lại, nghe đáng sợ quá.”

Khinh Tiêu liền nói lại chuyện Đồng Thiếu Thành hẹn gặp anh, rồi lại nói anh định nhờ nước dong thuyền muốn lấy luôn cái resort của hắn để dẫn Y Tịnh đi Hawaii chơi.

“Thật ra anh là muốn một mình đối phó với hắn thôi, không ngờ hôm nay lại gặp hắn ở đây để em biết chuyện. Ai, thật không muốn lôi kéo em vào. Cái resort đó không đáng giá gì, nhưng anh cũng muốn cho hắn bài học.”

Hiểu ra tất cả, Mộ Dung Y Tịnh đột nhiên vui mừng vào ngực anh khóc lớn. Chỉ chút nữa thôi là chính tay anh đã kết liễu người này. Thật là may mắn, anh chưa có xuống tay. Nghĩ đến lần đó, nếu như không có câu nói kia, chắc là anh đã làm ra chuyện mà mình phải ân hận cả cuộc đời.

Chưa bao giờ Khinh Tiêu thấy Y Tịnh khóc nức nở như vậy, trong lòng đã cuộn hết lên, vỗ vỗ vào lưng người yêu, anh dỗ dành: “Đừng khóc mà, anh xin lỗi, đáng ra anh phải nói với em, với lại những lời lúc nãy không phải thật đâu. Tịnh a, đừng khóc.”

Mặc kệ Khinh Tiêu dỗ dành, Y Tịnh vẫn cứ khóc, Dương Khinh Tiêu cũng không biết làm sao, chỉ ôm người này vào lòng để mặc cho anh khóc thỏa thích. Thật lâu sau, một bên ngực Khinh Tiêu đúng là ướt đầm, Y Tịnh vui mừng vào hôm cổ Dương Khinh Tiêu nói trong tiếng nức nức: “Tiêu, suýt chút nữa...chút nữa là em..giết anh rồi.”

Dương Khinh Tiêu lập lại: “Giết anh á?”

“Phải, em đã từng định giết anh...” Vẫn ôm lấy cổ Dương Khinh Tiêu, Y Tịnh nói mình đã nghe qua đoạn nói chuyện giữa anh và Đồng Thiếu Thành. “Anh có nhớ lần chúng ta ở trong phòng tắm?”

“Ừm, anh nhớ, hôm đó đúng là em rất lạ.”

“Lúc lên giường em đã cố tình tắt đèn, sau khi ân ái xong, em đã chĩa súng vào đầu anh, và quyết định...bóp cò.”

Thân người Khinh Tiêu thoáng run lên, đúng là thiếu chút nữa anh đã chết vô lý. Anh không sợ chết dù sao cũng chết một lần rồi, nhưng nếu anh chết đi, người này sẽ như thế nào, nỗi thống khổ khi chính tay giết người mình yêu thương nhất, có lẽ suốt cuộc đời cũng không thể sống qua một ngày hạnh phúc.

Thấy Khinh Tiêu run mình, Y Tịnh hoảng sợ siết càng chặt: “Tiêu, tha thứ cho em, tha thứ cho em...”

Dương Khinh Tiêu nâng mặt Y Tịnh lên: “Tịnh, anh vẫn yêu em mà.” Quả thật, nếu lúc đó Y Tịnh xuống tay, có lẽ người trả giá không phải anh mà là Y Tịnh, sự trừng phạt thống khổ này khó mà chịu đựng được, Y Tịnh là người dám yêu dám hận. bởi vì quá yêu anh nên mới có ý định kia. Khi quyết định rồi, có lẽ Mộ Dung Y Tịnh cũng biết được, sau này là chuỗi ngày tháng như thế nào. Điều này càng làm Khinh Tiêu yêu Y Tịnh nhiều hơn.

Lau nước mắt cho Mộ Dung Y Tịnh anh ôn nhu cười: “Chẳng phải anh vẫn ở cạnh em đó sao, chẳng phải em đã không xuống tay sao. Đừng khóc, anh vẫn yêu em, yêu em rất nhiều, nhiều hơn trước đây gấp trăm nghìn lần.”

Y Tịnh đã không khóc nữa mà trầm trầm nói: “Em đã muốn xuống tay, chỉ vì lúc đó nghe một câu nói...”

“Câu nói?”

Thân thể Mộ Dung Y Tịnh hiện tại như không còn sức lực âm thanh cũng mỏng đi rất nhiều: “Phải, lúc em chuẩn bị nổ súng, anh đã nói [Anh yêu em!] ngay lập tức em liền buông súng. Như vậy anh có còn yêu em ?”

“Mộ Dung Y Tịnh!” Khinh Tiêu gọi tên người này, lần đầu tiên anh gọi tên một cách đầy đủ như vậy. “Cho dù là vậy anh vẫn yêu em, nếu thật sự em có giết chết anh, làm ma rồi anh vẫn ngàn lần vạn lần yêu em, em tự trách bản thân mình đã không tin tưởng anh, nhưng không phải lúc đó khi nghe anh nói anh yêu em, em liền buông súng, đó chẳng phải em đã tin anh rồi sao? Đừng tự trách mình, nhìn thấy em đau khổ anh tất nhiên cũng không thể sống vui vẻ được.”

Người yêu đã nói như vậy, anh còn tự dằn vặt mình làm chi nữa, siết chặt nhau, cả hai hôn nhau thật sâu, trong nụ hôn có một chút xót đau, nhưng mà lại hoàn toàn mãn nguyện. Sau này, dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra, niềm tin giữa cả hai không bao giờ bị lung lạc. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Dương Khinh Tiêu ngồi trong xe, lòng như lửa đốt. Tay vợ lấy điện thoại gọi đi: “Ba! Tịnh mất tích rồi!” Sau này, anh biết Dương Khinh Nghĩa trước đây cũng từng là người của âm bộ nên lúc này anh chỉ biết cầu cứu chỗ ông.

Hôm nay hai người không có làm việc chung, Khinh Tiêu phải đi ra ngoài, hẹn nhau tan tầm cùng về nhà. Anh lái xe đến Alex_Maxi thì được người cho biết Mộ Dung Y Tịnh đã đi ra ngoài, thái độ rất vội. Mà trước đó có nhận được một cuộc điện thoại.

Khinh Tiêu kì quái gọi cho người kia thì không gọi được, hiện tại đã là nửa đêm. Trong lòng càng kinh sợ, không biết Y Tịnh đã xảy ra chuyện gì, nếu là bất cớ tổng tiền thì phải liên lạc đòi tiền chuộc, đằng này không có một chút động tĩnh.

Khinh Tiêu nghĩ đến tất cả các khả năng có thể xảy ra, Y Tịnh thân thủ rất khá, không phải dễ dàng bị bắt đi, chỉ còn một giả thiết đó là Mộ Dung Y Tịnh tự mình đi. Cái này cũng không đúng, nếu có chuyện gì gấp anh biết Y Tịnh nhất định để lại lời nhắn cho anh.

Lại nghĩ đến Đồng Thiếu Thành, không có khả năng, lúc này hắn sẽ không đụng đến Tịnh, vậy thì là ai?

Ngay tức khắc điện thoại Khinh Tiêu reo vang. “Ba! Con nghe!”

“...”

“Sao, tìm được rồi? Ở đâu?”

“...”

“Được con đến đó ngay, ba cho người tiếp ứng.”

Nén điện thoại ra ghế sau, Khinh Tiêu tăng tốc, điện thoại Mộ Dung Y Tịnh có gắn một con chip phát tín hiệu qua vệ tinh, dù không hoạt động người âm bộ vẫn dò ra được.

Lái xe đến một tòa nhà tư nhân bỏ hoang ở ngoại ô thành phố, Khinh Tiêu dừng xe gần đó, một mình trong bóng tối tiếp cận. Khu nhà lặng yên, phía dưới tối đen, nhưng nhìn kỹ phía trên đường như có ánh đèn hắt ra từ tầng cao nhất. Dương Khinh Tiêu cảm trong tay con dao xếp, cẩn thận cố không gây ra tiếng động.

Tòa nhà khá hoàn hảo, không đến nỗi xuống cấp, giống như dạng văn phòng cho thuê với các phòng ban. Phía dưới rỗng rỗng không có bất cứ gì ngoài vài thứ vật dụng hư hỏng, vào bên trong mặc dù không sáng tỏ, như lờ mờ vẫn nhận ra được cảnh vật xung quanh. Anh theo hướng cầu thang bộ nhẹ nhàng đi lên trên, các giác quan hoạt động tối đa.

Quả thực đây là lần đầu anh làm chuyện liều lĩnh như thế này, thật sự không hề chắc 100% Y Tịnh có ở đây, cũng không biết người đó có phải đang bị bắt giữ, nhưng anh vẫn mạo hiểm tiến vào.

Lúc di chuyển đến gần tầng trên cùng dưới chân vô tình dẫm phải một vật, Dương Khinh Tiêu dừng lại động tác, cúi xuống xem xét, cả người choáng váng, đưa ta cầm vật đó lên nhìn kỹ, đó là chiếc lác chân của anh tặng cho Mộ Dung Y Tịnh. Vậy là người đó có ở đây.

Càng đến gần tầng cao nhất Khinh Tiêu càng chậm lại dò xét thật tỉ mỉ. Đứng nép mình trong một góc chết, anh có thể nhìn thấy phía hành lang có một căn phòng, phía trước có hai người đang canh giữ. Từ chỗ này đi ra bọn chúng sẽ không phát hiện, nhưng mà anh không biết bên trong còn bao nhiêu người, vả lại một mình anh đối phó với hai tên, chưa chắc nắm hết phần thắng. Nhưng dù sao cũng phải liều.

Ngay lúc Khinh Tiêu định bước ra thì một bóng người từ chỗ góc khác xuất hiện, đi đến trước cửa phòng, Khinh Tiêu nhận ra người đó, là Anna, cô người mẫu trước đây từng có quan hệ với Mộ Dung Y Tịnh. Lần này không phải là một bộ đầm ôm sát người mà là một bộ đồ da màu đen, tóc vểnh cao, bên hông có đeo súng.

Anna nói vài câu với hai người xong thì bước vào phòng.

Mộ Dung Y Tịnh lúc tỉnh lại phát hiện bản thân mình đang bị còng chặc trên một cái giường sắt. Nhưng tình trạng không mấy chật vật, miệng không bị dán kín, không bị bịt mắt, chân không bị trói, chỉ có hai tay bị hay chiếc còng cực chắc chắn còng dính vào đầu giường.

Trong phòng có một gã đứng canh chừng, anh nhận ra hắn, là tên Lôi Tứ lần trước gây sự với anh lúc đi cùng Khinh Tiêu. Đảo mắt qua dò xét một chút, anh hừ nhẹ trong mũi tức giận, một người như anh vậy mà bị bắt một cách dễ dàng như vậy thật rất mất mặt.

Nguyên bản lúc trưa, anh nhận được một cú điện thoại, giọng nói người đó đã bị máy biến âm chỉnh lệch đi. Hắn nói đang giữ Dương Khinh Tiêu, muốn anh một mình đến gặp. Vốn tính đa nghi, anh muốn nghe trực tiếp giọng Khinh Tiêu, nhưng bên kia sau khi cho một cái địa chỉ đã vội dập máy.

Ngay lập tức anh gọi điện cho Khinh Tiêu, quả thực gọi không được. Bình thường Mộ Dung Y Tịnh rất bình tĩnh, nhưng khi là việc liên quan đến người kia, anh thật sự khó kiềm chế bản thân.

Vội vàng lấy theo khẩu súng, anh đi đến chỗ kia. Cho dù Y Tịnh đang thật lo lắng, nhưng cũng không phải người dễ đối phó, đối phương đúng là có chút hiểu biết về anh, biết khó mà trực tiếp không chế nên cố tình dụ anh đến một chỗ kín sau đó phung thuốc mê làm anh bất tỉnh.

Ngay lúc đang suy nghĩ thì cửa phòng mở ra, Anna đi vào. Mộ Dung Y Tịnh cũng thôi giả vờ, mở mắt ra nhìn thẳng đối phương.

Anna nhìn qua ánh mắt đó, trong lòng có chút run sợ. Rõ ràng Mộ Dung Y Tịnh đang ở thể hạ phong, nhưng cũng thoát ra vẻ ngạo khí đến làm người ta không rét mà run. Trần định tinh thần cô lên tiếng.

“Alex, quả thật thằng nhãi kia có phân lượng rất lớn trong lòng anh a.”

Y Tịnh không trả lời, chỉ khẽ cười lạnh. Anh biết Anna bề ngoài là một người mẫu nhưng thực ra là một sát thủ, trước đây cô ta cũng đã từng là người của ám bộ, nhưng sau này đã muốn rút chân. Anh cũng không khó để, lần này lại bị tập kích bởi người này.

“Anh có biết tại sao em lại bắt anh đến đây không?”

Mộ Dung Y Tĩnh tuy đang bị còng nhưng thái độ không có chút sợ sệt mà rất thông thả bởi anh biết rất nhanh người của ám bộ sẽ đến đây, điện thoại anh có cài chip phát tín hiệu, chuyện này sau khi Anna rời khỏi tổ chức mới được áp dụng, mà điện thoại của anh hiện đang nằm trên bàn đằng kia, “Là lệnh của Đồng Thiếu Thành?” Ngưng một chút anh tiếp: “Không phải, hẳn lúc này sẽ không muốn đụng tới tôi. Cô thật sự muốn gì?”

Anna hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh lấy lại bình tĩnh: “Anh khi nào thì biết em làm việc cho Đồng Thiếu Thành?”

Mộ Dung Y Tĩnh ý cười càng lạnh: “Quan trọng sao?”

Anna đi đến ngồi xuống bên giường, đưa tay khẽ chạm lên mặt Mộ Dung Y Tĩnh, anh cũng không phản ứng gì. Anna ánh mắt đã có chút mờ mịt: “Anh chẳng lẽ không biết em yêu anh thế nào? Lúc quen nhau, anh thật sự rất tốt với em, nhưng mà thái độ của anh chưa bao giờ thôi lạnh lùng....Nhưng em cam tâm tình nguyện, em kêu gọi bởi vì chưa có người con gái nào chiếm được trái tim anh, chỉ có em, em là người ở cạnh anh lúc đó...”

Ánh mắt Anna chợt lóe sáng phần nộ, bàn tay nắm lấy cổ áo Y Tĩnh siết chặt, gương mặt vặn vẹo đến đáng sợ. Y Tĩnh nhìn qua cũng chỉ là thờ ơ.

Anna thét lên: “Em hận nhất, hận nhất cái loại biểu tình này của anh. Tại sao anh dùng ánh mắt nhu tình chỉ để nhìn tên nhóc kia? Tại sao hẳn lại có được trái tim anh? Tại sao, tại sao?”

Sau trận cuồng nộ, Anna dường như mất đi hết khí lực, tay cũng buông cổ áo Y Tĩnh lảo đảo đứng lên. “Ngày xưa, mỗi lần em muốn cùng anh lên giường, anh lại tỏ thái độ vô cùng chán ghét, giống như em là một thứ rác rưởi không chút giá trị...Vậy mà, anh lại cuồng nhiệt dưới thân một nam nhân như vậy trong chính văn phòng của mình...Anh thật sự rất tàn nhẫn”

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng rất tàn độc cất lên “Thôi được, nếu như anh đã thích bị chà đạp bởi đàn ông thì em đây cũng không keo kiệt mà cho anh hưởng thụ một chút. Lần này để anh chơi một mình, lần sau em sẽ đem cả tên nhóc kia đến, cho hai người cùng nhìn đối phương bị đàn ông chơi...Ha ha ha...”

Tiếng cười cất lên nghe qua thật đáng sợ, đó không phải cười, nói là khóc thì đúng hơn, thê lương vô hạn.

Anna quay sang Lôi Tứ, ánh mắt đã lạnh đi: “Mày trước chơi nó cho tao, tao đi kêu thêm vài thằng nữa đến , nhất định phải chơi cho đến khi hẳn ta sướng đến muốn chết...”

Khi Anna đi ra khỏi phòng, Lôi Tứ cười hắc hắc nhìn Mộ Dung Y Tĩnh, “ Đồ bất nam bất nữ, nhìn mày mấy tiếng đồ hồ mới hiểu tại sao lúc trước thằng em tao lại mê mày đến như vậy...Lần này tao nhất định thọc mày đến khóc lóc kêu gào, trả thù cho cánh tay tàn phế của thằng em tao a...”

Mộ Dung Y Tĩnh từ lúc đầu đến giờ vẫn bảo trụ sự thanh lãnh, không chút dao động.

Nhìn qua thái độ thờ ơ của Y Tĩnh, Lôi Tứ càng điên tiết, “Coi cái mặt mày chắc là thêm lắm rồi, ông đây ngay bây giờ liền cho vào miệng mày...”

Nói là làm, Lôi Tứ vội vã cởi khóa quần, rất nhanh hạ thân đã trần trụi đi về phía Y Tĩnh. Nhưng hẳn chưa bò được lên giường thì trên cổ đã kề cận một lưỡi dao bén. Không biết từ lúc nào, Dương Kinh Tiêu đã đột nhập vào phòng, vô thanh vô thức tiếp cận Lôi Tứ.

Ngay khi nhận ra tình huống, chẳng kịp kêu một tiếng, lưỡi dao đã dứt khoát cắt đứt động mạch cổ của hắn.

Đôi mắt mở trừng, thân người đồ sộ ngã oạch xuống sàn, máu không ngừng tuông ra chảy đầy dưới mặt đất.

Kinh Tiêu không chút quan tâm mà đi nhanh đến bên Y Tĩnh, ánh mắt vẫn rất ôn hòa, hoàn toàn khác biệt với sự tàn độc vô tình vừa rồi. “Tĩnh, em có làm sao không?”

Y Tĩnh cũng nhìn Kinh Tiêu đầy yêu thương, người này ôn hòa như vậy, chán ghét bạo lực như vậy, cư nhiên vì anh một thân một mình vào đây, vì anh ra tay giết người không chút do dự.

“Em không sao, chúng ta đi mau thôi, rất nhanh sẽ có người đến. Anh lấy súng của hắn...”

Hai chiếc còng kia thật sự rất chắc chắn, có lẽ Anna biết nếu sơ xuất một chút sẽ tạo cho anh cơ hội thoát ra khỏi kìm tỏa nên dùng đồ thật tốt còng anh. Khinh Tiêu nhanh chóng lấy súng của Lôi Tứ cài bên cái quần đã bị hấn lột bỏ. Một phát bắn vào sợi xích nối giữa chiếc còng. Nhưng từ trước đến giờ không có dùng súng nên vô tình làm tay Y Tịnh chảy máu.

“Anh xin lỗi, tay em...”

Một tay được giải thoát, Y Tịnh lấy súng từ tay Khinh Tiêu, “Không sao, chỉ là xước da thôi, nhanh đi thôi.”

Y Tịnh rất nhanh bắn đứt dây xích còn lại. Hai người vừa định xông ra ngoài thì bên ngoài có một tốp người tiến vào, Mộ Dung Y Tịnh nhanh chóng nã súng, mấy tên đi đầu không lường được liền trúng đạn ngã xuống, bọn người phía sau không dám ngay lập tức tiến vào nên tạo một khoảng trống, ngay tức khắc Y Tịnh kéo Khinh Tiêu lách người ra ngoài. Vọt nhanh vào góc chết.

Tiếng súng nổ không ngừng giữa hai bên, sau trận đấu súng, đã có hơn một nửa ngã xuống, tất cả đều trúng đạn ngay tim hoặc đầu. Cũng bởi vậy mà mấy tên còn lại lo tìm chỗ nấp, Y Tịnh và Khinh Tiêu cũng nhân đó nhanh chóng hướng phía cầu thang chạy xuống phía dưới.

Tiếng súng lại vang lên, đúng là bọn chúng không muốn bỏ cuộc mà quyết đuổi theo, bọn chúng biết Y Tịnh có bản lĩnh thế nào cũng rất nhanh hết đạn. Mà quả thật đạn đã hết, Y Tịnh cũng đã vất đi khẩu súng kia.

Hai người nắm chặt tay nhau chạy xuống dưới. Đám người vẫn tiếp tục vừa đuổi vừa bắn, nhưng do cầu thang rất tối, tầm nhìn không rõ ràng mà hầu như không bắn được mục tiêu. Đến cuối cùng xuống đến tầng trệt, một khoảng rất rộng rãi chỉ có vài bộ bàn ghế hỏng bày la liệt. Y Tịnh đẩy Khinh Tiêu vào sau một cái bàn làm việc.

Lúc đó người thứ nhất trong đám cũng vọt ra, Mộ Dung Y Tịnh nhanh chóng ra đòn một cước hạ được hấn, đồng thời cướp súng, quay sang trực tiếp đối mặt với bốn tên còn lại, “Đoàn, đoàn, đoàn, đoàn.”

Bốn phát súng vang lên, bốn tên ngã xuống, tất cả đều xuyên tim và đầu. Trong lòng Y Tịnh biết, còn một người nữa, nhưng súng đã hết đạn.

Anh vất súng kéo Khinh Tiêu muốn nhanh chóng chạy ra khỏi tòa nhà, nhưng ngay lúc đó, “Đoàn đoàn...”

Hai phát súng nhắm thẳng vào cả hai, Y Tịnh rất nhanh đẩy Khinh Tiêu ngã lại vào trong chỗ ẩn nấp. Nhưng do vậy mà cả hai bị tách ra. Khinh Tiêu được một cái bàn to che chắn, nhưng lúc này, Y Tịnh lại rơi ra ngoài khoảng trống không hề có che chắn.

Anna bước xuống, vì rất tối nên không nhận thấy Khinh Tiêu rơi vào đâu, cô chỉ tập trung vào Mộ Dung Y Tịnh. Mộ Dung Y Tịnh không chút nao núng vẫn đứng thẳng nhìn cô.

Anna tay cầm súng chỉa về phía Y Tịnh: “Hừ, em thật sự quá xem thường thằng nhóc kia, không ngờ hấn dám vào đây tìm anh, vốn định cho hai người chơi thật đấy...”

Thanh âm của Anna có vẻ như đã mất đi lý trí, vẻ mặt lúc này của cô rất giống người điên: “Nhưng mà anh lại từ chối ý tốt của em, vậy em cũng không cần cho anh chơi nữa, kết thúc đi...”

Anna bóp cò, ngay lúc đó Dương Khinh Tiêu nhào ra đẩy tay Anna, phát đạn lệch mục tiêu, mà khẩu súng cũng văng ra thật xa. Nhưng khoảng cách này nếu Y Tịnh cùng Anna tranh đoạt thì cơ may của Anna quả có cao hơn. Không do dự, Dương Khinh Tiêu ghì chặt lấy người Anna để Y Tịnh có thời gian đến gần khẩu súng.

Anna điên tiết, rút con dao bên hông liền tiếp đâm vào bả vai Dương Khinh Tiêu. Ở tư thế này, cô ta chỉ có thể đâm vòng qua vai mình ra phía sau. Hầu làm Khinh Tiêu buông mình ra, nhưng dù bị đâm mấy nhát, máu tuông ướn đầm, anh vẫn quyết không buông.

Y Tịnh cũng không mất quá nhiều thời gian để lấy súng, lúc nhìn thấy tay Y Tịnh chạm đến khẩu súng, Dương Khinh Tiêu cũng không thể giữ được nữa, Anna thoát khỏi gọng kiềm liền xoay lại, muốn một nhát đâm vào trán Khinh Tiêu khi anh đã ngã xuống đất.

Nhưng “Đoàn” phát súng chuẩn xác bắn xuyên cổ tay Anna làm con dao rơi xuống. Mộ Dung Y Tĩnh trong chớp mắt đã tiếp cận đá một cước, Anna văng ra thật xa.

Anh không nhìn qua Khinh Tiêu mà tiến đến chỗ Anna, “Đoàn, đoàn, đoàn.” Ba phát súng, trúng vào hai đùi, bả vai bên phải của cô ta. Anna thuận tay trái, cổ tay trái trước đã bị Y Tĩnh bắt thủng.

Tuy lãnh ba viên đạn nhưng Anna chưa chết được. Mộ Dung Y Tĩnh cười lạnh: “Tôi không phải xem cô như rác rưởi, chỉ vì tôi đối với phụ nữ trong thiên hạ này không có hứng thú...không đúng là tất cả người trong thiên hạ này.”

Anna tựa người vào cột đá nhìn lên bóng dáng cao to trước mắt, trong bóng tối mờ ảo, gương mặt xinh đẹp kia đang đối cô tươi cười, thân hình chuẩn mực mà cô từng ao ước một lần được mơn trớn, con người mà cô dùng cả từng tế bào để yêu say đắm kia. Giờ khắc này, qua tầm mắt đỏ ngầu của mình lại giống như thần chết, từng lời nói người đó thốt ra, vẫn là thanh âm say lòng như trước đây, từng câu từng chữ thấm vào người. Cuối cùng, cô cũng có được đáp án, một cái đáp án đau lòng. Thì ra từ đầu mình đã không là gì trong mắt người kia. Anna cười lạnh băng, đáp án này, đánh đổi bằng mạng sống.

“Đoàn” Một phát súng vào ổ bụng, Anna cũng chưa thể chết, chỉ có thể cảm nhận cái đau đớn tột cùng. “Tôi vốn muốn bỏ qua mọi việc cô làm, nhưng ngàn vạn lần cũng không nên đụng đến người kia, cô hiểu không? Hiện tại tôi muốn cho cô cái chết đau đớn nhất, nhưng niệm tình cô đã dành hết tình cảm cho tôi, tôi sẽ nhẹ tay...” Mộ Dung Y Tĩnh nâng súng nhắm ngay giữ trán Anna “...Lên đường bình yên!”

“Đoàn.” Kết thúc, tất cả kết thúc. Không gian lại quay về một trận yên tĩnh đến đáng sợ.

Mộ Dung Y Tĩnh xoay người, đối diện với anh là ánh mắt Dương Khinh Tiêu đang nhìn anh chăm chú, bả vai Khinh Tiêu máu không ngừng tuông ra, nhưng anh vẫn chăm chăm nhìn Y Tĩnh, trong đôi mắt đó, Y Tĩnh không nhìn ra được biểu tình gì. Lòng chợt hoang man.

Ngay lúc đó, có ánh đèn cùng với tiếng người.

Dương Khinh Nghĩa dẫn đầu một đám người tiến vào, thấy đứa con bị thương ông hốt hoảng chạy đến: “Tiểu Tam, con không sao chứ?”

Khinh Tiêu khôi phục biểu tình bình thường, ánh mắt ôn hòa nhìn Dương Khinh Nghĩa, “Con không sao, ba đừng lo...”

Dương Khinh Nghĩa nhìn về hướng Mộ Dung Y Tĩnh: “Chủ tịch...”

Mộ Dung Y Tĩnh vất súng bước đến bên Khinh Tiêu. “Chú Dương, nơi này giao lại cho chú. Con đưa Khinh Tiêu vào viện...”

“Được!”

Mộ Dung Y Tĩnh đi đến, nắm lấy cánh tay bên trái của Khinh Tiêu quàng qua vai mình dìu anh dần dần bước ra khỏi tòa nhà hắc ám. Phía chân trời, đã có vài vệt hồng quang xuất hiện.

Dương Khinh Tiêu để Mộ Dung Y Tĩnh dìu mình, nhưng anh tuyệt không lên tiếng, Mộ Dung Y Tĩnh cũng không hỏi gì, nhìn sắc hồng dần ửng nơi phía đông, anh biết trời một chút nữa thì sáng, nhưng lòng anh, chợt tối đi.... Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

“Vết thương còn đau không, là do anh bất cẩn.”

“Không đau, không đau.”

“Ngốc, nói không đau mà lại khóc.”....

“Hai bàn tay này, từ lâu đã nhuốm đầy máu tươi...”

“Em muốn chúng ta chấm dứt?”.....

Nằm trong phòng bệnh vắng lặng, Dương Kinh Tiêu mở to mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ, ánh nắng yếu ớt cố tìm cách len qua đám mây dày chiếu xuống khoảng sân rộng. Nhớ lại chuyện mấy giờ trước, anh cảm thấy quả thật khó tiếp nhận được. Trong cuộc đời sống qua hơn ba mươi năm, có năm mơ Dương Kinh Tiêu cũng không mơ tới có một ngày anh lại...giết người. Mà cái cảm giác lúc đó thật sự không phải làm anh kinh sợ, cũng không làm anh bị dày vò, cũng không hề do dự mà là một cảm giác...thống khoái.

Nghĩ đến đó, Dương Kinh Tiêu rùng mình, từ bao giờ mình lại trở thành kẻ thích giết người? Giờ hai bàn tay lên không, Kinh Tiêu nhìn chăm chú vào đó, bàn tay này, đã nhuộm máu rồi. Lúc bước vào căn phòng đó, nhìn thấy cảnh tượng đó, anh liền không chút do dự ra tay hạ sát tên kia, một dao thật sự chưa làm anh nguôi giận, hẳn ta rất đáng chết, chết một ngàn một vạn lần cũng chưa đủ. Mặc dù chưa động được vào một sợi lông tơ của Y Tịnh, nhưng trong đầu hẳn đã có ý nghĩ kia, đáng chết, đúng là đáng chết....A...điên rồi, mình thật sự điên rồi...

Lúc Dương Kinh Tiêu đang rối tung với suy nghĩ của mình thì cửa phòng bệnh bật mở, Dương Na đi vào, nhìn thấy sắc mặt Kinh Tiêu không tốt thì lo lắng: “Tiểu Tam, thấy không khỏe ? Tỷ kêu bác sĩ tới xem!”

Dương Kinh Tiêu giật mình khôi phục lại dáng vẻ bình thường: “Không sao, chỉ hơi mệt chút!”

Dương Na ngồi xuống ghế bên giường đem giỏ trái cây đặt lên đầu tủ, “Em làm cho cả nhà sợ hết hồn, Nghiêm ca vừa nghe em nhập viện đã khóc rống lên a, đã bao nhiêu tuổi rồi mà cứ như trẻ con, cũng may mắn chỉ là tổn thương phần mềm, không có đụng đến xương.”

Thở dài một hơi, Dương Na lại nói: “Thật không thể ngờ Anna lại làm như vậy, thật là ngu ngốc. Mà Alex xuống tay cũng quá lạnh lùng đi, dù sao đã từng có một thời gian gần gũi cơ mà.” Trong gia đình, ai cũng biết lịch sử của Mộ thị trước đây, tuy không còn nhún tay vào nữa, nhưng mọi chuyện đều biết rõ. Dương Na cũng không ngoại lệ, cô đối Kinh Tiêu nói tiếp: “ Tiểu Tam, em có sợ một ngày nào đó, anh ấy đối với em như vậy?”

Có chút ngạc nhiên, nhưng Kinh Tiêu hiểu ý Dương Na, chuyện tình cảm của anh và Mộ Dung Y Tịnh anh cũng không có nói cho người nhà biết, nhưng nếu đã nhận ra rồi, anh cũng không cần giấu diếm. “Tịnh sẽ không bao giờ muốn tổn hại đến em. Nhưng Na tỷ làm sao biết chuyện em và Tịnh yêu nhau?”

“Ánh mắt...” Dương Na cười lên rất đẹp, tính cách lại ôn hòa nhu thuận, có chút giống anh. “ Tuy hai người không nói gì, trước mặt người khác cũng không có tỏ ra cử chỉ rõ ràng, nhưng ánh mắt cả hai nhìn nhau nói lên điều đó, chỉ cần dụng tâm để ý, tự nhiên sẽ biết.”

Dương Kinh Tiêu nhìn sâu vào mắt Dương Na nói khẽ: “Na tỷ, thật xin lỗi!”

Dương Na cười rộ lên, nhìn Kinh Tiêu không hiểu: “Xin lỗi cái gì chứ?”

“Em đã cướp đi Tịnh...”

Lặng yên một lúc lâu, Dương Na mới lên tiếng: “ Em đã biết rồi? A, đừng có trưng ra có bộ mặt tội lỗi đó đi, lúc đầu phát hiện người Alex yêu là em, tỷ cũng có chút hoảng sợ, nhưng mà suy nghĩ kỹ, lại thấy đó cũng là chuyện tốt. Anh ấy là một người mà bất cứ ai lần đầu nhìn vào đều bị cuốn hút, nhưng mà đáng tiếc, không một ai vào được nơi cấm địa kia là trái tim anh ấy.

Con người đó dường như là một khối băng ngàn năm, lãnh huyết vô tình đối với bất kỳ ai cũng dùng một thái độ âm lãnh, dù biết không được nhưng tỷ không thể cưỡng lại nổi sức hấp dẫn từ anh ấy. Mối tình này, tỷ đã ấp ủ thật là lâu đi, hình như từ lúc học cao trung là đã yêu anh ấy rồi. Nhưng mà tỷ chỉ biết chờ đợi một điều không thực, cũng không dám tiếp cận người đó, sợ rằng mình sẽ bị tổn thương, chỉ có em, em đã bước qua mọi thứ để đi vào trái tim người kia. Em xứng đáng hơn tất cả những nữ nhân đem lòng yêu Alex.

Biết được em cùng Alex tỷ thấy thật nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đỡ bỏ được khối tình cảm kia ra khỏi trái tim để đón nhận một người khác, người mà cả cuộc đời này tỷ sẽ dùng tình yêu gắng bó. Cho nên, Tiểu Tam, đừng ái nấy, biết không!”

Dương Kinh Tiêu nắm lấy bàn tay mềm mại của Dương Na thâm tình: “Cám ơn, Na tỷ!”

Dương Na kéo đầu Khinh Tiêu ôm vào lòng, khóe mi tràn ra một giọt nước mắt, từ khi nào đứa em của cô lại trở nên hiểu chuyện như vậy, tinh tế như vậy? Trong nhà, người mà cô thương yêu nhất chính là Khinh Tiêu, đoạn thời gian trước đây, đứa em này đã làm cô buồn lo biết bao nhiêu, hiện tại lại nói được những lời này, thật sự rất tốt, rất tốt... “Tiều tử ngốc!”

Xúc động qua đi, Dương Na quệt nước mắt cười xòa: “ Thôi đi, đừng có ủy mị như vậy, cố gắng nghe lời bác sĩ, mau chóng về nhà mẹ đã chuẩn bị rất nhiều thứ để tắm bổ cho em, Nghiêm ca và tỷ cũng nhờ vậy mà được hưởng ké a.”

“Dương tiểu thư?” Thanh âm trong trẻo vang lên, hai người quay đầu nhìn lại, là Hàn Vũ Xuyên, tuy không trực tiếp điều trị cho Dương Khinh Tiêu, nhưng mà dù sao cũng có quen biết nên thường qua xem.

“Marcus?”

Hàn Vũ Xuyên đứng gần Dương Na có chút thấp hơn, nhưng hai đại mỹ nhân kề cận cũng là một cảnh đẹp nhất đi. Dương Khinh Tiêu đối Hàn Vũ Xuyên liếc mắt, “ Marcus, anh đến thăm tôi hay là muốn quảng cáo cái gì?”

Hàn Vũ Xuyên cười lạnh, thái độ kia sao mà giống người nào đó: “Cậu cũng thông minh a, đem cho cậu mấy brochure (tập sách quảng cáo) về loại được phẩm mới a, có công năng hồi phục vết thương hở, không để lại sẹo, được tôi đặc biệt lựa chọn, bảo đảm hiệu quả 100%, nếu cậu không muốn mang sẹo thì tôi sẽ để cho cậu với giá ưu đãi nha.”

Dương Na ngẩng ngó Hàn Vũ Xuyên từ nãy đến giờ mới tròn mắt hỏi: “Marcus, anh xinh đẹp như vậy không biết có phải là do bảo dưỡng bằng công nghệ không a?”

Hàn Vũ Xuyên nhếch môi lạnh lùng, tuy là bác sĩ thẩm mỹ nhưng anh cực ghét ai nói nhan sắc của anh là do công nghệ : “Dương tiểu thư, là bác sĩ thẩm mỹ không nhất thiết phải thẩm mỹ .”

Dương Na lại không hiểu ý, còn cố tình dậm chân phản đối: “Anh nói xạo quá đi, hồi cao trung, anh nhìn đâu có giống bây giờ.”

Dương Khinh Tiêu lâu lâu mới có cớ để làm khó người này cũng hòa theo Dương Na : “Oa, tôi cũng nghi ngờ nha, hèn gì thấy anh đẹp như vậy, hóa ra là nhờ công nghệ cao.”

Hàn Vũ Xuyên tức giận liếc qua liếc lại giữa hai chị em cao to kia: “Hừ, các người không tin thì cứ đi hỏi Alex, Dương tiểu thư, cô trở thành người mẫu sáng giá thế kia không phải cũng là do bảo dưỡng mới được sao, trong lịch hẹn khách hàng của Maroli spa tên cô xuất hiện cũng không có ít nha.”

Dương Na đỏ mặt: “Sao anh biết?”

Hàn Vũ Xuyên nén tập brochure vào người Khinh Tiêu xong quay bước ra cửa bỏ lại một câu: “Tôi là ông chủ của Maroli, chuyện gì ở đó mà tôi không biết.”

Dương Na suy nghĩ một chút, ánh mắt đảo qua đảo lại, thần sắc quái dị cuối cùng ngẩng đầu hướng Khinh Tiêu nói: “Tiều Tam, tỷ biết người đàn ông lý tưởng của mình là ai rồi, tỷ phải đuổi theo mới được a. Cái biểu tình kia, rất có khí chất, rất có khí chất a.” Nói đoạn, cô mở cửa chạy mất dạng.

Dương Khinh Tiêu nhìn theo không nhìn được cười, cái câu cuối cùng kia, hình như có chút quen quen.

Vừa lúc đó, Mộ Dung Y Tịnh cũng đi vào, nhìn thấy bộ dáng vội vã của Dương Na cùng biểu tình quái dị của người nằm trên giường thì hơi thắc mắc: “Tiều Na làm sao vậy?”

Dương Khinh Tiêu lắc lắc mái tóc đã có hơi dài của mình: “Không sao, chỉ là phát hiện người đàn ông lý tưởng của đời mình nên vội vã chạy đuổi theo thôi.”

Mộ Dung Y Tịnh thấy thần sắc của Khinh Tiêu cũng khá tốt nên cũng yên tâm, từ lúc đó đến giờ cả hai không có nhắc lại chuyện kia, nhưng Mộ Dung Y Tịnh không dám nhìn thẳng vào Khinh Tiêu, trong lòng vẫn có cái gì đó nghèn nghẹn. Anh rót một chút nước đưa qua cho Dương Khinh Tiêu: “Anh uống nước đi!”

“Ân!” Dương Khinh Tiêu đưa tay tiếp nhận ly nước, vô tình ngón tay hai người chạm khế vào nhau, Khinh Tiêu hơi giật mình làm ly nước rơi xuống sàn vỡ tan. Theo một tiếng thủy tinh vỡ chói tai cả hai liền rơi

vào yên lặng. Dương Kinh Tiêu bối rối: “Xin lỗi, anh thật vô ý?”. Mộ Dung Y Tĩnh sau một lúc lâu thất thần cũng thanh tỉnh trở lại.

“Không sao mà!”

Y Tĩnh cúi xuống định nhặt những mảnh vỡ thì đã có người kéo lại: “Tĩnh, lại đây với anh.”

Y Tĩnh ngồi ghé vào bên giường, hốc mắt đã có chút đỏ cúi mặt không nói gì. Kinh Tiêu ngồi dậy nâng nhẹ bàn tay trắng trẻo thon dài bị một dải băng quấn quanh. Hôn lên những ngón tay, Kinh Tiêu xúc động không ít, mà Y Tĩnh lúc đó cũng ngược lên nhìn Kinh Tiêu kinh ngạc.

“Bàn tay em, bàn tay em...”

Mân mê những ngón tay dài, Kinh Tiêu nhìn vào mắt Y Tĩnh, làm cho anh không cách nào né tránh: “Bàn tay em thật đẹp!”

“Tiêu...”

“Vết thương còn đau không, là do anh bất cẩn.”

Nước mắt khó mà kiềm lại được, đã tràn mi: “Không đau, không đau.”

Cúi xuống dùng môi liếm đi hạt nước mắt vừa lăn bên má Dương Kinh Tiêu cười khê: “Ngốc, nói không đau mà lại khóc.”

“Anh...không sợ em...?”

“Sao phải sợ em, em đáng yêu thế cơ mà.”

Mộ Dung Y Tĩnh rút tay về, “Anh đừng cố gạt em, trải qua chuyện đó em đã không còn giống với Y Tĩnh trong lòng anh trước kia nữa rồi.”

“Tại sao lại không giống, em vẫn là em.”

Mộ Dung Y Tĩnh đã trở nên kích động: “Phải, em vẫn là em, em vốn lãnh huyết vô tình, giết người không gợn tay.”

Dương Kinh Tiêu muốn phản đối, nhưng Y Tĩnh đã khoát tay cướp lời anh: “Anh đừng nói gì nữa cả, em hiểu anh đang nghĩ gì, hai bàn tay này, từ lâu đã nhuộm đầy máu tươi...Không những thế, em còn là một kẻ tàn độc, trước đây em còn làm ra những chuyện tàn nhẫn hơn cả cái cách em giết Anna. Chính mắt anh nhìn thấy rồi đó, với con người anh, có thể chấp nhận em sao? Nếu anh cố gắng chấp nhận, em cũng không thể ở bên cạnh anh được nữa rồi!”

Giọng Dương Kinh Tiêu vẫn rất ôn hòa: “Em muốn chúng ta chấm dứt?”

“Không còn cách nào khác...Đó là cách tốt nhất cho cả hai.” Mộ Dung Y Tĩnh nén xúc động, thân người hơi run lên đáp.

Dương Kinh Tiêu không nói tiếp chuyện đó, mà lại hỏi Y Tĩnh: “Anh có thể hỏi em vài câu được không?”

Mộ Dung Y Tĩnh gật đầu, mái tóc dài đen bóng phiêu tán bên vai, Kinh Tiêu nhìn qua đã thấy lòng say say.

“Lần đầu tiên em xuống tay với một người là khi nào?”

Hơi ngạc nhiên vì câu hỏi của Dương Kinh Tiêu, nhưng Y Tĩnh vẫn trả lời: “Năm mười bốn tuổi, không phải một mà là bảy người.”

“Cảm giác lúc đó của em thế nào?”

“...Hưng phấn.”

“Không có do dự?”

“Không có!”

“Không day dứt?”

“Không.”

“Vậy em đã giết bao nhiêu người rồi?”

“Em không nhớ...Nhưng mà, rất nhiều.”

Dương Kinh Tiêu nâng cằm Y Tĩnh để cả hai cùng nhìn vào mắt nhau: “Vậy để anh nói cho em biết, chỉ có những người giống nhau mới có thể ở bên cạnh nhau, em nghĩ anh và em có cùng một loại người?”

“Không có, chúng ta là hai loại người hoàn toàn khác nhau...”

Dương Kinh Tiêu lên giọng: “Em sai rồi!” Lại trầm ngâm một lúc mới hạ giọng nói, “Chúng ta là cùng một loại người. Khi anh bước vào căn phòng kia, anh đã hận không thể giết tên kia một trăm ngàn lần, xuống tay xong anh còn cảm thấy thật thích thú, lúc em bắn chết bọn kia, anh không thấy một chút gì ghê sợ mà là cực kỳ hưng phấn, lần đầu tiên anh nhìn thấy một khía cạnh khác trong con người em, khát máu. Trong mắt anh lúc đó, em rất đẹp, như một con báo mạnh mẽ triệt hạ con mồi. Em đứng đó, tàn nhẫn hành hạ Anna, phong thái đó quả thật rất cuốn hút. Em nói hai bàn tay em đã nhuộm đầy máu vậy thì đây, bàn tay anh cũng đã nhuộm máu rồi.”

Dương Kinh Tiêu đưa tay vuốt ve gương mặt Y Tĩnh: “Em có khó chịu khi bàn tay dính máu này vuốt ve em không?”

Mộ Dung Y Tĩnh bàng hoàng: “Kinh Tiêu...”

Kéo người kia vào lòng mình dùng cánh tay không bị thương siết chặt, Kinh Tiêu hít một hơi tót Y Tĩnh, giọng nói cũng đã run run: “Anh chưa bao giờ hết yêu em.Y Tĩnh, cho dù đôi bàn tay em có dính bao nhiêu máu người anh vẫn muốn nắm lấy nó, giữ chặt trong tay anh cả đời, dù cho cả người em tắm trong máu, anh cũng sẵn sàng nhảy vào bể máu cùng em, chỉ vì anh muốn vuốt ve mơn trớn trên làn da em, muốn ôm em vào lòng, dùng thân thể này làm em sung sướng.” Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Dương Kinh Nghiêm mặt mày tái xanh thẩn thờ đi đến trước cửa thang máy, trong bụng bao tử đột nhiên vặn vẹo, một nỗi lo sợ dâng lên.

Dương Kinh Nghiêm ôm đầu lao vào thang máy, cửa thang máy vừa đóng anh đã hét lên: “A...a....Dương Kinh Nghiêm,lần này mày chết chắc, chết chắc rồi!”

Mộ Dung Y Tĩnh từ phòng họp bước ra, trong lòng buồn bực. Anh đã mắt nhắm mắt mở mặc kệ Đồng Thiếu Thành, vậy mà hắn ta quả thật không biết điều, luôn muốn tìm đủ chuyện làm anh đau đầu. Lần này chắc không bỏ qua được nữa. Đi ngang qua phòng làm việc của Dương Kinh Tiêu, cửa phòng chỉ khép hờ. Mộ Dung Y Tĩnh thở dài, đã nhiều ngày rồi Kinh Tiêu không có đi làm, vì vết thương còn mới nên anh bắt người nọ phải ở nhà nghỉ ngơi. Cũng bởi vì công việc của anh quá nhiều không thể chăm sóc cho người kia nên đành để Dương Kinh Tiêu về biệt thự nhà họ Dương. Chính vì vậy mà trong lòng nhớ Kinh Tiêu cồn cào, nhưng kêu anh đến đó, anh thật sự cảm thấy không quen. Dù sao cũng một mình yên yên tĩnh tĩnh bao nhiêu năm, Mộ Dung Y Tĩnh không thể quen được với cách sinh hoạt gia đình nhiều người như vậy. Suy nghĩ đến đó lại thấy đau đầu, đưa tay bóp trán, anh đưa chân đẩy cửa đi vào.

Bên trong hoàn toàn vắng lặng, có một người ngồi bên bàn làm việc. Mộ Dung Y Tĩnh hơi ngạc nhiên, nhưng cũng đi đến đặt tập văn kiện xuống, thân người tựa hờ vào bàn làm việc.

“Không ở nhà nghỉ ngơi, đến đây làm gì a!” Tuy giọng nói lạnh nhạt bình thường, nhưng mà Dương Kinh Tiêu nghe ra trong đó có ẩn giấu niềm hân hoan.

Đưa ta mơn nhen lên lọn tóc của Y Tĩnh anh cười ôn nhu: “Anh nhớ em nên đến tìm, em không thích?”

Mộ Dung Y Tĩnh lại tự nhiên nhu nhu trán: “Tâm trạng em hiện tại rất xấu nha, nhân viên trong tòa nhà này dù có cho vàng cũng không ai đủ can đảm đến tìm em.”

Dương Kinh Tiêu đứng dậy, đến gần kéo Y Tĩnh tựa đầu vào vai mình, hít một hơi tóc người yêu, động tác này anh đã làm hàng trăm nghìn lần nhưng vẫn thấy thích: “Tên họ Đồng lại kiếm chuyện với em?”

Mộ Dung Y Tĩnh cũng choàng tay ôm eo Kinh Tiêu, ngã đầu lên vai anh, một cảm giác thật dễ chịu vây quanh, đầu cũng không còn đau nữa, Y Tĩnh thở ra một hơi: “Đừng nhắc cái tên đó với em.”

Vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Mộ Dung Y Tĩnh, Dương Kinh Tiêu cười thành tiếng: “Từ khi nào Tĩnh của anh biết làm nũng, rất đáng yêu nha. Mấy hôm nay không được gặp, anh thật sự rất nhớ em.”

Nghe câu nói tỏ bày của Kinh Tiêu, trong lòng Mộ Dung Y Tĩnh như có dòng nước mát chảy tràn, cũng vì chuyện kia mà đến giờ anh vẫn còn canh cánh bên lòng, lúc đầu khi Dương Kinh Tiêu quyết định về biệt thự họ Dương, anh còn hồ nghi có phải chẳng người này muốn tránh mặt mình, nhưng mà bây giờ biết là không phải rồi. Nhớ nhung mấy ngày bực phát, tay Mộ Dung Y Tĩnh đang ôm eo Kinh Tiêu siết chặt, giọng nói do xúc động mà có chút run run: “Em...cũng rất nhớ anh.!”

Anh đưa môi đến bên cổ Dương Kinh Tiêu hôn khẽ, nhưng xúc cảm khó kiềm chế làm anh hôn càng lúc càng mạnh, liếm cắn một lần lại một lần, đến khi nơi đó xuất hiện dấu hồng ngân đỏ thắm mới chịu buông tha.

“Tĩnh...”

Dương Kinh Tiêu cũng bị nụ hôn kia làm bùng nổ rồi. Anh ngồi xuống ghế, để Y Tĩnh ngồi lên đùi mình, Dương Kinh Tiêu đưa tay mân nhẹ lên má Y Tĩnh. “Anh không thể chịu nổi khi sống mà không có em mất rồi, đến nhà anh, được không?”

Mộ Dung Y Tĩnh trầm ngâm không trả lời, Dương Kinh Tiêu cũng hiểu trong lòng Y Tĩnh đang nghĩ gì, chậm rãi nâng cằm anh lên Dương Kinh Tiêu tha thiết: “Anh hiểu là em khó tiếp nhận, nhưng mà tin anh lần này được không, em hãy tự tin vào bản thân mình, cho mình một cơ hội. Anh tin rằng để tiếp nhận người nhà của anh cũng không quá khó với em, mà người nhà của anh cũng sẽ rất vui nếu em đến. Tin anh đi!”

Hai bàn tay Y Tĩnh nắm lại với nhau rất chặt, mảy nhíu lại. Thật sự anh cũng muốn hòa hợp với gia đình của Dương Kinh Tiêu, nhưng từ trước đến nay, mặc kệ là sự kiện gì, miễn là có sự hiện diện của anh, không khí nơi đó dường như đông đặc lại, nhiệt độ gần như giảm đi, không người nào dám vui vẻ nói chuyện bình thường. Nhưng mà anh đã quen, dù sao họ cũng không liên quan đến anh. Lần này lại khác, đó là người nhà Kinh Tiêu, anh không muốn vì anh mà không khí giữa họ trở nên căng thẳng. Với lại dù sao chuyện tình cảm của hai người chưa chắc gì đã được chấp nhận.

Kinh Tiêu gỡ hai bàn tay đang siết chặt của Mộ Dung Y Tĩnh ra, nhẹ nhàng đan vào tay mình. “Tĩnh, em nghĩ gì, anh đều biết. Anh chỉ mong lần này để anh quyết định, được không?”

Gật gật đầu, Mộ Dung Y Tĩnh thở dài, sớm hay muộn cũng phải đối mặt, vậy thôi cứ làm theo ý người này, Kinh Tiêu từ trước đến giờ xử lý mọi việc đều rất ổn, chắc cũng đã có sắp đặt của riêng mình.

“Cảm ơn em!”

“Cảm ơn gì chứ, anh thật là...”

Lại kéo Mộ Dung Y Tĩnh vào lòng mình Dương Kinh Tiêu thì thầm: “Tĩnh, nếu không gặp được em, cuộc đời anh có lẽ đã trở thành vô nghĩa, em là thứ quý giá nhất mà anh tìm thấy. Cho dù cả thế giới quay lưng với anh vì anh yêu em, anh cũng sẵn sàng chấp nhận, chỉ cần em đừng quay lưng lại với anh.”

“Kinh Tiêu...” Mộ Dung Y Tĩnh cúi xuống hôn lên môi Dương Kinh Tiêu, đã bao nhiêu ngày rồi không được vòng tay này ôm ấp, đã bao nhiêu ngày rồi không được bờ môi này vuốt ve, anh rất nhớ, rất nhớ cơ thể người này. Y Tĩnh nói bên môi Kinh Tiêu như lời cầu xin “Em muốn anh...ngay bây giờ.”

Được một người xinh đẹp mà còn là người mình yêu mời gọi như vậy, Dương Kinh Tiêu tất nhiên khó lòng cưỡng lại, mà anh cũng không muốn từ chối. Bàn tay đã tham lam chuôi vào áo Y Tĩnh từ khi nào. Làn da mềm mại kia dù có mân trớn bao nhiêu lần cũng cảm thấy không đủ. Qua một nụ hôn sâu, hơi thở cả hai

đã trở nên rất gấp. Mộ Dung Y Tịnh nghiêng người tựa vào phía vai trái của Dương Kinh Tiêu, bàn tay Y Tịnh bắt đầu mở từng cúc áo, rồi ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm lên cổ.

“Tiêu...em rất muốn, nhưng vết thương của anh...” Mộ Dung Y Tịnh chau mày.

Bàn tay đang sờ soạn vùng da nơi thắt lưng của người kia bắt đầu trở nên cuồng loạn. “Vết thương không sao, nhưng nếu như em sợ anh bị ảnh hưởng, vậy thì...tự mình đến đi.” Ít khi nào Dương Kinh Tiêu cười gian tà như vậy. Đúng là Y Tịnh dạy hư anh mất rồi.

Mộ Dung Y Tịnh cười lên khanh khách, trên cõi đời này, chỉ có mỗi Dương Kinh Tiêu mới có thể làm Y Tịnh phát ra chuỗi cười như chuông bạc ngân vang. Ngón tay Mộ Dung Y Tịnh đang đặt nơi cổ Kinh Tiêu cũng dần di chuyển một cách chậm rãi xuống vùng ngực, điểm qua hạt châu của Kinh Tiêu rồi mới vuốt xuống bụng với những mũi cơ rắn chắc, tiếp tục trượt dần xuống dưới, vòng qua rốn ba lần, Y Tịnh ghé môi vào tai Kinh Tiêu buông một hơi thở nóng rực. “Ý anh là, muốn em đi vào trong anh?” Thanh âm mềm nhẹ trầm thấp câu dẫn, Kinh Tiêu nhất thời không kiềm được mà nơi nào đó đã muốn trướng lên.

Vết thương bên vai phải tuy chưa phải là khỏi hoàn toàn nhưng cũng đã rất tốt rồi. Nên dù cánh tay có hoạt động một chút cũng không mấy ảnh hưởng, hiện tại Dương Kinh Tiêu đứng là đang dùng tay phải lúc này còn đặt trên gối Y Tịnh bắt đầu không ngoan ngoãn mà xoa lên đùi người kia. Dù cách một lớp vải, nhưng cảm giác sờ soạn đùi Y Tịnh quả thật rất thích, dáng chân thon dài này, những lúc không có y phục làm người ta nhìn không được mà đưa môi hôn liếm. Lại nói, những lần ái ân, hai chân dài của Y Tịnh đúng là quần rất chắc người anh, làm anh điên đảo biết bao nhiêu lần. Chỉ nghĩ đến đó là dục hỏa thiêu đốt khiến giọng anh khàn đi. “Nếu là em, thì anh sẽ để em vào.”

Hai tay Y Tịnh thôi đùa giỡn trên da thịt Kinh Tiêu mà bắt đầu tháo bỏ cravat của mình. Môi hai người vẫn không thôi quấn quýt đến khi đường khí trong phổi đôi bên gần như bị rút cạn, mới lưu luyến mà rời ra, kéo theo một sợi chỉ bạc mỏng manh. Lúc này, Mộ Dung Y Tịnh đã cởi hết cúc áo sơ mi của mình. Anh lại cúi xuống mơn lên cổ Kinh Tiêu, đưa lưỡi liếm qua trái cấm, rồi mút nhẹ. Y Tịnh lại dời môi xuống thấp, chủ động liếm qua vòm ngực săn cứng, lúc tìm được hạt châu nhỏ trên ngực Dương Kinh Tiêu, Mộ Dung Y Tịnh không ngần ngại mà chụp môi lên mút mạnh làm người đó khó lòng nén lại mà phát ra tiếng rên trầm thấp. Mặc Y Tịnh chơi đùa trên người mình mặc cho khoái cảm không ngừng bị khơi dậy, một bàn tay Dương Kinh Tiêu không nhanh không chậm tiến đến hạ thân người kia xoa nắn.

Rất nhanh, Dương Kinh Tiêu đã kéo chiếc quần tây ra khỏi người Y Tịnh, vùng đất nhạy cảm được vuốt ve trong lòng bàn tay to lớn của Kinh Tiêu không lâu liền trướng cứng, từ đỉnh chảy ra một giọt trơn suốt. Y Tịnh chuyển thân ngồi lên người Dương Kinh Tiêu, hai đầu gối quỳ lên ghế kẹp chặt lấy hông người kia. Bàn tay cũng dời xuống hạ thân Kinh Tiêu, lấy ra khối dục vọng căng cứng đồng thời xoa bóp. Môi vẫn cắn rất chặt lấy môi, những ngón tay đang trên đùi Y Tịnh của Kinh Tiêu tiến dần về phía sau, xoa xoa cặp mông mềm mịn một lúc lâu rồi mới cho một ngón vào nơi mật huyết thăm dò.

Nơi đó đã lâu không có làm, nên vừa bị anh chạm qua đã vội vàng run rẩy. Mà Y Tịnh cũng giật nảy mình phát ra một tiếng rên. “ Ần...Tiêu, nóng quá.”

Ngã đầu lên vai Kinh Tiêu, Y Tịnh thở dốc. Nhục cảm len lỏi trong từng mạch máu như thuốc phiện, làm người ta càng thêm khát. “Tiêu, bên trong em rất nóng...”

Khi mà Dương Kinh Tiêu cho một ngón tay vào trong huyết động, nơi đó liền cắn chặt, nhưng không phải muốn bài xích mà như muốn nuốt vào sâu hơn. “Tịnh, nơi đó của em đã sẵn sàng rồi a?”

“ Ần, em muốn anh vào bên trong em, ngay bây giờ.”

Dương Kinh Tiêu cố gắng lộn nhẹ ngón tay mình bên trong huyết động, mong giúp Mộ Dung Y Tịnh sớm thoải mái. Dù Y Tịnh có nói như vậy nhưng mà anh vẫn rất lo sẽ làm người này bị thương, dù sao của anh cũng rất lớn a.

Mộ Dung Y Tịnh bắt lấy tay Kinh Tiêu kéo ra, anh chau mày mắt hơi khép hờ, đôi môi đã sưng đỏ từ bao giờ khê hé mở. Đối diện với biểu tình câu dẫn kia Kinh Tiêu thật hận không thể ngay tức khắc đi vào, hung hãn mà chà đạp. Nhưng đúng như sở nguyện của anh, dục vọng trướng lớn cứng đến phát đau của anh đột ngột bị mật động của Y Tịnh nuốt vào.

“A...tmm...haaahhhhaahhh” Thanh âm rên rỉ của Y Tịnh ngân dài, vang vọng trong căn phòng nhỏ trở thành một hấp lực không chịu nổi.

“Tịnh, bên trong em đúng là rất nóng...Đến đây với anh, đúng, mạnh một chút, em làm giỏi quá.” Mộ Dung Y Tịnh mạnh mẽ lắc hông trên người Khinh Tiêu, mà Dương Khinh Tiêu cũng rất phối hợp với những lần phun ra nuốt vào của cái miệng nhỏ bên dưới.

Càng đâm càng sâu, hai thân thể đã từ lâu quen thuộc lẫn nhau, qua một thời gian không gần nhau hiện tại vừa chạm đến đã muốn bốc cháy thành tro. Nhục cảm từ nơi mập hợp chảy tràn vào thân thể cả hai, nối kết từng hơi thở nhịp đập. Máu trong người như cuộn cuộn sôi trào. Xúc cảm kèm theo quá lớn đến nỗi muốn nhấn chìm cả hai. Lý trí hiện giờ tiêu diệt, chỉ biết sự va chạm kia, dây dưa kia.

Mộ Dung Y Tịnh một tay đặt lên vai Khinh Tiêu một tay đưa ra sau miết chặt mép bàn. Ngửa mặt lên thở dốc, khóe mắt không tự chủ mà chảy ra giọt nước mắt “A....tmmmm...em sắp điên rồi, ần....em yêu anh, Tiêu, em yêu anh...”

Khinh Tiêu hai mắt đỏ ngầu, dục vọng bị châm lên cháy càng lúc càng dữ dội, anh cũng điên cuồng động thân. Cánh tay trái ôm lấy eo Y Tịnh siết rất chặt, hạ thân càng lỏng càng muốn tiến sâu vào bên trong. Trong lúc cả hai đang điên cuồng triền miên hoan ái thì ánh mắt Khinh Tiêu vô tình nhìn ra cửa. Động tác hơi đình chỉ một chút, rồi lại tiếp tục bắt nhịp với người trên thân. Từ khi nào Dương Khinh Nghiêm đã đứng ở đó, mắt trợn trừng kinh dị, miệng há ra không khép lại được. Dương Khinh Tiêu liếc mắt với người đó một cái, người đó lập tức hoàn hồn, nhanh chóng nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi rút êm.

Mộ Dung Y Tịnh cũng nhận thấy Khinh Tiêu đột nhiên nhìn ra cửa nên cũng quay đầu nhìn lại, cửa vẫn đóng chặt. “Anh nhìn gì vậy? Có ai vừa vào sao?”

Động tác giao hoan vẫn không ngừng lại, Khinh Tiêu cười nói: “Không phải, chỉ là gương mặt em cực kỳ câu dẫn, anh mà nhìn một lúc nữa thì sẽ không chịu được mà bắn ra mất.”

Vừa ân ái vừa nghe người này nói ra mấy lời kia, Y Tịnh thẹn đỏ mặt. Ánh mắt ảm ướt nhìn sâu vào Khinh Tiêu lóe lên tia giảo hoạt. Cúi xuống hôn lên môi Khinh Tiêu, Y Tịnh khẽ nói: “Đã nữa giờ rồi a, em thật sự cũng sắp không chịu nổi.”

Động tác dần chậm lại, nhưng bên dưới của Y Tịnh lại cố tình siết chặt những lần Khinh Tiêu lỏng vào. Cảm giác hai nơi tiếp xúc miết vào nhau làm Dương Khinh Tiêu rên rỉ thống khoái: “Tịnh, em là yêu tinh?...Ấn...ấn...dám cắn anh?”

Khinh Tiêu lại tăng tốc lỏng mạnh bạo điên cuồng vào bên trong, cố tình xoáy vào nơi mẫn cảm nhất của Mộ Dung Y Tịnh. “Um...hmmmm...” Y Tịnh cũng phối hợp nhịp tiến nhập cuồng hoan này, với cơ thể đã từng tập võ của anh, dù là người chịu sẽ mệt gấp đôi người ta nhưng anh cũng rất dai nha. “Khinh Tiêu, hôm nay em không hút khô tinh lực của anh em không phải Mộ Dung Y Tịnh.”

Đúng là Dương Khinh Tiêu cố gắng đến đâu cũng khó mà kiềm được trước câu nói kia, ngay lập tức theo một cái hút mạnh của Y Tịnh mà anh bắn ra, một dòng nóng bỏng chảy tràn vào bên trong Y Tịnh. Cảm giác đó làm Y Tịnh cũng không nhịn thêm được mà bắn thật nhiều ra lòng bàn tay Khinh Tiêu đang ôm gọn lấy nơi nào đó.

Dựa đầu vào vai Dương Khinh Tiêu điều hòa nhịp thở, Mộ Dung Y Tịnh cũng mãn nguyện mà vuốt ve vùng bụng anh. “Tiêu, vết thương của anh không sao chứ?”

Quàng tay qua vai vuốt phần tóc sau đầu Y Tịnh anh cười thâm: “Không sao, vẫn tốt...Chẳng phải em đòi hút khô tinh lực anh sao, mới một lần đã muốn ngừng?”

Đấm nhẹ lên ngực Dương Khinh Tiêu, Y Tịnh giận dỗi, mặt vẫn chôn sâu vào hõm cổ Khinh tiêu: “Anh là đồ sắc lang, nếu anh muốn tinh tấn nhân vong thì em xin chịu.”

Thanh âm nhỏ nhẹ này đúng là loại thuốc kích thích cực mạnh đối với Khinh Tiêu, nam căn vẫn còn chôn sâu trong cơ thể Y Tịnh không lâu lại trướng lên lấp đầy huyết động. Một màn đồng cung đồ lại lần nữa được vẽ nên.

Hai người vui vẻ hưởng thụ trong khi đó Dương Kinh Nghiêm mặt mày tái xanh thẫn thờ đi đến trước cửa thang máy, hôm nay biết Dương Kinh Tiêu đến công ty anh có lòng tốt lên hỏi xem có muốn anh chở về nhà không, bình thường đi vào cũng không cần gõ cửa, đúng là một thói quen tai hại. Lần này thấy cảnh tượng ngàn vạn lần không nên thấy a.

Trong bụng bao tử đột nhiên vặn vẹo, một nỗi lo sợ dâng lên, không biết Alex có biết bị anh nhìn thấy? Trời ơi nếu để người đó biết anh vừa nhìn thấy cái gì thì...ách, cũng không thể nói anh nhìn thấy hết a, dù sao thì phần dưới cũng được cái bàn to đùng che mất, chỉ thấy lưng của Alex thôi, mà người kia đúng là vẫn còn mặt áo. A...nhưng không nhìn thấy không có nghĩa là không biết hai người bọn họ đang làm gì mà, cái giọng rên rỉ kia, còn có cái cách chuyển động.

Dương Kinh Nghiêm ôm đầu lao vào thang máy, cửa thang máy vừa đóng anh đã la toán lên: “A...a....Dương Kinh Nghiêm, lần này mày chết chắc, chết chắc rồi!”

Vẫn bảo trụ gương mặt tái xanh tái xám như vừa mới gặp quỷ, mặc cho mọi người lo lắng hỏi thăm, anh vẫn ngậm miệng đi về phòng làm việc của mình. Đi qua phòng trang điểm của người mẫu ở góc hành lang vắng anh mới dừng lại một chút chống tay vào tường mà thở dài, thương tiếc cho cái mạng nhỏ của mình. Lúc đó trong phòng lại vọng ra tiếng nói, vừa nghe qua Dương Kinh Nghiêm lại há mồm, mắt tròn lớn.

“A...Xuyên, mạnh một chút, đúng rồi. Chỗ đó a...ừm. Thật là thoải mái.” Dương Kinh Nghiêm nhận ra cái giọng đó, là của em gái anh Dương Na. Chưa kịp hoàn hồn lại nghe thêm một thanh âm khác của đàn ông, rất nhỏ nhẹ: “Tiểu Na, da em thật mịn. Thế nào, anh làm có tốt không?”

“Có có, anh làm rất tốt...ừm...a...là anh thì bao nhiêu lần em cũng thấy thích.”

Dương Kinh Nghiêm cũng nhận ra giọng nói kia, mà lúc này không phải Dương Na cũng đã gọi tên người đó sao, là Hàn Vũ Xuyên, bạn đồng học của anh và Mộ Dung Y Tĩnh.

Không còn can đảm đứng đó thêm một giây một phút nào nữa, anh vọt nhanh vào phòng mình, chui xuống gầm bàn, thu người lại một góc_tự kỉ.

Hôm nay đúng là ngày kinh dị nhất từ trước tới nay của Kinh Nghiêm, một lúc phát hiện ra điều bí mật của em trai em gái, mà chuyện của Dương Na không đến nỗi làm anh hoảng hốt, nhưng mà chuyện Tiểu Tam nhà anh quan hệ với chủ tịch Mộ thị đúng là chuyện kinh tâm động phách a. Nếu để Mộ Dung Y Tĩnh biết anh nhìn thấy, thì có lẽ anh sẽ không còn được thấy ánh dương của ngày mai đi. Nhưng mà còn Tiểu Tam, chắc chắn Kinh Tiêu sẽ không để anh bị người ta giết người diệt khẩu? Nhưng ánh mắt lúc này của Dương Kinh Tiêu, không chừng bản chất của người này còn ghê sợ hơn cả chủ tịch. Cứ vậy, Dương Kinh Nghiêm ở dưới gầm bàn tự kỉ đến hết giờ làm việc cũng chưa chịu chui ra.

Mà lúc này trong phòng trang điểm của người mẫu, Dương Na đứng là trên người chỉ còn một bộ đồ lót, cô nằm sấp trên ghế sofa. Hàn Vũ Xuyên thì ngồi kế bên, gồng sức mát xa cho người yêu.

Mấy ngày hôm sau, trong Mộ thị truyền nhau tin tức tăng ba mươi có quỷ. Nếu không thì sao Dương Kinh Nghiêm đi lên đó xuống liền rơi vào trạng thái hoảng loạn tột độ như vậy, chỉ có cách lý giải hợp lý nhất, chính là gặp quỷ. Cả công ty nhao nhao mua phù chú chất đầy, còn kêu đạo sĩ tới trừ yêu diệt ma. Mọi người còn cho rằng quỷ đã cầm khẩu Dương Kinh Nghiêm luôn rồi, hễ ai nhắc tới chuyện anh lên tầng ba mươi thì y như rằng, Kinh Nghiêm hết toán lên chạy vào phòng làm việc nhốt mình không chịu ra. Mà hiện tại, hai con quỷ trong lời đồn đang trong phòng tổng giám đốc khanh khanh ta ta, không hề biết các tầng bên dưới vài ngày sau liền nổi lên sóng gió bão bùng. Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Không gian tối đen như mực, Dương Kinh Tiêu đang đi trong một hành lang dài bất tận, xung quanh ẩm ướt. Anh cứ đi, rất lâu, cuối cùng cũng đến điểm dừng, đó là một căn phòng rộng với bốn bức tường cũ kĩ bong tróc, dưới chân xám xấp nước. Không khí nóng bức cùng hơi ẩm bốc lên tạo thành một cảm giác bức bối áp lực đè nặng lên người.

Quay nhìn bốn phía, không thấy lối ra, chỉ có con đường đen đặc phía sau lưng mình, nhìn đăm đăm lỗ đen hun hút đáng sợ một lúc lâu, quay đầu trở lại tìm Dương Kinh Tiêu liền đập mạnh, là Mộ Dung Y Tĩnh từ khi nào xuất hiện gần anh, anh đã đi rất lâu, lạc vào giữa nơi hoang vắng đầy áp lực này thật sự rất đáng sợ. Nhìn thấy Mộ Dung Y Tĩnh, Kinh Tiêu dường như lạc trong sa mạc tìm được dòng suối trong. Nhưng Mộ Dung Y Tĩnh lúc này vẫn đứng đó, lãnh đạm nhìn anh, Dương Kinh Tiêu kinh ngạc nhìn thẳng người trước mặt. Mộ Dung Y Tĩnh nhếch môi cười, nụ cười không ôn nhu mà là tàn độc. Gương mặt xinh đẹp dường như trở nên đáng sợ.

Dương Kinh Tiêu lùi lại vài bước, mắt vẫn không rời người kia. Mộ Dung Y Tĩnh nâng tay, giữa những ngón trắng trẻo đã có một khẩu súng từ khi nào. Khẩu súng hướng về phía Dương Kinh Tiêu, mà nụ cười tàn nhẫn kia không hề khép lại. Vẫn là vóc dáng đó, cao cao thon dài mà nhiều đêm anh vẫn ôm trong lòng, vẫn gương mặt đó, gương mặt tuyệt mỹ không ai sánh được mà anh thường ve vuốt. Vì sao, vì sao hiện tại anh lại có cảm giác xa lạ? Người đó nhìn thấy nét hoảng loạn trong mắt anh thì bật cười thành tiếng, âm thanh ngân vang thâm thúy này thật quen thuộc, nhưng mà lúc này như hồi chuông báo tử.

Mộ Dung Y Tĩnh sẽ xuống tay với anh? Trong lòng Dương Kinh Tiêu dấy lên một trận đau xót lòng, cái biểu tình của người kia, như những móng vuốt bén nhọn cào nát tim gan anh lúc này, từng chút từng chút từ bên trong như muốn xét nát cơ thể anh mà chui ra ngoài thỏa sức gào thét thống hận.

“Tiêu, quay lại với em...em ở đây cơ mà!”

Giọng nói mềm nhẹ mà ngày thường hay rót vào tai anh những lời yêu đương, Dương Kinh Tiêu giật mình quay lại. Là Mộ Dung Y Tĩnh, vẫn cái dáng vóc vừa rồi, mái tóc đen hơi rối, gương mặt xinh đẹp có chút tái đi. Trong đôi mắt màu xám tro sâu thẳm là vô vàng lo lắng.

“Y Tĩnh...?”

“Phải, là em đây, đến đây với em, chúng ta quay về thôi.”

“Về? Bằng cách nào?”

“Trở về bằng con đường mà anh đã đi đến.”

Dương Kinh Tiêu lắc đầu, hai tay siết thành nắm: “Không, không, anh không quay lại đó...”

Dương Kinh Tiêu lại quay đi, trước mặt anh lại là Mộ Dung Y Tĩnh, với ánh mắt lạnh lùng, nụ cười tàn độc cùng nòng súng sâu hoắc. Dương Kinh Tiêu lại quay lại, cũng là Mộ Dung Y Tĩnh, đang lo lắng nhìn anh. A....Dương Kinh Tiêu ôm đầu quì xuống giữa hai người. Ai? Ai mới là Tĩnh của anh, là ai?

Cả hai cùng đồng loạt tiến lên, hai thân ảnh giống hệt nhau, hai gương mặt như từ một khuôn đúc, nhìn thẳng vào nhau. “Đoàn” Tiếng súng nổ đanh gọn và dứt khoát. Dương Kinh Tiêu giật mình ngược lên, Mộ Dung Y Tĩnh liền ngay lập tức ngã xuống.

“Tĩnh...” Dương Kinh Tiêu hét lên, vội vã nhào người về phía Y Tĩnh, mái tóc dài phiêu phiêu trong dòng nước cả người bất động, từ ngực trái, một thứ màu đỏ đang loàn ra trên nền áo trắng càng lúc càng rộng, là máu....Dương Kinh Tiêu vội lấy cơ thể kia, ôm siết trong vòng tay, anh điên cuồng lay gọi, nhưng tuyệt nhiên ánh mắt sâu thẳm kia không còn mở ra nhìn anh nữa, bên tai vẫn còn nghe âm thanh tiếng cười thanh thúy vang vọng khắp bốn phía, Dương Kinh Tiêu ngược lên nhìn người kia, Mộ Dung Y Tĩnh rõ ràng vẫn còn đứng đó, cao cao ngạo ngạo nhìn xuống hai kẻ yếu đuối, nét cười càng lúc càng loàn, nhưng lại ẩn chứa vô vàng âm tàn độc ác.

Dương Kinh Tiêu quay lại với cơ thể lạnh toát trong vòng tay mình, từ khi nào cả người Y Tĩnh nhuốm đầy màu tươi, dính dấp sang cả anh, dòng nước quần quanh bên chân cũng từ từ đỏ thẫm, cả hai đang ở giữa một bể máu. “Tĩnh...Tĩnh....A.aaa.....” anh gào lên bi thống, nhưng người trong lòng đã không còn tỉnh dậy được nữa rồi.

“Tĩnh...Tĩnh...”

Dương Kinh Tiêu môi mấp máy gọi tên người kia trong bóng tối, âm thanh trầm thấp nhẹ nhàng. Kinh Tiêu giật mình tỉnh dậy, mắt mở trừng trừng nhìn lên trần nhà. Trán ướt đầm mồ hôi, anh thở hắt ra một hơi, thì ra chỉ là giấc mơ, nhìn sang bên cạnh. Mộ Dung Y Tĩnh vẫn nhắm mắt yên ổn thở đều...

Dương Kinh Tiêu nhẹ nhàng ngồi dậy, đi xuống giường. Bước ra ngoài ban công, gió đêm ***g lộng thổi vào làm dịu đi cái nóng bức khó chịu. Anh ngược lên nhìn bầu trời đêm đen như mực, đen như đoạn hành lang dài mất tận trong cơn mơ. Quay lại nhìn bóng hình đang nằm nghiêng nghiêng trên giường, Kinh Tiêu khẽ thở dài.

Chưa bao giờ nghĩ sẽ lừa dối người này bất cứ chuyện gì, vậy mà anh đã nói dối. Rõ ràng chuyện lúc đó đối với anh không hề có chút thích thú nào, lúc nhìn thấy Y Tĩnh bắn chết những người đó, Dương Kinh Tiêu cũng cảm thấy sợ hãi, sợ hãi cái gì thì anh không biết. Cậu ấy vẫn rất đẹp, trong lúc tàn nhẫn nhất, nét đẹp đó không hề bị phai mờ. Nhưng trong lòng Kinh Tiêu lúc đó, không biết là tư vị gì, chua xót, có một chút, sợ hãi, chiếm rất nhiều, còn có đau lòng. Anh đau lòng vì Y Tĩnh, cậu ấy phải trải qua cuộc sống bắn bắn giết giết này đến bao giờ. Anh hiểu, nếu Y Tĩnh không triệt hạ những người kia, thì Y Tĩnh và anh chắc chắn phải trả giá, nhưng khi Mộ Dung Y Tĩnh không chút nao núng xuống tay thì anh lại thấy người này quá tàn nhẫn. Sự mâu thuẫn ăn mòn từng chút từng chút trong anh, đến lúc Anna chìa súng vào người, Y Tĩnh vẫn vậy, vẫn cường thế lãnh ngạo, khi những nhát dao cắm liên tục vào vai anh, anh nhìn thấy trong ánh mắt lãnh đạm kia là sự phẫn giận và không quá ngạc nhiên khi Y Tĩnh hành quyết Anna một cách tàn bạo như thế.

Dương Na đã từng hỏi anh, [Tiểu Tam, em có sợ một ngày nào đó, anh ấy đối với em như vậy?]. Anh ngay tức khắc trả lời không, nhưng trong lòng hoàn toàn không dám chắc, anh chính là tử huyệt của Mộ Dung Y Tĩnh, chính cái vẻ ngoài tỏ ra bình tĩnh độc ác kia đã chứng minh tất cả. Anh chính là điểm yếu chết người của Mộ Dung Y Tĩnh, chỉ cần có liên quan đến anh, Y Tĩnh chắc chắn sẽ không còn giữ được sự thanh lãnh bình thường. Đến lúc có thể, phải chăng chính Y Tĩnh sẽ loại bỏ tử huyệt này của mình?

Anh không muốn Mộ Dung Y Tĩnh vì chuyện kia mà canh cánh bên lòng, cuối cùng, Dương Kinh Tiêu quyết định nói dối Mộ Dung Y Tĩnh. Anh tất nhiên vẫn yêu người này hết lòng, nhưng quả thật, nhìn thấy Y Tĩnh giết người, anh chưa hề có một chút nào là tiếp nhận.

Lúc còn là giảng viên, anh đã đứng trước hàng trăm sinh viên mà khẳng định, thương trường như chiến trường, trong đó người ta có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để đạt được cái mong muốn cuối cùng. Anh cũng không hề ngăn cản sinh viên của mình làm như vậy khi ra đời, nhưng anh khẳng định, bất cứ thủ đoạn nào, cũng không được trái pháp luật.

Vậy mà hiện tại, đúng là vượt quá so với tưởng tượng của anh, những cảnh đuổi bắt bắn giết nhau anh chỉ nghĩ trên phim mới có, vậy mà hiện tại, lại xảy ra trong cuộc sống của anh, và người mà anh yêu thương nhất. Suy nghĩ một lúc lâu, Dương Kinh Tiêu thấy đau đầu, anh nhu nhu trán rồi đi vào phòng tắm rồi đóng cửa lại.

Trên giường, Mộ Dung Y Tĩnh trở người, mở mắt ra. Anh đã tỉnh dậy từ lâu, từ lúc Dương Kinh Tiêu khẽ gọi tên anh trong mơ. Anh đã định gọi Kinh Tiêu dậy, nhưng người đó đã tự giật mình. Nhìn bóng lưng cao to đứng đón gió đêm thổi thốc vào, trong lòng Y Tĩnh lại lạnh đi. Anh biết Dương Kinh Tiêu nói dối anh, từ lúc quay lại, nhìn thấy đôi mắt chăm chú không một chút biểu tình kia, anh liền biết, mọi chuyện đã không còn giống như lúc đầu. Nhưng anh không muốn rời xa người đàn ông này, anh mặt kệ tất cả, chỉ cần có một cái cớ để níu kéo, anh liền nắm lấy.

Dương Kinh Tiêu, cái tên đã khắc sâu vào xương tủy của anh rồi. Cuộc đời này, chỉ có người này mới làm cho anh biết thế nào là đang sống, nếu rời xa Kinh Tiêu thì thế giới này chỉ còn lại hai màu đen trắng. Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ để Kinh Tiêu nhìn thấy những cảnh tượng kia, nhưng đã quá muộn, tất cả đã không còn giống như anh dự tính. Dương Kinh Tiêu đã vô tình bị cuốn xoáy vào con đường tội lỗi của anh.

Mộ Dung Y Tĩnh xoay người lại nhắm mắt. Anh thâm niệm từ lúc này, anh sẽ bảo vệ người kia, anh sẽ không để cho bất cứ thế lực nào làm tổn hại Dương Kinh Tiêu. Lại nhớ đến buổi chiều hôm nay. Dương Kinh Tiêu dẫn anh về nhà họ Dương. Trái với tưởng tượng của anh, mọi người hình như chỉ cảm thấy hơi ngạc nhiên ngoài ra không có biểu tình gì khác. Trong bữa cơm, cũng vì Dương Na gọi Hàn Vũ Xuyên đến mà không khí rất vui vẻ. Anh ngồi bên cạnh Dương Kinh Tiêu, yên lặng nghe mọi người nói chuyện với nhau, lâu lâu cũng có nói vào vài câu. Cái đó cũng coi như là thành công bước đầu đi, anh vẫn từng nghĩ chỉ có những gì Kinh Tiêu mang đến hay chính tay nấu mới là những món ngon nhất, nhưng mà khi Từ Lan Lan, mẹ Dương Kinh Tiêu gấp cho anh một miếng thịt gà, cười hiền lành nói: “Thanh niên ăn nhiều

mới có sức làm việc.” Y Tịnh đã lặng đi một lúc, đến khi nếm thử miếng thịt gà, đúng là rất mỹ vị. Trong lòng Mộ Dung Y Tịnh nhận ra, món ngon nhất trên đời này không phải là những món do nhà hàng cao cấp làm ra, mà chính là món ăn được trao đi kèm theo tình cảm và tình cảm đó được tiếp nhận.

Sau bữa cơm, mọi người lại ngồi với nhau ở phòng khách. Lần đầu tiên Y Tịnh ở cùng nhiều người như vậy, Dương Na và Dương Khinh Nghiêm rất hay trêu đùa nhau, còn Khinh Tiêu lúc nào cũng là người giải hòa. Hàn Vũ Xuyên sau đó cũng ra về. Sau khi Khinh Nghiêm cùng Dương Na trở về phòng thì chỉ còn lại anh và Khinh Tiêu. Dương Khinh Tiêu không do dự mà quì xuống trước ba mẹ nói rõ mối quan hệ giữa hai người.

Mộ Dung Y Tịnh không nghĩ rằng Khinh Tiêu lại làm như vậy, anh quả thực rất bối rối. Trong lòng thầm đoán từ giờ phút này sóng gió sẽ nổi lên. Một lúc lâu Dương Khinh Nghiêm cuối cùng cũng trở lại bình thường từ trạng thái kinh ngạc. Ông kêu Khinh Tiêu ngồi lại trên ghế rồi mới nhìn sang người bạn đời của mình, sau đó chậm rãi hướng anh và Dương Khinh Tiêu nói: “Ba và mẹ cũng đã phần nào đoán biết được việc này, nhưng không ngờ hôm nay con lại thẳng thắn nói ra, chúng ta quả rất ngạc nhiên. Lúc đầu khi biết chuyện chúng ta đã hơi sợ hãi, nhưng nghĩ kĩ lại thì chuyện cũng không phải là không chấp nhận được, chúng ta không khắc khe tình cảm phải là khác giới hay đồng giới, quan trọng là trong đó có bao nhiêu là thật lòng. Cuối cùng cũng yên tâm, bởi vì khi đã quyết định nói ra, chắc hai người cũng đã rất sâu đậm đi. Tiểu Tam, con có chắc sẽ cùng nam nhân này chung sống cả đời?”

Mộ Dung Y Tịnh có lẽ đến suốt đời cũng không thể quên được những gì Dương Khinh Tiêu đã nói: “Ba mẹ, con xin lỗi vì thời gian qua đã làm ba mẹ khổ tâm rất nhiều, hiện tại lại vì chuyện tình cảm của con mà phiền muộn, con có thể khẳng định là con rất yêu Tịnh, và con sẽ dùng cả cuộc đời này làm cho Tịnh hạnh phúc, con tin trong lòng Tịnh con cũng là quan trọng nhất, nên ba mẹ hãy tin chúng con, đồng ý cho chúng con yêu thương nhau, nếu có được sự chúc phúc từ ba mẹ thì chúng con mới cảm thấy được trọn vẹn”

Bàn tay Khinh Tiêu nắm lấy tay anh siết nhẹ, Y Tịnh cúi đầu không biết phải nói gì. Từ Lan Lan ai một cái vui vẻ nói: “Mấy câu này để khi nào gả con đi rồi nói, bây giờ con nên dẫn Tiểu Tịnh đi nghỉ, cuộc họp ở công ty hôm nay kéo dài rất lâu a.”

Mộ Dung Y Tịnh không thể tin được lại thuận lợi mà vượt qua như vậy, từ khi nào Dương Khinh Tiêu lại được người nhà tin tưởng đến như vậy? Có phải không cũng là từ khi anh gặp lại người này. Không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, dù sao việc trước mắt chính là làm sao cho Dương Khinh Tiêu không gặp bất kì một nguy hiểm nào. Đồng Thiếu Thành là một tên không khó chơi, mà Đồng Nghiệp Minh mới chính là con cáo già đứng sau tất cả mọi chuyện.

Lúc đó, Dương Khinh Tiêu cũng bước ra, đến nằm xuống giường, nhẹ nhàng luồn một tay xuống cổ Y Tịnh kéo anh vào lòng mình. Mộ Dung Y Tịnh mở mắt ôm lấy eo Khinh Tiêu thở ra: “Ấn...”

“Anh làm em thức ?”

“Không có, chỉ là hơi khó chịu, nhưng ôm anh rồi lại thấy thật dễ chịu.”

Bàn tay vuốt lưng anh nhẹ nhàng Dương Khinh Tiêu hỏi: “Em còn suy nghĩ chuyện lúc tối?”

“Có cha mẹ giống như anh quả thật là niềm vui sướng nhất trên đời, phải không?”

Dương Khinh Tiêu hôn lên trán Y Tịnh cười trầm thấp, trong đêm tĩnh lặng nghe thanh âm này làm lòng người thấy yên tâm : “ Em thôi ganh tỵ đi, ba mẹ anh chẳng phải hiện giờ cũng là ba mẹ em, anh biết mẹ anh sẽ còn thương em hơn cả anh đi. Nhưng mà thật khó hiểu a, sao mẹ anh lại nói anh gả cho em mà không phải ngược lại.”

Mộ Dung Y Tịnh đưa tay nhéo nhéo mũi Khinh Tiêu, khóe miệng cong lên: “Bởi vì ai cũng sẽ nghĩ chủ tịch Mộ thị độc ác tàn nhẫn âm lãnh kêu ngạo sẽ là người nằm trên a. Còn tổng giám Dương ôn nhu như ngọc điềm đạm hòa nhã, không thể chống lại được sự hấp dẫn cuồng ngạo của ác mà kia mà cam tâm tình nguyện làm người dưới thân cho hắn.”

Dương Khinh Tiêu càng cố nén tiếng cười: “Em tự tin quá đáng, cơ hội là năm mươi năm mươi đi.”

“Vậy sao chúng ta không cược với nhau, nếu như sau này chuyện em và anh bị mọi người phát hiện mà họ cho rằng cơ may năm mươi năm mươi thì anh thắng còn nếu nhiều người nghĩ là em...ha ha ha...thì em

thắng.”

Khinh Tiêu nhướn mày: “Người thắng được gì?”

“Người thua sẽ nghe theo người thắng tất cả mọi việc trong vòng một năm.”

Dương Khinh Tiêu tỏ vẻ ủy khuất: “Không được, chức vị em cao hơn anh, chỉ thị em đưa ra anh tất phải làm theo, cái này không tính. Anh thấy như vậy, ai thua sẽ nuôi người thắng cả đời, được không?”

“Ha...ý kiến hay a, quyết định vậy đi!”

“Quyết định vậy đi!”

Dương Khinh Tiêu không biết là cố tình hay vô ý nêu ra giải thưởng này a. Dù sao thì trong cuộc cá cược này, anh là người thua thảm hại. Nhưng mà ai mà biết được chuyện sau này, có thể chuyển bại thành thắng cũng là kế sách của nhà binh nga. (khúc này ta chém). Nói tóm lại, cuối cùng ai là người nuôi ai, Dương Khinh Tiêu hiện tại cũng thật mãn nguyện mà đi ngủ tiếp trong vòng tay người đẹp. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Những ngày cuối năm, không khí vẫn còn rất lạnh. Mọi người đã bắt đầu bước vào kì nghỉ của mình. Vết thương trên vai đã khỏi từ lâu, Khinh Tiêu cũng chuyển về ở cùng với Mộ Dung Y Tĩnh, thời gian trước đây anh thường về nhà một mình, bây giờ lại có thêm Y Tĩnh. Lúc trong công ty tuy nét mặt Y Tĩnh vẫn không thay đổi, vẫn băng lãnh kiêu ngạo, nhưng những lúc ở nhà anh, Y Tĩnh cũng dần quen với cách sống gia đình. Mẹ anh đúng là rất thích đứa “con dâu” này.

Ngày hôm nay, Dương Khinh Tiêu ngồi ở ghế phụ lái, quyền cầm lái thuộc về Mộ Dung Y Tĩnh, sắc mặt người này không có chút gì là để ý, nhưng người ngồi trong xe không tránh khỏi hít thở không thông do áp lực mà Y Tĩnh toát ra. Trong xe còn có thêm bốn người nữa, là Dương Na cùng Hàn Vũ Xuyên, Dương Khinh Nghiêm và cô bạn mới quen Hà Tử Hoàng.

Dương Khinh Nghiêm đang tham gia một bộ phim võ thuật hành động do Dương Khinh Nghĩa đạo diễn, cô gái này chính là nữ nhân vật chính trong phim, cũng là chỉ đạo võ thuật cho các bộ phim võ thuật nổi tiếng. Không biết vì sao mà Khinh Nghiêm sau khi bị đánh đập rất dã man trong các cảnh quay, thì lại quay sang theo đuổi người ta. Hà Tử Hoàng đúng là một cô gái có khí chất con nhà võ, gương mặt âm trầm lạnh đậm, mắt tuy to tròn đáng yêu nhưng mà thường dấu sau cặp kính dày, chỉ lộ ra cái mũi nhỏ và cái miệng với làn môi mỏng. Không tính là tuyệt sắc giai nhân nhưng nhìn chung khá được.

Dương Khinh Tiêu qua Mộ Dung Y Tĩnh thì biết được Hà Tử Hoàng cũng là một thành viên của ám bộ, thân thủ của cả hai đều học từ một người mà ra, đó là lão gia gia của Y Tĩnh, Mộ Dung Y Ngạn. Ông ngày xưa chính là một huyền thoại trong giới hắc bang, tuy ông dùng vũ lực trong các cuộc làm ăn nhưng không thích tạo dựng một bang phái cho riêng mình. Đối với các lão đại bang phái cùng thời, ai cũng kính người này một bậc. Cũng có thể coi Hà Tử Hoàng là sư muội đồng môn với Mộ Dung Y Tĩnh đi. Cũng khó trách vì sao khi gặp cô gái này, Dương Khinh Tiêu thấy có một cổ ngạo khí ngăm. Nhưng nữ nhân này, so với Mộ Dung Y Tĩnh còn kém xa, nhưng mà Dương Khinh Tiêu cũng không muốn chọc tới con cọp cái này, dù sao anh cũng chỉ là người bình thường, trúng phải một quyền của cô ta ít nhất một ngày không lết nổi xuống giường, điều này thì anh đã thấy qua Dương Khinh Nghiêm.

Quay lại nhìn qua Mộ Dung Y Tĩnh, Khinh Tiêu biết vì sao người này có tâm trạng không tốt đến vậy. Cũng bởi vì hôm qua, trong lúc yêu đương, cả hai nảy ra ý định ra biển dạo chơi, dù trời còn lạnh nhưng cả hai cũng rất hào hứng. Không ngờ buổi sáng chuẩn bị đi thì Dương Na kéo Hàn Vũ Xuyên đang còn ngái ngủ đến đòi đi chung, Dương Khinh Nghiêm thấy vậy cũng mau mau gọi điện cho Tử Hoàng, vậy là sáu người cùng nhau đi biển. Cái tính ghét ồn ào của Y Tĩnh dù sao cũng không bỏ được, mà hai anh em nhà họ Dương trừ Khinh Tiêu ra thì rất thích ồn ào. Sau khi Mộ Dung Y Tĩnh cảm thấy bức bối thì không khí trong xe trở nên đáng sợ, hai người kia cũng ngậm miệng lại yên phận, lâu lâu liếc qua kính chiếu hậu dò xét ác ma kia. Chỉ có Dương Khinh Tiêu thì cười cười ngăm nhìn gương mặt lạnh băng của Y Tĩnh, Hàn

Vũ Xuyên thì dường như cảm thấy rất thoải mái mà tựa đầu vào ghế ngủ, Tử Hoàng làm bộ không biết đưa mắt nhìn cảnh vật ngoài xe.

Mộ Dung Y Tịnh càng khó chịu thì tay lái càng kinh khủng, tốc độ kinh người lướt ào ào trên đường cao tốc, mỗi lần qua mặt một chiếc xe nào là lại làm cho mấy người thót cả tim, trong đó đúng là có cả Khinh Tiêu, chỉ có hai người không thèm để ý đến chuyện đó là Tử Hoàng, chắc do là người ám bộ, chuyện này đối với cô là bình thường, nhưng mà Hàn Vũ Xuyên, vì có gì mà vẫn ngủ rất ngon. Dương Khinh Tiêu liếc qua gương mặt đã tái xanh tái xám của Dương Na và Khinh Nghiêm ở băng ghế sau, anh biết lần sau nếu mà Mộ Dung Y Tịnh cầm lái có đánh chết họ cũng không dám leo lên xe.

Dương Khinh Tiêu nhìn Y Tịnh có chút ủy khuất, dù sao anh cũng là người vô tội mà: “Tịnh a, em làm ơn đi, anh sắp chịu không nổi nữa rồi, anh thật không thích mấy trò cảm giác mạnh này đâu.”

Trên đời này đúng là chỉ có Dương Khinh Tiêu mới làm thay đổi tâm trạng Mộ Dung Y Tịnh nhanh như vậy, người kia quay nhìn anh một chút rồi mới bật cười: “Tiêu, bộ dáng đó của anh rất đáng yêu nha, làm sao mà em có thể bỏ qua được chứ?” Dương Khinh Tiêu than thầm trong bụng, từ khi nào lời anh nói mất tác dụng vậy nè.

Con đường sát biển cong cong vắng vẻ, là chỗ tốt để Y Tịnh phô bày cách lái xe thần sầu quỷ khốc của mình, đánh một vòng cung chết người, Y Tịnh hướng thẳng vào bãi đỗ xe tăng tốc, mùa này không ai đến bãi biển nên bãi đỗ xe sát với vách núi trống không, mà chiếc xe đang lao vào vách núi với tốc độ kinh khủng, Dương Na đã hết kiên nhẫn mà hét lên, Khinh Tiêu cũng thấy bụng mình sôi ùng ục. Ngay lúc chiếc xe như sắp tán mạng vì lao đầu vào đá thì Y Tịnh ngoặt một cái, chiếc xe lết bánh trên nền nhựa kêu lên rì rít và xoay chín mươi độ thẳng một cái nhẹ hều song song vách đá.

Một phút, hai phút, ba phút....Đến lúc mọi người hoảng hồn lại thì đúng là mất đến hai mươi phút. Dương Na cùng Khinh Nghiêm sau khi xuống xe thì chạy đến một góc nôn không ngừng. Dương Khinh Tiêu đỡ hơn chút ít, anh chỉ cảm thấy choáng váng. Tội nghiệp nhất là Dương Khinh Nghiêm, dù sao Dương Na cũng có Hàn Vũ Xuyên bên cạnh an ủi lo lắng, còn Tử Hoàng thì mặc kệ Khinh Nghiêm một mình đi xuống mé biển. Trời mùa đông mây che kín bầu trời, gió vẫn vũ thối thốc từng cơn, sóng biển cũng xô mạnh hơn vào bờ cát, những nơi có ghềnh đá thì bọt tung trắng xóa, tiếng sóng biển rì rào rì rào không dứt, nước biển cũng mang một màu xám ẩm ảm. Sáu người đi về phía đó, cảm giác thật lạnh nhưng cũng khá dễ chịu.

Dương Na kéo Hàn Vũ Xuyên xuống mép nước đùa giỡn, trong cảnh u tịch hoang liêu chiếc áo hoa của Dương Na như làm bừng thêm sức sống cho nơi này, Hàn Vũ Xuyên không có dáng người cao ráo mạnh mẽ, lại thêm gương mặt như búp bê, mặc ai nhìn qua cũng đều thấy hai người đó không xứng chút nào, nhưng Dương Khinh Tiêu lại thấy, người đàn ông đó rất có khí chất nam nhi, để ý một chút sẽ thấy Dương Na tuy cao hơn Hàn Vũ Xuyên một chút, nhưng lần nào cũng là cô dựa vào người kia. Lúc đi trên đường, trong đám đông chen chúc, Hàn Vũ Xuyên luôn nắm chặt tay Dương Na để khỏi bị lạc nhau. Anh lúc nào cũng đi bên ngoài, để Dương Na thông thả đi bên trong của con đường. Cái cách bảo vệ người yêu đó làm Khinh Tiêu thấy yên lòng khi Dương Na ở bên Hàn Vũ Xuyên.

Dương Khinh Nghiêm cũng mau chóng đuổi theo phía sau Hà Tử Hoàng, cô gái này làm anh không yên tâm, Khinh Nghiêm tuy lớn nhưng tính tình còn rất trẻ con, nhìn thế nào cũng thấy hai người không hợp nhau.

“Tử Hoàng là một người con gái tốt.” Mộ Dung Y Tịnh đứng bên cạnh Khinh Tiêu lên tiếng.

Khinh Tiêu quay nhìn Y Tịnh, ngạc nhiên khi người này lại đọc được những ý nghĩ trong lòng anh. Mộ Dung Y Tịnh đối Khinh Tiêu cười: “Anh yên tâm đi, rồi tất cả sẽ tốt thôi, Tử Hoàng tuy bên ngoài rất lạnh lùng, nhưng dù sao cũng còn là một đứa nhỏ, không phải Tử Hoàng không để ý đến Khinh Nghiêm, chỉ là cô bé đó không biết biểu lộ sự quan tâm với người khác như thế nào. Đến một lúc nào đó, Tử Hoàng cũng sẽ nhận ra bản thân mình phải làm gì.”

Dương Khinh Nghiêm nhú mày: “Em, có vẻ rất hiểu Hà Tử Hoàng?”

“Anh đang ăn giấm chua?” Mộ Dung Y Tịnh nắm tay Dương Khinh Tiêu nụ cười trên môi càng diễm lệ: “Lúc em được cha nuôi mang về, Tử Hoàng gần như là đi theo bảo hộ cho em, lúc đó em rất yếu đuối, nhưng từ khi theo ông nội học tập, em càng ngày càng trở nên tuyệt tình, ở gần một người lãnh liệt tàn ác như ông, muốn yếu đuối cũng không có cơ hội, dù sao thì em cũng tiếp thu tốt hơn Tử Hoàng, có lẽ do tuổi thơ

quá kinh hoàng hay do bản thân em muốn mình là kẻ mạnh nhất để không ai có thể làm hại em được nữa. Sau một thời gian dài sống cùng ông, cuối cùng em đã trở thành như một người như anh thấy bây giờ. Còn Tử Hoàng, cô bé đó có một gia đình, dù ba mẹ đều là người của tổ chức, nhưng dù sao cũng có tình yêu thương chăm sóc, đôi khi nghĩ lại, cái vẻ ngoài kia không chừng là vì Tử Hoàng ở cạnh em lâu quá nên bị ảnh hưởng. Nhưng bên trong con người Tử Hoàng cũng còn khá mềm yếu, trong một lần truy đuổi dư đảng, Hà Tử Hoàng do dự khi xuống tay giết người, nhìn thấy bàn tay cầm súng có chút run rẩy, em biết không thể để Tử Hoàng theo đội đặc nhiệm này nữa, sau đó, em liền chuyển Tử Hoàng sang bộ phận tình báo và cung cấp thông tin.”

Dương Kinh Tiêu kéo Mộ Dung Y Tĩnh vào lòng, người này đâu phải chỉ là một ma đầu giết người không gớm tay, cũng không hề vô tình máu lạnh, chẳng phải cũng rất để ý đến thuộc cấp đó sao, anh vươn tay ôm qua eo Y Tĩnh, mái tóc thật dài tung bay trong gió, vắn vít lên cả bờ vai Kinh Tiêu, ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp thật gần, anh không ngăn nổi xúc cảm mà cúi xuống hôn lên bờ môi kia. “Sau này, chỉ có anh là người gần em nhất!Biết không?” (Anh còn ghen kìa!)

Hai người yêu nhau, chỉ cần một chút tác động nho nhỏ thì liền ngay tức khắc hút lấy nhau, hấp dẫn nhau. Mà Dương Kinh tiêu và Mộ Dung Y Tĩnh cũng vậy, trong không khí lạnh lẽo này, bờ môi kia thật hấp dẫn. Cả hai cùng chủ động hôn nhau say sưa, càng hôn càng cảm thấy không đủ, hơi thở nồng ấm lúc này càng trở nên nóng bỏng, mặc kệ có bị nhìn thấy hay không, Dương Kinh Tiêu vẫn siết chặt người nọ trong vòng tay, môi lưỡi quấn quýt triền miên, nếu hiện tại ở bờ biển này chỉ có mình anh và Y Tĩnh, chắc anh đã đè người ta ra mà ăn thỏa thích rồi.

Mà hiện tại, khuất sau một gờ đá, Dương Na cũng đang cùng Hàn Vũ Xuyên quấn lấy nhau, còn Dương Kinh Nghiêm thì cuối cùng cũng nắm được tay Hà Tử Hoàng chậm chậm đi dọc theo những con sóng trắng xóa.

Nơi bờ biển mùa đông ẩm đậm, tiếng gió cùng tiếng sóng càng lúc càng mạnh, bốn người đàn ông cùng ngồi với nhau ngắm nhìn hai cô gái đang ở xa xa chuyện trò.

“Kinh Nghiêm, cậu có lảm lẩn không mà yêu cô nàng đó thế?” Hàn Vũ Xuyên ngay lập tức nêu lên thắc mắc.

“Còn cậu, cậu đi chung Tiểu Na không sợ bị bạn bè nhìn thấy cười à?” Dương Kinh Nghiêm cũng hừ mũi trả đũa.

“Hừ, chỉ có kẻ không có mắt mới dám cười chúng tôi.” Hàn vũ Xuyên từ trước đến giờ cũng không có quá để ý vì chiều cao khiêm tốn của mình, nhưng từ khi cùng một chỗ với Dương Na, lại bị nhiều người soi đến bực bội, “Nam thấp hơn nữ cũng đâu có gây chết người, cũng có thể sinh con được mà!”

“Sinh con? Marcus, cậu...cậu...với Tiểu Na, không phải...đã có...cái gì, cái gì...rồi?” Một lời Dương Kinh Nghiêm thốt ra làm cả ba cùng tập trung vào Hàn Vũ Xuyên, đúng là Kinh Tiêu cũng rất quan tâm.

Hàn Vũ Xuyên ngáp một cái dụi dụi mắt, đêm qua trực bệnh viện đến giờ cũng ngủ chưa có đủ giấc: “Ba người nhìn tôi như vậy làm cái gì? Dù sao cũng định cưới nhau về, có con trước thì cũng làm sao. Mới có hai tuần, chắc đến lúc làm lễ cũng chưa thấy bụng đâu.”

“Làm lễ?” Dương Kinh Nghiêm cùng Dương Kinh Tiêu đồng thanh. “Hai người chỉ mới quen nhau có hai tháng. Không lẽ...”

Hàn Vũ Xuyên ngáp dài, quay đi không thèm nói nữa. Đúng là ngay ngày đầu tiên gặp lại nhau trong bệnh viện, anh đã để ý đến Dương Na, không nghĩ cô nàng lại chạy tới văn phòng của anh thẳng thừng: “Hàn Vũ Xuyên, em thích anh, chúng ta yêu nhau đi!”

Đêm hôm đó, Dương Na và Hàn Vũ Xuyên có đi chơi cùng nhau, lúc về cả hai có hơi say, Hàn Vũ Xuyên đưa Dương Na về nhà mình, chuyện gì tới thì cũng tới, cả hai khó lòng kiềm được sức cuốn hút của nhau mà cùng ôn nhau lên giường. Kết quả sau đó càng yêu càng gần gũi thân mật, chuyện chăn gối cũng nhiều, có em bé cũng là điều tự nhiên.

Dương Kinh Nghiêm vẫn còn chờ đợi vì tin tức giạt gân đó: “Marcus, cậu dám, cậu dám...”

Hàn Vũ Xuyên liếc mắt trừng Khinh Nghiêm một cái: “Dám sao không, có cái gì phải sợ, tôi có nói sẽ chối bỏ trách nhiệm sao, hừ! Đến mùa xuân chúng tôi sẽ cưới nhau, chuyện này ba mẹ cậu cũng biết rồi.”

“Khi nào?” Lần này là Kinh Tiêu.

“Sáng nay, Tiểu Na thấy nghi ngờ nên mới thử, kết quả là có thật, nên tôi sau khi hết giờ ở bệnh viện liền ghé qua báo cáo về chuyện kết hôn, ai ngờ đầu sau đó cô ấy không cho tôi về mà kéo đến đây, ngủ không đủ đúng là rất mệt.” Lại ngáp thêm một cái, dựa đầu vào vai Mộ Dung Y Tĩnh, Hàn Vũ Xuyên đúng là đã rơi vào trạng thái ngủ sâu.

Dương Kinh Tiêu lắc đầu, nếu mà ai yêu nhau cũng giống hai người này thì tốt biết bao, cái gì đến thì đến, yêu nhau cũng không cần nhiều quá trình phức tạp, yêu thì yêu, có con rồi thì kết hôn, không do dự, không câu nệ.

Mùa xuân rồi cũng đến, hôn lễ của người mẫu nổi tiếng Dương Na được báo chí đăng tin liên tục nhiều ngày. Nhưng hôn lễ không hề phô trương xa xỉ, mà chỉ đơn giản mang không khí gia đình, buổi lễ được tổ chức ở một giáo đường trong thành phố dưới sự tham dự của người thân và bạn bè, sau đó là tiệc rượu ở nhà họ Dương, căn biệt thự nằm trong một khu vườn xinh đẹp trong buổi chiều chạng vạng với ánh đèn vàng càng làm không khí thêm ấm áp, trong ánh mắt cô dâu chú rể là ngập tràn hạnh phúc.

Nhấp một chút rượu, Mộ Dung Y Tĩnh ngắm nghía khung cảnh xung quanh. “Khu vườn rất đẹp.”

“Àn!” Dương Kinh Tiêu chỉ mãi lo nhìn Mộ Dung Y Tĩnh, hôm nay Y Tĩnh mặc một bộ vest đen ôm sát người với cổ áo khá rộng, bên trong không phải là áo sơ mi mà là áo lụa mềm với phần cổ với những nếp gấp tinh tế lộ ra gần như hoàn toàn hình xăm trên cổ cùng xương quai xanh. Dáng người mảnh khảnh tựa vào bên ghế uống rượu, mái tóc dài buông lỏng làm nét đẹp càng thêm mỹ hoặc. Khách mời từ nãy đến giờ cũng không ít người liếc mắt sang đây ngắm nhìn anh.

“Anh thôi nhìn em như vậy đi, ở đây có rất nhiều người, không phải anh muốn người khác phát hiện chuyện của chúng ta chứ?”

Ghé vào tai Y Tĩnh anh nói nhỏ, “Nhưng mà hôm nay em đẹp quá, anh không thể không nhìn.”

Mộ Dung Y Tĩnh cũng không né tránh, dung túng cho Kinh Tiêu làm vài cử chỉ mờ ám. Tiếng cười trầm thấp vang lên: “Bình thường em không đẹp?”

Dương Kinh Tiêu chạm khẽ ly rượu trên tay mình lên ly của Y Tĩnh: “Em lúc nào cũng đẹp, chỉ là hôm nay đặc biệt mê người.”

Ở đằng xa, đã có vài người trong công ty nhìn qua, thấy chủ tịch của họ ngồi gần tổng giám Dương, mà tổng giám Dương lại nói nhỏ gì đó làm cho chủ tịch của họ nở nụ cười đẹp đến điên đảo chứng sinh. Âm nhạc vang lên du dương, từng đôi, từng đôi tự động cùng nhau bước ra, trời tối dần, ánh đèn càng trở nên lung linh huyền diệu. Có một vài người đang đi theo theo tiếng nhạc nhưng vẫn liếc mắt về phía hai nam nhân xuất chúng, trong lòng thầm quái lạ, hai người vừa ngồi đó bấy giờ đã không còn bóng dáng.

Sâu trong khu vườn, dưới những tàn cây xào xạc bởi những cơn gió, tiếng nhạc chỉ còn mơ mơ hồ hồ, ánh trăng non không đủ sáng để soi tỏ khung cảnh bên dưới lại càng làm không gian thêm phần mờ ảo. Hai bóng người đang đi theo theo tiếng nhạc xa xa. Lặng lẽ cảm thụ nhau, nghe từng nhịp đập của hai trái tim, hơi thở nóng bỏng dần tiến lại gần, vòng tay quấn lấy nhau, bờ môi miết lấy bờ môi. Thân thể như hòa hợp mà đung đưa theo vũ điệu say lòng người. Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên tạo thành một màn sương dày đặc, không khí ẩm áp cùng mùi tinh dầu tử đinh hương lan tỏa bao trùm, tiếng nước ầm ịch vỗ vào thành bồn mỗi lần người bên trong khẽ chuyển động. Mộ Dung Y Tĩnh ngồi trong lòng Dương Kinh Tiêu, anh hơi nghiêng người tựa đầu vào ngực người yêu mắt khép hờ biểu tình dường như thật thoải mái.

“Tịnh, chiều nay em đã ở đâu vậy, đã nói là cùng nhau đi ăn tối cơ mà!”

Mộ Dung Y Tịnh hơi hé mắt, môi nhếch thành một đường cong, trở mình xoay lại một chút hôn khẽ lên môi người kia: “Em quên mất nói với anh là ám bộ có cuộc họp, cũng gần đến thời gian sát hạch hàng năm rồi, cần chuẩn bị một chút.”

“Sát hạch hàng năm?”

Y Tịnh cầm lấy bàn tay Dương Kinh Tiêu lật lên, dùng một ngón tay vẽ vẽ vào đó những hình thù tùy ý: “Uhm, gọi là đợt sát hạch nhưng cũng gần giống như một cuộc thi thôi, gồm có nhiều hạng mục, tương tự như người ta tổ chức thi Olympic a. Nhưng mấy cái đó chỉ để cho những người mới tham gia thôi, những người đã qua nhiều lần sát hạch có thành tích tốt không cần tham gia nữa, thay vào đó là một trò chơi, cũng là tâm điểm của đợt sát hạch hàng năm.”

“Em có thể giải thích thêm.”

“Ừ, nó được gọi là “Đấu tranh sinh tồn”, là một loại đánh trận giả, tổ chức trên một hòn đảo tư nhân được chia thành hai khu vực tương ứng với hai hạng mục, cá nhân và đồng đội. Người hoặc đội tham gia sẽ được trang bị vũ khí được chế tạo giống thật, trong lúc thực hiện các yêu cầu mà ban tổ chức đưa ra cũng cần phải giữ được mạng của mình đồng thời tiêu diệt đối phương cũng là những người tham gia trong trò chơi, ai là người vượt qua được hết các thử thách và là người cuối cùng sống sót coi như thắng.”

Dương Kinh Tiêu trượt những ngón tay mình trên vai Y Tịnh, “Nghe qua khá hấp dẫn. Em đã từng tham gia?”

“Rồi, nhưng từ bốn năm nay em không chơi nữa. Sao, có hứng thú tham gia?”

Không vội trả lời, Kinh Tiêu lại hỏi: “Vì sao em không chơi nữa? Không có đối thủ?”

Mộ Dung Y Tịnh hơi nhúc nhích, “Không phải không có đối thủ, chỉ là đối thủ không muốn hơn thua với em, chơi không hứng!”

“Thế nếu anh tham gia, em có muốn mình làm một đội không?”

Mộ Dung Y Tịnh xoay người đối diện với Dương Kinh Tiêu, hai bàn tay ôm lấy gương mặt điểm trai nam tính, kề mặt mình sát vào mũi đối phương, ánh mắt gọi lên dục vọng bùng nổ. “Không không, tại sao lại là một đội...?” Từng chút từng chút, làn da trắng nõn dán vào người Kinh Tiêu cọ sát: “Em hiện tại chỉ muốn...” lại đưa một ngón tay lên vẽ loạn khắp vòm ngực săn cứng, bờ môi kề vào tai Kinh Tiêu nói: “...muốn anh dùng cơ thể để chiến đấu với em.”

Dương Kinh Tiêu vòng tay ra sau, dùng bàn tay mình đặt chỗ vòng eo cong cong vuốt dọc xuống hông, “Em càng ngày càng nóng bỏng, anh thật chỉ muốn dùng một cái ***g thật chắc chắn để nhốt em vào đó. Không để cho bất cứ ai nhìn thấy em.”

Tiếng cười vang vang khắp phòng, Y Tịnh cúi xuống gặm lấy môi Kinh Tiêu mút nhẹ rồi liền rời ra, một tay vẫn không ngừng xoa lên vùng ngực người kia, vén lọn tóc dài ra phía sau để lộ bờ vai hơi gầy, hai điểm hồng trước ngực từ lâu đã dựng thẳng đầy kêu ngạo, Kinh Tiêu nhìn thấy mỹ cảnh trước mặt không kiềm được mà nuốt vào một ngụm nước bọt, không chờ thêm được, anh liền đưa môi đến mút mạnh lên quả hồng anh.

“Ừm, thật là ngon.” Kinh Tiêu cũng cố tình câu dẫn người kia, anh biết hấp lực của mình tác động đến đối phương không nhỏ, nếu người kia muốn chiến đấu, vậy thì cùng nhau đấu đi.

“Vậy sao?” Y Tịnh hơi cúi mặt dùng ngón tay vẽ xung quanh điểm hồng hồng còn lại của mình. “Vậy ăn luôn cả bên này a! Thật là muốn được bờ môi anh mút nó.”

“Được thôi, người đẹp.” Dương Kinh Tiêu liền ôm lấy eo người kia kéo vào lòng mình, Mộ Dung Y Tịnh đang quỳ thẳng đứng giữa hai chân Kinh Tiêu nên hạ thân lúc đó vô tình cọ cọ vào ngực người kia, mà bàn tay người đó lại đang xoa bóp hai cánh hông của anh, lưỡi khẽ đảo qua điểm hồng, không mút lấy mà là cắn nhẹ. Kích thích cực mạnh làm anh không kiềm được rên rỉ thành tiếng, chỗ giữa hai chân đã cương cứng. Môi Kinh Tiêu đang chụp lấy quả ngọt trong miệng không ngừng hút, liếm rồi cắn, đến khi chỗ đó

sưng đỏ hơi hơi rướm máu mới nhả ra, xong lại liếm dọc theo ngực xuống vùng bụng thon gọn mềm mịn vô cùng mẫn cảm.

“Ha...hahhhahaaa.....anh thật là giỏi khiêu khích...A!” Đột nhiên một ngón tay của Khinh Tiêu cắm vào huyết động bất ngờ đến nỗi làm Y Tịnh ngay tức khắc muốn bắn tinh. Nơi đó của anh vì ngấm nước ẩm lâu mà đã rất mềm, không bao lâu lại nghênh đón thêm ngón thứ hai, phía trước Khinh Tiêu cúi người ngậm lấy hạ thân Y Tịnh vào miệng, hơi ẩm bao trùm làm anh rất thoải mái. Trước sau đều được âu yếm Mộ Dung Y Tịnh thoải mái ngược mặt lên thở dốc, môi hơi hé phát ra thanh âm rên rỉ trầm thấp.

“Anh rất thích nghe em rên lên như vậy, kêu thêm vài tiếng nữa a.” Vừa nói anh lại vừa hút chặt nam căn đỏ hồng ướt át, hai ngón tay cố tình nhấp mạnh vào nơi mẫn cảm của ai kia.

“Y..a....hahh...hahh...” Qua vài cái liếm hút, Y Tịnh không kiềm được mà đã bắn ra một dòng dịch nóng đặt vào khoan miệng Khinh Tiêu, lần này Khinh Tiêu không có nuốt vào mà để nó chảy tràn ra ngoài, kéo thành một đường dài xuống tận ngực.

Ánh mắt mơ hồ của Y Tịnh lướt qua gương mặt nam nhân, trong lòng hơi hơi chấn động, hình ảnh trước mắt thật sự làm anh muốn “đảo chính” mà, nhưng mà cái suy nghĩ này liền bị anh dẹp bỏ, bởi vì ý muốn đi vào bên trong Khinh Tiêu không hấp dẫn bằng được cái nóng rực thô to kia chui vào thân thể mình. Anh cúi đầu ghé đến bên môi Dương Khinh Tiêu, “Anh muốn em uy anh thì mới chịu ăn hết sao?”

Nói đoạn Mộ Dung Y Tịnh đưa lưỡi liếm qua môi trên của Khinh Tiêu, rồi theo khe hở hơi hé mở mà luồn vào trong liếm hàm răng đều đặn, chuyển xuống một chút, ngậm lấy môi dưới dính đầy bạch dịch mà mút. Rồi anh lại rời ra, liếm liếm môi tỏ vẻ rất ngon. Trong bụng Khinh Tiêu thấy cực nóng, bên dưới của anh đúng là đang trướng đến đau, mà lúc Y Tịnh hạ thân người thấp xuống làm cho nam căn của anh vô tình cọ vào rãnh hông tiêu hồng.

Dương Khinh Tiêu bắt lấy hai tay Y Tịnh ngoặc ra sau chạm vào phần thân của mình, bắt người kia phải xoa nắn nó. Rồi lại siết lấy vòng eo hôn mạnh lên môi đối phương, dùng kỹ thuật điều luyện mà dẫn dắt, mùi dịch thể lan tỏa càng làm cả hai hưng phấn. Mộ Dung Y Tịnh cũng cố sức xoa bóp cho Khinh Tiêu. Một lúc lâu, bên miệng cả hai trào ra một dòng nước bọt không kịp nuốt vào. Khinh Tiêu lại chuyển thân, đẩy Mộ Dung Y Tịnh ra bắt người đó xoay lại tựa lên thành bồn, anh nắm lấy hai cánh hông bóp mạnh, Y Tịnh kinh hãi hét lên, hông lại càng nhếch lên cao đòi hỏi. Dương Khinh Tiêu không cần chuẩn bị nữa, vì nơi huyết động đã rất mềm, anh thẳng một đường đâm mạnh vào trong.

Cả cơ thể Mộ Dung Y Tịnh cũng theo đó mà giật nảy, Khinh Tiêu càng động càng nhanh, động tác đâm chọc mạnh đến nỗi Y Tịnh phải hơi di chuyển né tránh. Anh nhận ra nên giữ chặt eo đối phương rồi đâm mạnh.

“A...a...nhẹ một chút, anh...ừ...” Lời nói không kịp thoát ra đã tán loạn trong không khí, Mộ Dung Y Tịnh cố điều hòa nhịp thở phối hợp cùng Khinh Tiêu, anh biết mình đúng là đã đùa với lửa. Chưa lần nào Khinh Tiêu cuồng bạo như bây giờ. Dần dần, anh cũng quen với cách cuồng hoan của người này, hông cũng nhịp nhàng phối hợp, khoái cảm từ nơi mật hợp chảy tràn vào cơ thể làm anh muốn điên, nước trong bồn cũng vì nhịp đưa đẩy mà gợn sóng dập vào bồn anh ách hòa cùng với tiếng hai cơ thể va chạm lẫn nhau làm người nghe đỏ mặt.

“Bên trong em rất chặt, rất nóng...ân, thoải mái không, anh muốn mạnh hơn!”

“Đừng mà Tiêu, em...thật sự...chịu không nổi.” Mặc kệ phản đối yếu ớt từ người dưới thân, Khinh Tiêu càng tăng lực va chạm, mái tóc dài đen nhánh dăng vào thân thể vào hai cánh tay đang chống đỡ thành bồn, Dương Khinh Tiêu nhanh chóng gom lại rồi nắm chặt, quấn vài vòng quanh bàn tay xong luồn năm ngón vào trong phần trên kéo ghịch làm Y Tịnh phải hơi ngửa đầu về sau, da đầu có điểm đau. Nhưng cái cách mà người trên thân hơi thô bạo lại làm anh thấy càng nhiều nhục cảm, hạ thân đã bắn một lần dưới tác động giao triền mà lại cương lên lần nữa, bàn tay Khinh Tiêu cũng đang ôm lấy nơi đó vuốt ve. Rất nhanh, anh lại buông tóc Y Tịnh ra, chỉ nhẹ nhàng đặt lại trên lưng, rồi lén ngón tay vào đó vuốt ve thân thể mềm mại này. Bên dưới cũng giảm dần nhịp ra vào, từ từ những lần đâm vào rút ra rất chậm nhưng sự ma sát nơi đó lại càng được cảm nhận rõ ràng hơn, Y Tịnh cũng nhịn không được mà bên trong siết chặt làm lớp niêm mạc miết lấy thứ nóng rực to lớn không muốn để nó rời ra.

Khinh Tiêu đột ngột dừng động tác, xoay người Y Tịnh lại đối mặt với mình, nam căn vẫn chôn sâu bên trong huyết động, anh ôm Y Tịnh đứng dậy bước ra ngoài, chậm rãi đi đến chỗ vòi sen, chỉnh độ ấm vừa đủ anh xả cho nước tuông xuống thân thể hai người, lại đem Y Tịnh dán lưng vào tường, Khinh Tiêu tiếp tục động thân.

Từ lúc Khinh Tiêu ôm anh ra khỏi bồn tắm tuy không có động nhưng mà do di chuyển mà hai nơi đó vẫn được ma sát với nhau, bây giờ lại tiếp tục với tư thế này, anh cảm thấy hơi chênh choáng mà vội vàng kẹp chặt hai chân, tay cũng gắt gao ôm cổ Khinh Tiêu, ở trong bồn tắm hai người đã làm rất lâu “ Em...em từ bỏ, thật sự em rất mệt...”

“Ân, anh sẽ làm em thoải mái.” Động mạnh một hồi, Y Tịnh cũng theo đó mà bắn ra, Dương Khinh Tiêu vì bị bên trong miết chặt chèn ép mà cũng muốn bắn, anh sợ làm cho Y Tịnh không thoải mái mà định rút ra ngoài bắn, nhưng chưa kịp rút thì Y Tịnh lại cố giữ không cho anh lui ra.

Mặt Mộ Dung Y Tịnh vui sâu vào cổ Khinh Tiêu rên rỉ: “Em muốn anh bắn vào trong em, rất nóng, rất thích...”

Khinh Tiêu nghe vậy liền đâm vào vài cái rồi cũng mạnh mẽ phun vào sâu bên trong dòng tinh nóng hổi. Y Tịnh dường như rất thoải mái mà thở ra một hơi, mệt mỏi dựa vào Dương Khinh Tiêu. Thần trí dường như đã rơi vào hôn mê, Khinh Tiêu nương theo dòng nước mà cọ rửa cho Y Tịnh xong mới ôm ra khỏi phòng, lúc đặt xuống giường, Y Tịnh đã ngủ rất say. Dương Khinh Tiêu ngồi bên cạnh nhẹ nhàng lau tóc cho người kia. Nhìn nét mặt hơi tái xanh anh đau lòng cúi xuống hôn lên trán.

Gần đây Mộ Dung Y Tịnh rất bận rộn, những việc của ám bộ anh không tiện xen vào nên cũng không giúp được gì, chỉ có thể trong coi chuyện kinh doanh của Mộ thị. Dường như bên trong có một chuyện gì đó đang diễn ra nhưng anh không đoán được là gì, Y Tịnh không nói anh cũng không muốn hỏi. Trong lòng chợt dấy lên một dự cảm không tốt, nằm một lúc lâu mà vẫn không ngủ được anh đứng dậy đi qua thư phòng.

Có lẽ vì ngày hôm đó anh quá mức cuồng liệt mà khiến cho cái người rất tự hào vào thể lực của mình nằm liệt trên giường hết hai ngày tức điên lên. Suốt mấy tuần này, Mộ Dung Y Tịnh viện cớ anh tham gia trò “Đấu tranh sinh tồn” mà dẫn anh đi hết chỗ này đến chỗ khác nói là chuẩn bị. Lúc thì đến câu lạc bộ tập bắn súng, lúc lại là leo núi giả, lúc lại đọc các sách liên quan, hiện tại còn đưa ra một đồng kí hiệu cùng bản đồ bắt anh học thuộc.

Thân thể gần như mệt rã rời, anh càng mệt mỏi, Y Tịnh gần như càng vui vẻ. Dương Khinh Tiêu lắc đầu, Y Tịnh cũng thù rất là dai a. Đang muốn đứng lên pha một cốc cà phê thì chuông cửa reo lên.

Dương Khinh Nghiêm đến tìm, ánh mắt hơi hồng hồng.

“Chuyện gì mà trong anh mệt mỏi như vậy?”

Dương Khinh Nghiêm nhìn xung quanh phòng khách rồi mới nhỏ giọng: “Alex có nhà không?”

Khinh Tiêu đặt hai tách cà phê lên bàn cười khê: “Tịnh đi tắm rồi! Anh đến tìm em ấy?”

Dương Khinh Nghiêm lắc đầu rất mạnh lại khê thở dài: “Tiểu Tam, cái chuyện kia...”

Dương Khinh Tiêu nhướng mày, anh cũng biết Khinh Nghiêm đến đây vì chuyện gì. Kỳ thật sau hôn lễ của Dương Na và Hàn Vũ Xuyên, chuyện anh và Y Tịnh yêu nhau cũng bị vài người trong Mộ thị phát hiện, trong một lần lỡ miệng mà Khinh Nghiêm nói ra chuyện mà mình nhìn thấy trước đây nên hiện rất lo Mộ Dung Y Tịnh biết được sẽ....

“Chuyện kia làm sao?”

“Anh...” Khinh Nghiêm lắp bắp, “Anh thật không có cố ý. Chỉ là...lỡ mồm.Mà Alex biết việc đó chưa?”

Dương Khinh Tiêu muốn cười, nhưng mà cổ nén tỏ ra bình thản: “Vẫn chưa, nhưng mà tin đồn lan nhanh lắm, không mất nhiều thời gian để biết đâu.”

Khinh Nghiêm nhích lại gần Dương Khinh Tiêu hạ giọng thật nhỏ: “Tiểu Tam, em không muốn anh xảy ra chuyện chứ?”

Dương Kinh Tiêu cũng hạ giọng thật thấp: “Đương nhiên a, bởi vậy nhân lúc Tịnh còn chưa biết, anh mau mau nghỉ ở nhà đi, đợi khi nào Tịnh hết giận rồi hãy đi làm lại, em thật sự chỉ biết làm vậy thôi, bởi vì chuyện Tịnh muốn làm, em cũng không có cách ngăn cản, anh mà ở trong công ty đi qua đi lại, nhờ Tịnh nhìn thấy được thì...”

Dương Kinh Nghiêm sắc mặt tái xanh: “Anh biết rồi, anh sẽ nghỉ ở nhà. Oa, Tiểu Tam, khi nào Alex hết giận thì lại gọi cho anh.”

“Đã biết!”

Đợi lúc Dương Kinh Nghiêm đi khỏi, Y Tịnh cũng từ bên trong bước ra. Trên người chỉ khoác một cái áo choàng tắm, mái tóc ướt nhỏ giọt xuống cổ. Anh đi đến ngồi cạnh Kinh Tiêu, “Anh thật là biết gạt người!”

Kinh Tiêu xoay qua kéo Y Tịnh ngã lên người mình, cướp lấy khăn trên tay người kia giúp anh lau tóc. “Anh gạt chuyện gì?”

“Em đã biết cái tin đồn kia a, mà em cũng không có giận Kinh Nghiêm. Anh đã thổi phồng mọi chuyện lên.”

Cười khê, anh hôn lên môi hồng của người yêu: “Em nhận ra?”

Mộ Dung Y Tịnh ngồi dậy, giặt lại cái khăn: “Tất nhiên, anh làm nhiều chuyện như vậy sao em không biết? Đầu tiên là viện cớ Dương Na có thai nên anh khuyên đi từ nghỉ một thời gian về nhà chăm sóc Dương Na, rồi lại dùng nhiều cách để chú Dương chuyển hết số cổ phần cho anh, cuối cùng dùng một lý do gốc hết sức để kêu Kinh Nghiêm thôi việc một thời gian...”

Càng nói, giọng Y Tịnh càng nghiêm túc: “Anh đã biết việc kia, nên mới muốn ôm hết mọi nguy hiểm về mình, đẩy người nhà càng xa Mộ thì càng tốt?”

Cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, Kinh Tiêu thở dài, dự tính trong lòng anh, Y Tịnh thật đã biết rõ: “Em nói phải, hai tuần trước lúc em ngủ anh có đến thư phòng xem tài liệu thì phát hiện một phần văn kiện của ám bộ gửi cho em, anh đã xem trúng nó và biết việc kia.” Lại thở dài: “Thì ra em không chuyển cổ phần của mình cho anh để anh thực hiện kế hoạch là vì sợ anh gặp nguy hiểm? Anh cứ nghĩ mình đã vô tình kéo em vào chuyện này, thì ra không phải vậy, mà là từ đầu, chuyện em biết được còn nhiều hơn anh.”

Mộ Dung Y Tịnh cũng trầm mặc: “Em thật xin lỗi anh, cũng vì em mà anh bị cuốn vào nguy hiểm, đôi khi nghĩ kỹ lại, có lẽ chúng ta yêu nhau là sai rồi!”

Ghì chặt hai vai người kia, Dương Kinh Tiêu tức giận nhưng cũng rất mềm nhẹ nói: “Em tại sao lại có cái ý nghĩ đó? Đã trải qua bao nhiêu chuyện, đến bây giờ em còn coi anh là người khác sao? Anh những tưởng trong lòng em hai chúng ta đã là một rồi!”

Gục đầu lên vai Dương Kinh Tiêu, Y Tịnh chưa từng tỏ ra bất lực như hiện tại, “Em yêu anh, nhưng khi nghĩ đến tính mạng anh đang bị đe dọa bởi vì em, em lại không chịu nổi, nếu như một ngày nào đó em bắt cần một chút, một ngày nào đó em hơi lơ là, trước mặt em có thể là cái...cái xác của anh...”

Tim Dương Kinh Tiêu đột ngột thắt lại đau đớn, anh làm sao vậy? Từ khi nào anh đã xem người đang trong lòng như thần thánh, chẳng phải cái ý nghĩ đó cũng giống những người không hiểu Y Tịnh sao. Trong khi Y Tịnh lo lắng cho tính mạng của anh thì anh lại tin rằng người này rất mạnh mẽ, không dễ dàng để người khác đả thương, nhưng giữa lần đạn ai mà biết được, nhờ đâu Y Tịnh....anh sẽ phải sống như thế nào? Anh đã từng nghĩ Y Tịnh có hay không loại bỏ tử huyết là mình, trong khi người này tìm mọi cách bảo vệ anh. Anh đúng là đáng chết, tại sao lại không tin Tịnh của anh? Lúc hiện tại Kinh Tiêu mới phát hiện Mộ Dung Y Tịnh có bao nhiêu yếu mềm, có bao nhiêu mệt mỏi.

Đưa tay vuốt ve mái tóc mà anh yêu nhất, Kinh Tiêu trầm giọng bên tai người nọ: “Y Tịnh, anh biết anh quan trọng như thế nào với em mà, anh sẽ tự bảo trọng, anh hứa với em, ngày nào Mộ Dung Y Tịnh còn sống, Dương Kinh Tiêu sẽ vẫn mãi ở bên cạnh. Hãy mạnh mẽ lên, chúng ta rồi sẽ vượt qua mọi chuyện thật tốt.”

Y Tịnh trong nhất thờ buông bỏ hết mọi lo lắng cùng bất an, vẫn vùi đầu vào hõm vai Dương Kinh Tiêu, anh thấy thật bình tâm, nếu ngay lúc này nhắm mắt lại và không mở ra được nữa, anh cũng bằng lòng.

“Ân!” Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Giữa cuộc họp, Mộ Dung Y Tịnh ngồi nơi ghế chủ tọa, ánh mắt sắc bén quét qua tất cả các gương mặt có trong phòng, cuối cùng dừng lại ở Chung Hiến Bình. Ngay tức khắc Chung Hiến Bình lạnh toát cả người, tay chân run rẩy. Trong lòng thâm niệm kinh, lần này đến lượt anh mất mạng a.

Mộ Dung Y Tịnh không mấy để ý đến vẻ sợ sệt yếu đuối kia mà vẫn lạnh lùng nói: “Giám đốc Chung, sao anh vẫn chưa báo cáo, phải để mọi người chờ đến khi nào?”

Chung Hiến Bình nuốt nước miếng, chậm rãi đứng dậy, đối mọi người trong phòng nhìn qua một lượt xong dừng lại chỗ Dương Kinh Tiêu, trong mắt Chung Hiến Bình hiện lên tia quý dị. Gần như là cầu cứu mà cũng là xin lỗi. Dương Kinh Tiêu nhất thời không biết vì sao Chung Hiến Bình bình thường không mấy bị áp bức bởi khí chất của Y Tịnh hiện tại lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ như vậy.

Hiển Bình bắt đầu cầm bản báo cáo giọng nói hơi lắp bắp bắt đầu điếm qua các mục. Sau đó kết luận cuối cùng lại dừng lại ngập ngừng nhìn Mộ Dung Y Tịnh.

“Hết rồi?” Mộ Dung Y Tịnh cười lạnh nhạt, ánh mắt mang theo hàn băng quét qua khắp phòng. Chung Hiến Bình bàn tay cầm bản báo cáo rung lên bần bật: “Còn, ...còn một chuyện ... quan...quan trọng.”

Hơi chuyển người một chút, Mộ Dung Y Tịnh buông cây bút bi, đan những ngón tay thon dài vào nhau tựa vào ghế như chờ đợi.

Chung Hiến Bình thần sắc tái xanh báo cáo tiếp: “ Sáng nay tôi vừa nhận được tin tức, phần văn kiện quan trọng điều chỉnh tài chính loạt nhà hàng khách sạn và các sông bãi của chúng ta ở Hồng Kông bị phía bên đối thủ có được, nhưng mà đã được người của chúng ta lấy về. Mặc dù phần văn kiện đó vừa mới bị lấy đã được thu về, nhưng mà khả năng bị xem qua là rất cao nên buộc chúng ta phải điều chỉnh lại nếu không muốn thua lỗ, điều đó gây ra sự chậm trễ. Nếu không nhanh chóng có bản điều chỉnh mới thì tháng tiếp theo chúng ta sẽ rất khó mà thu lợi tốt.”

Nghe đến đây Dương Kinh Tiêu hơi căng thẳng. Mộ Dung Y tịnh không nhìn anh mà tiếp tục chất vấn. “Vậy theo anh thấy, lý do rò rỉ thông tin là do đâu?”

Chung Hiến Bình hít một hơi khí lạnh, trạng thái bình tĩnh đã được lập lại rất tốt: “Theo tôi, trong chúng ta có nội gián, nếu không phần văn kiện quan trọng như thế này không thể bị đánh cắp được.”

“Vậy ai là người chịu trách nhiệm về chuyện này?”

Chung Hiến Bình hơi ngập ngừng một chút, do dự mãi cũng không nói được. Đúng lúc đó Dương Kinh Tiêu lên tiếng, giọng nói tuy trầm trầm như bình thường nhưng đã ẩn hiện một phần lạnh băng cùng tức giận: “Giám đốc Chung anh không cần trả lời, dự án điều chỉnh này là do tôi phụ trách...”

“Vậy tổng giám Dương giải thích sao cho chuyện này đây?” Mộ Dung Y Tịnh nhìn lướt qua Kinh Tiêu buông lời lạnh nhạt.

Dương Kinh Tiêu trong lòng thầm tức giận, chuyện quan trọng như vậy mà người này không nói trước với anh, cuối cùng lại phơi ra trong phiên họp, đúng là cố ý làm khó anh. Dương Kinh Tiêu cười lạnh nhấn mạnh từng chữ: “Vay ngài chủ tịch đây là đang nghi ngờ tôi?”

“Tôi chỉ tin vào bằng chứng, nếu cậu không có làm, vậy thì hãy chứng minh.”

Chung Hiến Bình cố gắng chen lời giải vây cho Dương Kinh Tiêu, dù sao trong công việc hay trong giao tiếp bên ngoài hai người giao tình khá tốt, anh không tin người này là gian tế.

“Chủ tịch, phần văn kiện này được cả tổ làm chung, mà số liệu trong đó không phải ít, mỗi người đều chỉ được phân một phần, chẳng qua tổng giám Dương là người đứng đầu chỉ đạo thôi, vả lại sau ngày hôm qua tất cả các phần mới được ghép lại thành một bản và để lại trong két của tổng bộ chỉ có mình cậu ấy có mặt

mã, nhưng nếu tổng giám Dương là người làm ra chuyện này, thì cậu ấy duy nhất có thể là đến trực tiếp tổng bộ để lấy. Chỉ cần xác định tối hôm qua tổng giám Dương không đến tổng bộ vậy là được rồi.”

Dương Kinh Tiêu khoát tay, “Giám đốc Chung, cảm ơn anh đã phân tích giúp tôi, nhưng mà dù sao tối qua tôi ở nhà một mình, cơ bản là không có ai làm chứng.” Thầm nghĩ, không lẽ anh phải nói thẳng ra là tối qua anh đã cùng vị chủ tịch cao cao tại thượng đang ngồi đây quần nhau kịch liệt trên giường? Anh liếc mắt qua Mộ Dung Y Tĩnh, nhận thấy người kia tránh né ánh mắt của anh làm anh càng thêm uất ức. Trong lòng lo lắng chẳng lẽ người này muốn đẩy anh ra muốn một mình chống đỡ tất cả?

“Tổng giám Dương, nếu cậu đã không chứng minh được vậy thì tạm thời không cần đến công ty. Đợi khi nào điều tra rõ ràng xong, đến lúc đó quay lại công việc cũng không muộn.” Mộ Dung Y Tĩnh kết luận.

Ánh mắt tóe lửa của Kinh Tiêu bắn thẳng vào Mộ Dung Y Tĩnh, anh đã kiên nhẫn đủ rồi. Từ lúc bắt đầu đến giờ, người này đều chỉ làm theo ý mình, lúc nào cần đối mặt đều gạt anh sang một bên, trong lòng người này, anh là gì chứ? Kinh Tiêu lên giọng, thái độ đã có phần cuồng nộ làm cho mọi người thoáng sợ hãi, bình thường họ chưa bao giờ thấy Dương Kinh Tiêu tỏ ra đáng sợ như vậy.

“Ngài chủ tịch, ý kiến của ngài đưa ra thật không hợp lý, chuyện này cần phải giải quyết vấn đề hậu quả của nó trước chứ không phải ở đây bàn cãi giải quyết tôi như thế nào, lần điều chỉnh này tôi dám khẳng định chỉ có tôi mới có khả năng đảm nhiệm. Đồng thời với mức cổ phần tôi đang nắm giữ thì không đến lượt chủ tịch cho tôi thôi việc hay không.”

Mộ Dung Y Tĩnh cũng nhận biết Dương Kinh Tiêu đang rất tức giận, nhưng anh đã lỡ phóng lao thì chỉ còn cách theo lao. Trước mặt mọi người không thể để cho tình cảm chi phối, những con người có mặt ở đây có thể là một trong những tai mắt của Đồng Nghiệp Minh và hiện tại trong phòng họp còn có Đồng Thiếu Thành. “Tổng giám Dương, cậu nghĩ bản thân tôi không đủ năng lực đảm nhận nổi vấn đề này sao? Mà cậu thật tình hay là cố ý không nhớ. Số cổ phần mà cậu nắm giữ ba ngày trước cậu đã ủy quyền cho tôi.” Lấy một tờ giấy trong tập văn kiện trước mặt, Mộ Dung Y Tĩnh giơ lên cho mọi người nhìn thấy. Trên đó đúng là giấy ủy quyền có cả chữ kí của Dương Kinh Tiêu lẫn con dấu cùng dấu tay.

Dương Kinh Tiêu trợn mắt nhìn người nọ không nói được lời nào. Mộ Dung Y Tĩnh vậy mà nhanh chóng kết thúc cuộc họp, đi nhanh ra khỏi căn phòng như chạy trốn. Đến lúc mọi người đã rời khỏi mà Dương Kinh Tiêu vẫn còn ngồi chết đần tại chỗ. Không ngờ Y Tĩnh lại qua mặt anh dễ dàng như vậy. Anh có nằm mơ cũng không nghĩ tới người đó lại thẳng thừng chối bỏ anh không một chút ngập ngừng. Anh không giận vì người đó hạ anh đo ván trước nhiều người như vậy, chỉ là anh tức giận người đó tự ý một mình làm mọi chuyện mà không hề để ý đến cảm xúc của anh.

Đứng bật dậy đi từng bước mạnh mẽ, Dương Kinh Tiêu xô mạnh cửa phòng của người đó. Y Tĩnh đang ngồi bên máy tính nhìn thấy Dương Kinh Tiêu bước vào mang vẻ mặt đặng đặng sát khí, anh vội hít một hơi lạnh, trong mắt có chút hoảng sợ nhưng anh cố gắng đè ép nó xuống để cơ thể mình không run lên.

Đi đến bên cạnh Y Tĩnh, Kinh Tiêu giận đến nỗi muốn tát cho người đó một cái nhưng mà bàn tay vừa giơ lên nhìn thấy biểu tình của Y Tĩnh chính là nhắm mắt chịu đựng, cơn giận ngút trời tự nhiên bay biến đi mất. Nếu muốn, Y Tĩnh có thể tránh đi rất dễ dàng, nhưng cái người này chọn chính là chịu đựng, Kinh Tiêu làm sao mà có thể xuống tay thô bạo với người trong lòng. Hại tay xuống, anh buông một câu mỉa mai: “Em khá lắm!”

Mộ Dung Y Tĩnh mở mắt ra, hình ảnh đập vào mắt anh chính là biểu tình chua xót trong mắt Kinh Tiêu, anh hạ giọng: “Em xin lỗi, số cổ phần đó em sẽ trả lại cho anh sau khi mọi chuyện được dàn xếp tốt.”

Cơn giận vừa biến mất chợt quay lại với Kinh Tiêu, anh xoay Y Tĩnh lại đối mặt với chính mình, đôi tay siết chặt lấy hai vai người đó. Y Tĩnh cảm thấy bả vai mình đau nhứt, anh cũng biết người này có bao nhiêu tức giận, còn bản thân chỉ biết cúi mặt.

Dương Kinh Tiêu gào lên: “Em nhìn anh đây này, em cho rằng anh tức giận với em vì số cổ phần chết tiệt kia? ”

“Em xin lỗi!” Mộ Dung Y Tĩnh dường như bị hút hết sức lực, giọng nói cũng mỏng đi rất nhiều, biểu hiện bất lực cùng yếu đuối này có lẽ chỉ có mình Dương Kinh Tiêu mới nhìn thấy được.

Hai bàn tay nắm lấy vai Y Tịnh càng siết mạnh, Khinh Tiêu dùng sức lắc mạnh con người yếu đuối trước mặt mình: “Em thôi ngay đi, em đã hứa sẽ không đẩy anh ra khỏi em, vậy mà em vẫn làm. Em coi tôi là cái gì, một con chó ngoan ngoãn trung thành, kêu thì đến đuổi thì đi hả?”

Nước đã đóng đầy hốc mắt, Y Tịnh gương ánh mắt bi thương nhìn vào Dương Khinh Tiêu, giọng nói nghẹn ngào nhưng rất rõ ràng, trong lòng Y Tịnh cũng không phải chỉ có yếu mềm: “Anh nghĩ em coi anh như vậy ư? Có thể em làm vậy là sai đi, nhưng anh có biết cục diện hiện tại có thể dẫn đến vũ lực bất cứ lúc nào, mà anh hoàn toàn không giống em, anh không có trải qua huấn luyện, cũng không thể cầm súng giết người. Nếu chuyện bạo lực xảy ra, người nguy hiểm nhất không phải em mà là anh, anh có hiểu không? Có hiểu không? Em làm vậy không phải bởi vì em muốn đẩy anh ra khỏi em, em chỉ là muốn anh an toàn nhất trong phạm vi có thể, nếu anh không có một chút phân lượng trong lòng em, vậy em suy tính nhiều như vậy làm cái gì?”

Dương Khinh Tiêu bàng hoàng nhìn nhận sự thật. Đúng như những gì Y Tịnh nói. Lần đó anh đã xem qua văn kiện điều tra về Đồng Nghiệp Minh, ông ta không giống Y Tịnh dùng ám bộ để phục vụ cho việc trị an lẫn bảo vệ hoạt động kinh doanh của mình, mà ông ta thành lập hẳn một bang phái dưới mác công ty vận tải để nhằm buôn lậu hàng quốc cấm, vũ khí và hàng trắng. Số cổ phần ông ta có trong Mộ Thị chỉ là để làm kiếng, tùy thời có thể bỏ đi. Nhưng mà cái ông ta muốn không phải là danh vị chủ tịch của Mộ thị mà là thị trường kinh doanh mà Mộ thị đang nắm giữ. Hăng thời trang chỉ là một phần nhỏ trong số những gì Mộ thị đang có, hàng loạt khách sạn nhà hàng cao cấp toàn khu vực và trên thế giới, sở hữu dây sòng bạc lớn nhất Hồng Kông cùng với vài điểm ở Las Vegas mới là cái ông ta nhắm tới. Bỏ qua phần nhà hàng khách sạn, chỉ nói chuỗi sòng bạc mà Mộ thị đang nắm giữ cũng là món béo bở cho Đồng Nghiệp Minh thêm nhỏ dãi, nhưng người này không thích chơi cơ trí mà là vũ lực, những gì ông ta muốn thì sẽ dùng vũ lực để chiếm đoạt. Mà hiện tại dưới trướng Đồng Nghiệp Minh là hàng loạt bang phái hắc đạo khét tiếng cùng với sự hợp tác với bọn mafia châu á. Mộ thị tuy có ám bộ, nhưng mà từ lâu đã không còn như xưa, nhân lực giảm đi rất nhiều. Vũ khí cũng không quá nhiều như bọn hắc bang. Nếu hai bên xảy ra xung đột vũ trang, Mộ thị nắm phần thua là chắc chắn, mà hiện tại Đồng Nghiệp Minh muốn trừ khử dần lãnh đạo cao cấp của Mộ thị, một khi Y Tịnh chết lúc đó giá cổ phiếu nhất định giảm và mất đi người lãnh đạo, chuyện thua mua lại Mộ thị không quá khó khăn.

Từ đầu anh đã biết chuyện này, chỉ có điều anh mãi lo đẩy những người thân tránh khỏi nguy hiểm mà quên mất bản thân mình cũng là một kẻ yếu đuối khi đối đầu với bạo lực. Đầu óc cho dù có thông minh đến mấy khi đứng trước nòng súng cũng không còn hữu dụng. Y Tịnh đã nghĩ đến điều đó trước anh và thay anh sắp xếp. Vậy mà anh còn đổ lỗi cho người này, giận dữ một cách vô cớ như vậy, lại chút nữa còn ra tay đánh người mà anh yêu thương nhất. Anh thật tệ! Nối lỏng hai tay đang kiềm trụ vai Y Tịnh Dương Khinh Tiêu như quả bóng xì hơi ngồi bệt xuống thảm gạch đầu lên đùi Y Tịnh thở dài.

“Anh thật vô dụng phải không?”

Một bàn tay nhẹ nhàng đan vào trong mái tóc mềm của Dương Khinh Tiêu, Y Tịnh cúi xuống ôm lấy anh vào lòng. “Anh không vô dụng dù chỉ một chút, nếu không có anh bên cạnh, em từ lâu đã không thể chống đỡ được đến ngày hôm nay. Em chỉ cần anh ở cạnh bên em trong lúc này, chỉ cần có vậy thôi, còn mọi việc hãy để em gánh vác, được không?”

Lúc này, Khinh Tiêu mới nhận ra Y Tịnh làm vậy hoàn toàn không sai, anh chính là điểm yếu của Y Tịnh, để người ngoài nhìn ra chỉ cần khống chế anh là có thể bắt Y Tịnh buông bỏ tất cả. Qua sự việc lần này, có thể làm cho người ta thấy anh và Tịnh đã xung đột với nhau, đối với Y Tịnh anh không có quá nhiều ảnh hưởng, ngoài việc giữ an toàn cho anh còn giúp Y Tịnh đỡ phải coi chừng anh khi có chuyện xảy ra, anh cũng không còn là gánh nặng cho người này. Choàng tay qua ôm lại Y Tịnh, Khinh Tiêu hứa hẹn: “Được rồi, anh giao hết toàn quyền quyết định cho em, dù sao chuyện này cũng không thuộc chuyên môn của anh.” Lời nói đùa giỡn làm không khí giữa cả hai bớt căng thẳng.

Dương Khinh Tiêu bò dậy ngồi ghé lên đùi Y Tịnh vùi mặt vào ngực người nọ giả vờ nũng nịu: “Tôi đã là người của ngài, ngài phải bảo vệ tôi đó, biết không?”

Mộ Dung Y tịnh cũng phì cười vì kiểu đùa này của Khinh Tiêu, anh đưa tay nâng cằm Dương Khinh Tiêu lên như một vị vua nâng cằm ái phi của mình. “Được thôi, trăm sẽ bảo vệ khanh thật tốt.”

Lúc đó ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, yêu thương trong lòng lại dâng trào. Hai bờ môi không hẹn mà cùng tiến gần đến bên nhau. Nhưng chưa chạm vào nhau thì lại bị tiếng mở cửa làm gián đoạn. Người xô cửa bước vào là Chung Hiên Bình, nhìn một màn trước mắt anh ngay lập tức hóa đá.

Dương Kinh Tiêu rất nhanh đứng dậy, trên mặt có điểm ngưng ngừng đi đến gần người kia. Còn Mộ Dung Y Tĩnh lại thản nhiên như không có gì. Kinh Tiêu ho vài tiếng mới cất giọng: “Chung ca, có chuyện gì gấp?”

Chung Hiên Bình nghe xong mới hoàn hồn liếc qua Dương Kinh Tiêu oán hận: “Xem tình hình thì tôi lo lắng chạy đến đây gặp chủ tịch cầu tình cho cậu là dư thừa rồi.”

Cười ngưng ngừng, Kinh Tiêu kéo anh ra khỏi văn phòng: “Thôi, Chung ca, đi uống trà chiều, mình bàn thêm vài việc a, dù sao mai em cũng phải nghỉ ở nhà...” Lúc đóng cửa Dương Kinh Tiêu không quên liếc mắt qua người bên trong tỏ ý ủy khuất, mà đáp lại anh chỉ là sự đắc ý khi bị hiểu lầm kiểu này.

Chung Hiên Bình ôm tập tài liệu bước song song với Dương Kinh Tiêu, trong đầu hiện tại hoàn toàn không còn cái gì lo lắng cái gì chạy đi xin xỏ cho người này mà là thắc mắc. Theo như Dương Kinh Nghiêm tuyên bố thì em của hắn là người ở trên, mà vừa lúc này anh cũng thấy Dương Kinh Tiêu ở trên, mà là ngồi trên đùi người ta, ánh mắt long lanh ẩm ướt như cầu xin được sủng ái. Oa....ở trên là ý này sao. Chung Hiên Bình liếc nhìn Dương Kinh Tiêu ngưng mộ, nếu mà được như vậy với người trong lòng, chắc cảm giác rất tốt nha. Sờ sờ lên ngực trái, tự nhiên lại nhớ đến một người, Chung Hiên Bình thấy tim bắt đầu đập gia tốc.

“Chung ca? Bị sốt sao mà mặt đỏ vậy?”

Ngưng ngừng đưa tay chà chà lên mặt anh đánh trống lảng: “Chút nữa uống trà cậu phải trả tiền a.”

“Tất nhiên rồi, là tôi mời mà.”

Lời tác giả: Cảm ơn các bạn đã theo dõi câu chuyện đến bây giờ. Bởi vì không quen viết thể loại hiện đại mà lúc bắt đầu tôi đã sử dụng những gì là thực tế cuộc sống của mình để dẫn dắt, nhà tôi cũng có năm người ba mẹ anh chị và tôi, lúc xây dựng tính cách cho tiểu công tôi cũng là lấy tính cách của mình theo nhận xét khách quan mà đưa vào đồng thời cũng lấy bề ngoài của mình mà xây dựng hình ảnh tiểu thụ, mặc dù tôi không đẹp như những gì tôi miêu tả (gãi mũi).

Còn nhân vật Vũ Xuyên hoàn toàn giống với Tiểu Di Di (là người yêu của tác giả) từ bề ngoài đến tính tình chỉ có một điều là em ấy thích tôi (cười ngưng ngừng). Tuy vậy nhưng mà bên ngoài đối với Tiểu Di Di tôi chỉ có ôn nhu, còn mọi việc trong sinh hoạt đều là em ấy chăm sóc cho tôi. Cậu chuyện này tôi viết là để tặng cho Tiểu Di Di. Nhưng không ngờ khi em ấy đọc đến một nửa thì liền tức giận chỉ vào tôi mà quát: “Em không ngờ anh lại khao khát được nằm dưới đến vậy!” Tôi đã cảm thấy thật khổ sở, muốn giải thích cũng không biết phải giải thích như thế nào bởi vì tính cách của tôi là tiểu công mà bề ngoài lại là tiểu thụ. ...TT^TT. Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Buổi sáng nắng nhẹ gió mát làm người ta cảm thấy sảng khoái. Trên hòn đảo tư nhân thuộc sở hữu của Mộ thị, những tốp người mặt quần kaki đặc chủng quân đội màu xanh loang lổ đi đi lại lại trong khu vực chuẩn bị. Bên trên hòn đảo này là một trạm thu phát hệ thống vệ tinh hiện đại, bao gồm những thao trường huấn luyện còn có một nơi dùng để nghiên cứu những thiết bị phục vụ cho công tác của ám bộ. Trên màn hình tv lớn trong sảnh đang trình chiếu những loại vũ khí mới mà năm nay mọi người tham gia trò chơi “Đấu tranh sinh tồn” được phép sử dụng. Tuy những súng ống linh tinh này nọ kia nhìn bên ngoài hoàn toàn giống y như thật nhưng lại là “hàng giả” không gây thương tích cho người khác, nói thẳng ra đó chỉ là một món đồ chơi. Nhưng mà Dương Kinh Tiêu cũng rất cao hứng khi mà được tận tay sờ ào mấy thứ đó, trọng lượng cùng chế tác quả thật cực kỳ tinh xảo, nếu nói giống chắc còn giống hơn đạo cụ của mấy bộ phim mà anh đã xem đi.

“Có hứng thú vậy sao? Em nhớ hình như anh đâu có thích bạo lực.” Mộ Dung Y Tịnh đứng kế bên cần lấy một khẩu súng ngắn lên xem qua.

“Chẳng phải đây chỉ là trò chơi thôi sao, mấy cái này đâu có gây thương tích cho ai, anh thấy rất thú vị nha!” Quay nhìn Y Tịnh một chút, Khinh Tiêu có điểm ngẩn người.

Ngày hôm nay mọi người tham gia đều mặc đồ giống nhau, mà hiện tại Mộ Dung Y Tịnh nhìn hoàn toàn khác với phong thái lịch lãm ngày thường, nếu hằng ngày người này khoác lên mình là những bộ tây trang toát lên vẻ đẹp cao sang vương giả thì hiện tại lại là một phong vị khác. Cũng như mọi người, Y Tịnh mặc là một cái quần lính đặc chủng cùng giày boot quân đội, áo thun ba lỗ đen ôm lấy cơ thể thon dài mà hữu lực, để lộ ra hai cánh tay trắng nõn với những cơ bắp vừa phải, mái tóc dài được Y Tịnh tết bím gọn gàng lộ ra cái cổ mê người càng làm Khinh Tiêu thấy môi khô lưỡi nóng.

Mộ Dung Y Tịnh rê súng chọc chọc vào bụng Dương Khinh Tiêu nói nhỏ: “Anh thôi nhìn em với ánh mắt như vậy đi, ở đây không có cơ hội cho chúng ta đâu...” Rồi lại nở nụ cười tinh quái.

Dương Khinh Tiêu cười khổ, cầm lấy áo khoác da màu đen nén sang cho Y Tịnh anh buông lời trêu ghẹo: “Anh biết, bởi vậy em làm ơn mặc áo khoác vào đi, nếu không muốn anh nổi điên lên mà kéo em quay về nhà ngay lập tức.”

Cái áo khoác da đó cũng là một phần không thể thiếu trong trò chơi, cái áo tuy được làm bằng chất liệu da cực tốt có dùng lực xé cũng chưa chắc đã rách, nhưng với xung điện của súng giả thì rất dễ dàng bục ra. Mà bên trong áo những chỗ qui định được đặc một túi máu giả, nếu như người nào bị bắn trúng những chỗ đó máu chảy ra coi như “chết” đội nào có người “chết” coi như thua và rời khỏi cuộc chơi. Bởi vì để tôn trọng người trong cùng tổ chức, khi tham gia trò chơi không được phép bắn vào đầu. Trên cái nón lưỡi trai có một con chip nhỏ, nếu ai vi phạm bắn vào đầu người khác cũng sẽ bị loại. Nhưng đa phần người chơi không quan tâm đến điều này bởi vì họ tin vào người của tổ chức, ít có ai tham gia mà đội mũ.

Hai người đứng cùng nhau cười cười nói nói, lúc đó lại có một nhóm năm người đi về phía Khinh Tiêu và Y Tịnh.

“Tiểu Tam, không ngờ em cũng tham gia, mấy năm trước ca có năn nỉ đến gãy lưỡi thì em cũng không có đi mà!” Người nói là Dương Khinh Nghiêm. Anh mấy năm trước cũng ham thích tham gia trò này, nhưng mà chỉ tham gia thể loại cá nhân năm nay quen biết Tử Hoàng nên hai người cư nhiên là một đội. Bình thường Dương Khinh Nghiêm vào trận chưa được bao lâu đã bị người ta bắn “chết”. Không biết lần này đi chung với Tử Hoàng có khởi sắc chút nào không.

Nhìn một lượt qua ba người còn lại Dương Khinh Tiêu ngạc nhiên: “Marcus, anh cũng đến? Nếu muốn tham gia sao còn chưa đi chuẩn bị.” Quay nhìn Chung Hiên Bình, Khinh Tiêu thú vị hỏi: “Chung ca, anh cũng thích trò này?”

Hàn Vũ Xuyên lắc đầu: “Không có, tôi tới xem mọi người chơi thôi.” Rồi anh chỉ tay về phía khán phòng chỗ có mấy dãy ghế cùng với hàng loạt các màn hình trực tiếp mà Khinh Tiêu có thể thấy có vài người đang ngồi chờ xem cuộc chơi bắt đầu mà trong đó có cả Dương Na. “Dương Na cũng muốn xem nên tôi phải đi theo trông chừng, bụng em ấy cũng lớn lắm rồi.”

An ninh trên đảo được kiểm soát rất chặt chẽ đồng thời cái này chỉ là một cuộc chơi, không có gì nguy hiểm nên đôi khi những người thân quen không thuộc ám bộ cũng có thể tham dự hoặc đến xem.

Chung Hiên Bình đứng cạnh một nam nhân cao lớn, nói cao thì cũng ngang ngang với Dương Khinh Tiêu nhưng mà so về cơ bắp thì Dương Khinh Tiêu vội nuốt nước miếng. Người nam nhân này có làn da màu nâu đồng cổ bóng loáng. Ánh mắt sắc bén như của một con hổ trưởng thành đầy cơ trí, đáng người vạm vỡ với những cơ bắp cuộn cuộn. Chiếc áo thun ba lỗ ôm sát làm những múi cơ bụng ẩn hiện cùng hai bắp tay và bờ vai lực lưỡng làm người ta biết các nơi đó cực rắn chắc. Ngũ quan đậm chất nam tính cùng sự mạnh mẽ của đàn ông. Chung Hiên Bình đáng người nhỏ bé còn thấp hơn cả Hàn Vũ Xuyên đứng cạnh anh ta nhìn thật yếu ớt nhưng mà ngắm kĩ thì cũng thật hài hòa.

Mà cái người đó từ lúc đến đây tới giờ vẫn nhìn Dương Khinh Tiêu dò xét, biểu tình không mấy hảo cảm.

“Tiểu Dương, đây là Hoắc Điệp Phong, bạn thân từ nhỏ của tôi, là đội trưởng đội đặc nhiệm của ám bộ.

Năm nay tôi phải nắn nỉ rất lâu cậu ấy mới chịu tham gia thể loại đồng đội với tôi. Còn đây là Tiểu Dương, tổng giám của Mộ thị chúng ta a.”

Hoắc Điệp Phong nhếch môi cười ngạo mạn: “Là Vincent Dương? Tôi cũng có nghe qua vài “thành tích” của cậu.”

Dương Kinh Tiêu trong lòng bức bối, thằng cha này ý lớn xác lại lớn tuổi hơn nên xem anh như một đứa vất mũi chưa sạch, lời nói nhả nhặn nhưng mà nghe qua cũng biết là đang châm chọc. Đáng ghét lại còn nhìn Y Tịnh với ánh mắt quỷ quái như vậy. Bên trong nghĩ vậy nhưng ngoài mặt anh lại cười rất ôn hòa tự nhiên nói: “Thì ra là Hoắc đội trưởng, ngưỡng mộ đã lâu. Chút nữa phiền anh nhường nhẹ tay cho, đối với việc sử dụng cái đầu thì tôi làm khá tốt, nhưng mà cần đến cảm quan hay bản năng thì chắc không bằng một góc của anh.”

Hoắc Điệp Phong hơi hơi lóe ánh mắt nhìn lại Kinh Tiêu, trong lòng thầm mắng chửi. Tên tiểu tử này dám chửi xéo anh, so sánh anh với động vật sống nhờ bản năng. Hừ! Miệng lưỡi như vậy đúng là dân kinh doanh. Chẳng trách người kia vậy mà lại dễ mất tới hần. Hoắc Điệp Phong không thèm so đo với Dương Kinh Tiêu nữa mà nhìn sang Mộ Dung Y Tịnh, ánh mắt đã có phần nhu hòa hơn, trong đó cũng có một phần là kính trọng. Để một nam nhân ba mươi tuổi kính trọng một người nhỏ hơn mình, Mộ Dung Y Tịnh bản lĩnh so với anh cũng không phải kém, mà có lẽ còn có phần hơn.

“Chủ tịch, mấy năm không tham gia, lần này sao lại là thể loại đồng đội? Không sợ ai kia làm mất đi thành tích mà nhiều năm không ai phá vỡ được sao?”

Mộ Dung Y Tịnh cũng cười nhạt, nhưng trong nụ cười không có kèm theo băng lãnh bình thường, mà chỉ là cười nhạt: “Trò chơi thôi, cần gì so đó nhiều như vậy, chẳng phải anh cũng dẫn theo một người không mấy am hiểu về đánh trận giả sao?”

“Chủ tịch, cái này là vì bao nhiêu năm qua, tôi không có thắng được cậu nên cũng không có cái gì gọi là kỷ lục a, lại nói bởi vì chờ hòa không thấy cậu quay lại với trò chơi nên tôi cũng nản rồi, lần này coi như dẫn trẻ em đi công viên giải trí.”

Chung Hiến Bình tức giận đá vào chân người nọ, nhưng mà dù anh có dùng hết sức cũng chưa chắc làm người này suy sụp miếng thịt nào, ngược lại còn làm chân mình đau đến nhủm mảy: “Cậu thôi xem thường tôi đi nha.”

“Cũng gần đến giờ bắt đầu rồi, mọi người nên đến khu tập trung đi.” Mộ Dung Y Tịnh nói, bỏ lại cây súng mẫu trên tay xuống bước đi trước. Hoắc Điệp Phong tiến lên đi cùng, hai người nói chuyện về ám bộ nên Dương Kinh Tiêu cũng không muốn tham gia.

Chào qua Hàn Vũ Xuyên rồi cũng đi theo. Lùi về sau bước song song với Chung Hiến Bình. “ Chung ca, xem ra quan hệ giữa anh và Hoắc đội trưởng không tầm thường nha.”

Chung Hiến Bình cup mắt xuống thở dài: “Cái gì là bình thường, cái gì là không bình thường. Chung qui chúng tôi cũng chỉ là bạn từ nhỏ mà thôi.”

Dương Kinh Tiêu đã bao nhiêu tuổi rồi, làm sao không nhận ra được thần thái có chút rầu rĩ trong đáy mắt người này, càng cố che đi, nổi lòng lại càng hiện rõ. Chẳng phải điểm này cũng rất giống anh sao. “Anh ta là một kẻ rất ngốc.” Dương Kinh Tiêu buột miệng nói.

Chung Hiến Bình ngược lên nhìn Dương Kinh Tiêu không hiểu. Cười cười vỗ vai Chung Hiến Bình anh đáp: “Bởi vì anh ta bỏ qua một người hoàn hảo như anh. Không phải rất ngốc sao.”

Hiển Bình cũng cười, tâm trạng đã bớt rầu rĩ một chút, thì ra cũng còn có người hiểu mình nhưng mà người ngoài còn nhìn ra được tình cảm này, vậy mà người kia một chút cũng không biết đến. “ Tiểu Dương này, đôi khi tôi tự hỏi, cậu năm nay đúng là hai mươi bốn tuổi?”

Dương Kinh Tiêu cười rất lớn khoát tay qua vai Chung Hiến Bình như hai người bạn, nhưng mà chiều cao chênh lệch làm người ta thấy có chút gì đó mờ ám, xong rồi anh ghé vào tai Chung Hiến Bình thì thầm: “ Anh đoán xem.”

Nghe Dương Kinh Tiêu cười đùa ở phía sau, Mộ Dung Y Tĩnh và Hoắc Điệp Phong quay lại nhìn. Hoắc Điệp Phong thì có chút sững sốt, còn Mộ Dung Y Tĩnh thì chỉ tỏ thái độ bình thường, môi cũng chỉ vẽ nên một độ cung nho nhỏ mà chỉ mình Dương Kinh Tiêu nhìn thấy được.

Đi đến khu vực chuẩn bị, mọi người chờ đợi đến giờ vào cuộc. Đến lúc có thông báo, họ sẽ đi đến một khu vực để nhận vũ khí và vật phẩm. Mỗi người được nhận một túi đeo ngang hông trong đó có nước uống và thực phẩm dùng cho một ngày. Cùng với “đạn” là một cục pin đã được nạp điện dùng để lắp vào súng khi “đạn” trong súng hết điện. Về vũ khí thì là các loại súng ống giả được nạp sẵn điện gồm rất nhiều loại, súng dài ngắn bắn tia gì cũng có, đủ kích thước và hình dạng, nhưng mà mỗi người chỉ được chọn hai khẩu súng. Sau khi nhận xong đồ dùng cùng vũ khí, mọi người sẽ được nhận một bản đồ điện tử trên đó có đánh dấu nơi xuất phát của đội mình đồng thời cũng là vật nhận chỉ thị từ ban tổ chức.

Mộ Dung Y Tĩnh chọn hai khẩu súng ngắn, Dương Kinh Tiêu nhìn qua hàng loạt các loại hâm mộ nhất các loại súng to dùng nhìn thật thích, nhưng mà dù sao anh cũng biết nó mô phỏng theo kích thước cùng trọng lượng của đồ thật nên cũng không dám liều mà chọn, hướng chỉ súng ngắn còn chưa sử dụng thành thạo lấy mấy loại kia chỉ có hại chứ không có lợi, cuối cùng lấy hai khẩu súng ngắn tương tự Mộ Dung Y Tĩnh.

Dương Kinh Nghiêm thì lại hào hứng vát hai khẩu PP-19 BIZON hai bên vai, mọi người cũng chỉ biết lắc đầu cười trừ, trong khi đó Tử Hoàng một mặt hắc tuyến. Hoắc Điệp Phong thì không ngần ngại chọn một khẩu M4A1 Carbin và một khẩu ngắn có lẽ loại này anh thường dùng nên quen tay. Chung Hiến Bình cũng biết bản thân mình nhỏ con vát không nổi mấy khẩu to kền nên chọn mấy khẩu còng nhỏ gọn càng tốt.

Khoát áo da vào, Dương Kinh Tiêu đeo túi và vát súng ào bên hông. Thời gian bắt đầu, mỗi đội cần di chuyển đến điểm chỉ định của mình, chờ ban tổ chức phát lệnh mới bắt đầu cuộc chơi, để tránh tình trạng vừa mới xuất phát đã bắn nhau.

Nhìn qua tọa độ trên bản đồ, Mộ Dung Y Tĩnh liền bước đi, Dương Kinh Tiêu cũng yên lặng đi bên cạnh, anh tin là qua nhiều lần tham gia, chuyện xác định tọa độ so với anh, Y Tĩnh dĩ nhiên hiểu biết nhiều hơn.

“Tĩnh, anh có điều thắc mắc. Các loại vũ khí này đều được làm rất giống thật, tổ chức không sợ có người trà trộn đồ thật vào gây rối sao?”

“Không thể như vậy được, bởi vì trước khi vào cuộc chơi vũ khí đã được kiểm tra rất kỹ, lúc này anh cũng đã thấy người chơi thích loại nào thì chỉ định để người chuẩn bị trực tiếp đưa ra. Tuy nhìn qua rất giống thật nhưng dù sao cũng là đồ giả. Súng điện này không thể tháo lắp được nhưng súng thật, chỉ có một nơi để lắp pin sạc điện vào thôi. Người không am hiểu có thể nhầm lẫn, nhưng người trong tổ chức nhìn qua liền biết. Lúc nhận vũ khí đồng người như vậy tráo súng thật vào lập tức bị phát hiện ngay. Nên anh đừng lo.”

Mộ Dung Y Tĩnh lại bỏ qua chuyện súng đạn mà nói sang chuyện khác. “Anh hình như rất hứng thú trên chóc Hoắc Điệp Phong.”

“A, sao em lại nói như vậy? Lúc này anh còn nghĩ em ghen nữa cơ.”

“Anh và Chung Hiến Bình?” Mộ Dung Y Tĩnh bật cười nhưng cũng nói khê: “Tuy biết không đúng, nhưng mà trong lòng cũng khó chịu một chút.”

Dương Kinh Tiêu nhìn thấy biểu tình như vậy kiểm không được mà ôm siết người kia vào lòng, ghé môi hôn xuống. Dù sao cũng quen với những lúc càn quấy của anh nên Y Tĩnh cũng không tức giận. Hôn xong rồi mới đẩy Kinh Tiêu ra đi nhanh hơn. “Tập trung vào cuộc chơi đi, nếu anh không muốn bị loại sớm. Giải thưởng cũng khá hấp dẫn đó.”

Dương Kinh Tiêu trầm nghĩ, trò chơi này gồm hai hạng mục, giải thưởng cho người thắng cuối cùng là năm triệu đô, còn các cuộc thi khác mỗi giải cũng tương tự, còn các giải khác cùng kinh phí tổ chức cũng đã lên đến gần năm mươi triệu đô, chẳng trách ám bộ lại bán mạng cho Y Tĩnh như vậy. Liếc nhìn gương mặt nghiêng xinh đẹp Dương Kinh Tiêu cảm thấy khó tin. Hai mươi sáu tuổi đã quản lý một khối tài sản kết xù như vậy thần kinh thép cùng bản lĩnh không phải chỉ thông minh là đủ.

Đến nơi chỉ định xong, đợi thêm mười phút là nhận được lệnh bắt đầu trò chơi đồng thời cũng nhận được

chỉ thị đầu tiên. Đó là một đoạn mã gồm một loạt các dãy số, mới nhìn qua sẽ không thấy có chút gợi ý gì, nhưng mà Dương Khinh Tiêu dù sao cũng là dân kinh tế, nhìn qua là biết ngay đó là một dạng ma trận cao cấp, lấy giấy bút ra sau một lúc tính toán cộng trừ nhân chia rút gọn cuối cùng được ba con số. Cái kết quả này làm anh không hiểu, nhưng Mộ Dung Y Tịnh hiểu, đó là những con số chỉ định một địa điểm trên bản đồ. Cả hai lập tức đi đến đó, trên đường đi, có vẻ rất yên tĩnh, cũng không có gặp nhóm khác. Nhưng mà trên bản thông báo máy tính nhận chỉ thị thì đã có một phần ba đội đã bị loại. Đến địa điểm kia, chính là một hang động nhỏ, bên trong chỉ có một cái hộp, trong hộp là một dạng mật mã khác, lần này là chữ.

Dù sao đối với mấy thứ vận dụng trí óc như vậy Dương Khinh Tiêu làm rất tốt, đến gần trưa, cả hai đã vượt qua ba lần giải mã và đang tiến đến địa điểm thứ hai, lúc di chuyển từ địa điểm số 2 đến số 3, hai người gặp một đội khác, Y Tịnh phản xạ đúng là cực kỳ nhanh, bên kia chưa kịp giơ súng thì áo khóa da chỗ ngực trái của hai người liền bị thủng, “máu” chảy ra đỏ tươi. Lúc đó, Dương Khinh Tiêu đúng là bị dọa một phen, dù biết là máu giả, nhưng mà thấy hai người đó sau khi bị bắn “máu” tuông ra ngã nhào xuống đất bất động. Khinh Tiêu còn tưởng họ chết thật, Mộ Dung Y Tịnh gương mặt hắc tuyến lạnh băng nói: “Còn không mau đứng lên.”

Nghe vậy cả hai liền đứng dậy cười cười, chào Y Tịnh rồi trở về. Đến lúc đó Dương Khinh Tiêu mới hoàn hồn lại, thì ra là do hai người kia thấy anh là người mới chơi nên đùa một chút. Đến địa điểm tiếp theo, cần phải leo qua một vách núi, mặc dù đã tập leo núi giả rồi, nhưng mà lần đầu leo núi thật cũng làm anh khá chật vật, dù sao cũng không mấy ảnh hưởng tốc độ chung cuộc. Đến điểm kế, sau khi Khinh Tiêu giải xong mật thư cả hai quyết định ngồi nghỉ một chút, vừa ăn xong phần thực phẩm khô cao cấp của Nhật thì trên bản thông báo báo lại là chỉ còn một phần ba các đội còn đang chơi. Dương Khinh Tiêu nhìn lướt qua danh sách các đội còn lại xong lắc đầu. “Xem ra Tử Hoàng có giỏi đến đâu cũng không thể dẫn dắt Nghiêm ca phá trận. Oa, Hoắc Điệp Phong này có bản lĩnh nha, đi với Chung Hiến Bình mà vẫn trụ được đến giờ.”

Mộ Dung Y Tịnh uống chút nước xong nói: “Hoắc Điệp Phong thân thủ so với em cũng không phải kém.”

“Vậy đối thủ mà em nói kia...là anh ta?”

“Uhm, những lần tham gia trò này, cả em và Hoắc Điệp Phong đều là hai người cuối cùng, trừ lần đầu em dùng bản lĩnh thắng được thì các lần còn lại đều là do anh ta nhường, cuối cùng, em thấy hết hứng thú nên không chơi nữa.”

Dương Khinh Tiêu cũng thấy người kia khá thú vị: “Em hình như rất coi trọng hẳn?”

“Hoắc Điệp Phong là người giỏi, tính tình khá thẳng thắn, đầu óc không kém cỏi lại nghĩa khí, dùng rất được, lúc đầu chỉ là thưởng thức tài năng, lâu dần cũng coi như một người bạn.”

“Anh ta hình như khá thích em.”

Mộ Dung Y Tịnh cười, nụ cười trong ánh nắng trưa gắt gao có phần dịu nhẹ làm tâm tư Khinh Tiêu thoải mái. “Em biết, Hoắc Điệp Phong cũng thường hay nói [Tôi rất thích cậu] nhưng mà đó chỉ là ngưỡng mộ mà thôi. Đối với một người luyện võ đẳng cấp cao, tìm được đối thủ ngang tầm không phải dễ, tìm được người hơn mình càng hiếm thấy nên anh ta bất quá vì vậy mà thích em. Nhưng thật ra lần đầu giao tranh, em thắng là vì có một chút xảo diệu. Nếu như chỉ dùng sức, em sẽ không bằng.”

“Chung Hiến Bình đi theo tên đầu đàn đó không biết là tốt hay xấu.” Dương Khinh Tiêu lầm bầm. Dù sao anh cũng thật ghét Hoắc Điệp Phong.

Mộ Dung Y Tịnh đứng dậy, “Đi thôi, chỉ còn một điểm cuối là xong phần nhiệm vụ rồi.”

Địa điểm cuối cùng cũng là một cái hộp, bên trong không phải là mật mã nữa mà là một mẫu quảng cáo du lịch Hawaii. (= __= !!)

“Đây là sao? Không phải muốn chúng ta đến Hawaii nhận chỉ thị tiếp chứ?”

“Không phải đâu, đó là quà tặng cho đội tìm ra được địa điểm cuối cùng. Hai vé du lịch Hawaii trọn gói.”

Dương Khinh Tiêu mừng như điên, anh đúng là rất muốn cùng Y Tịnh đi Hawaii nghỉ mát. Ách...sao lại trùng hợp dữ vậy. Liếc qua Y Tịnh biểu tình thần nhiên anh liền biết, quà tặng là do người này đề xuất đi.

Tiếp theo là tiêu diệt các đội chơi còn lại, thời gian giằng co khá ngắn, trong vòng hai tiếng đồng hồ chỉ còn lại ba đội. Mà Mộ Dung Y Tĩnh cũng vừa loại xong một đội. Lần này Dương Kinh tiêu lại bị dọa. Chỉ cần một người “chết” là đội đó ngay lập tức bị loại. Khi Y Tĩnh bắn trúng một người, người đó liền ngã ra, người còn lại đột nhiên tỏ ra rất hoảng chạy đến lay gọi người kia, sau một lúc không thấy người nằm đó tỉnh dậy người kia nước mắt bắt đầu rơi. Dương Kinh Tiêu còn tưởng có chuyện gì sơ xuất. Bởi vì để cho trò chơi thêm phần hưng phấn, vũ khí xung điện khi bắn ra còn kèm theo âm thanh như thật. Đến lúc Dương Kinh Tiêu mặt mày tái xanh Y Tĩnh mới lên tiếng: “Hai người thôi đùa giỡn cậu ấy đi.”

Cái người đang khóc đến thiên hôn địa ám kia ngược lên quệt quệt nước mắt cười, kéo người nằm bất động kia dậy. Nhìn thấy biểu tình của Dương Kinh Tiêu cả hai cứ cười tủm tỉm lui đi mất. Dương Kinh Tiêu ai oán: “Ám bộ của em toàn mấy người thích đùa. Nhưng mà kiểu đùa này đúng là rất mệt tim a.”

“Bọn họ trong trò chơi thì hay đùa giỡn nhưng lúc tác nghiệp thì rất nghiêm túc. Hai người vừa nãy cũng rất giỏi.”

Ngay lúc cả hai đang trò chuyện thì có bóng người đến gần, liếc mắt một cái Kinh Tiêu nhận ra Hoắc Điệp Phong cùng Chung Hiên Bình. Chung Hiên Bình cũng vừa nhìn thấy bọn họ liền giơ súng bắn vào Y Tĩnh, Dương Kinh Tiêu nhanh chóng kéo Y Tĩnh ngã sang một bên tránh đi “viên đạn”. Áo khoác của anh bị sượt qua rách một bên vai, nhưng may không có “máu” chảy ra. Ngay lúc nhận ra, ngã xuống, Y Tĩnh cũng lia súng bắn trúng Chung Hiên Bình. Sau một tiếng [phụp] “máu” chảy ra chỗ ngực trái Chung Hiên Bình. Đội anh thắng!

Lúc đó Y Tĩnh đứng dậy cả hai đột nhiên nghe một tiếng “Ba!” bỗng rất. Quay lại phát hiện Chung Hiên Bình ngã nhào xuống đất tay đang ôm má sưng đỏ, khóe môi có chút máu rỉ ra. Rõ ràng là do Hoắc Điệp Phong ra tay đánh. Y Tĩnh cũng nhú mày. Dương Kinh Tiêu cùng Chung Hiên Bình quan hệ rất tốt liền tức giận. Đi đến đỡ lấy Chung Hiên Bình, liếc mắt nhìn Hoắc Điệp Phong găng từng tiếng: “Chỉ là một trò chơi, không cần tưởng thật.”

Gỡ tay Chung Hiên Bình ra, Kinh Tiêu đưa tay xoa xoa phần má đỏ ửng. “Chung ca, anh không sao chứ, há miệng ra xem nào.”

Kiểm tra qua một chút, thấy vết thương không quá nặng, lúc bị tát chỉ là cắn vào môi nên chảy chút máu. Dương Kinh Tiêu quay sang Y Tĩnh: “Tĩnh, chúng ta quay về thôi.” Mộ Dung Y Tĩnh không nói gì, chỉ liếc qua Hoắc Điệp Phong một cái rồi cùng Dương Kinh Tiêu đang dìu Chung Hiên Bình quay về.

Ba người đã đi khá xa rồi mà Hoắc Điệp Phong vẫn còn đứng bất động, mắt mở trừng nhìn vào bàn tay mình vừa đánh người kia. Tâm tình rối loạn, trong ánh mắt hiện lên tia hối tiếc. Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Hồng Kông _Biệt Quán Mộ thị.

Bên trong đại sảnh rộng được trang trí theo phong cách Á Đông, tiếng nhạc dịu nhẹ mang đậm sắc Trung Hoa. Trên tường treo những bức tranh thủy mặc cùng với hoành phi. Hơi thở tao nhã phản phát. Trong sảnh là từng tốp người đang trò chuyện rất vui vẻ, một số thì đang chuẩn bị cho buổi tiệc rượu chiêu đãi của ám bộ thuộc Mộ thị.

Trong một gian phòng khác của biệt quán, sau bức bình phong bốn mảnh ghép thêu tứ bảo bằng chỉ ngân đen là một phòng tắm hoa lệ. Mộ Dung Y Tĩnh bước ra khỏi phòng tắm, bắt đầu khoát quần áo lên người. Đêm nay chiêu đãi ám bộ ngoài những người thuộc Mộ thị từ Đài Loan sang cùng với những người quản lý ở Hồng Kông này còn có khách mời khác là vài lão đại hắc bang nên Y Tĩnh chính là mặc áo dài, những lần hội họp hoặc tiếp xúc với thế giới ngầm anh đều mặc áo dài.

Chiếc quần lụa màu đen tuyền ôm lấy đôi chân thon trắng tấp, tiếp tục là chiếc áo dài bằng gấm đen thượng hạng thêu hoa văn phi long chìm bằng ngân tuyến. Đứng trước gương, Mộ Dung Y Tĩnh chỉnh lại cúc áo cài nơi cổ, mái tóc đen mềm buông lơi trên vai chảy xuống vòng eo nhỏ. Phũ một chút bông vải dính trên cổ tay áo, anh hài lòng quay người lại định ra khỏi phòng. Nhưng lại phát hiện phía bên ghế sofa đã có

người ngồi lặng ngắm nhìn mình từ đầu. Khóe môi hơi cong vể lên ý cười nhàn nhạt. Chỉ cần là hơi thở của người này, Mộ Dung Y Tịnh liền vô pháp phòng bị.

“Anh vào phòng từ lúc nào?”

Dương Kinh Tiêu hơi ghé vào bàn rượu kế bên khoanh tay vẫn là yên lặng. Khi anh bước vào thì cũng chính là lúc Y Tịnh đang khoác áo. Liếc mắt qua hình ảnh Y Tịnh phản chiếu trong gương, Kinh Tiêu không thể kiềm được mà cảm thán trong lòng. Lần đầu nhìn thấy Mộ Dung Y Tịnh mặc áo dài thật sự có một phong vị đặc biệt. Vẫn là phong thái tao nhã ngày thường, mái tóc đen hờ hững sau lưng, nhưng mà làm anh khó mà dời mắt ra khỏi hình ảnh kinh diễm hiện tại này.

Mộ Dung Y Tịnh nhìn ra sự say mê trong ánh mắt người kia, trong lòng vui vẻ nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài. Đến bên ngồi xuống cạnh Dương Kinh Tiêu, anh rót một ly rượu uống một ngụm. Dù sao cũng chưa đến giờ khai tiệc, ngồi bên cạnh người yêu một chút cũng không sao. Mấy hôm nay bận rộn cũng ít có thời gian gần gũi.

Nhận thấy Dương Kinh Tiêu vẫn là lặng yên ngắm nhìn mình, Y Tịnh có chút không hiểu, vươn tay qua ôm cổ, đầu ngả lên vai người kia hít một chút hương thơm nhàn nhạt quen thuộc. “Anh sao vậy?”

Dương Kinh Tiêu không trả lời, chỉ cười nhu hòa, ôm lấy Mộ Dung Y Tịnh kéo lên đùi mình, nắm lấy cằm Y Tịnh nâng lên hôn xuống, Mộ Dung Y Tịnh cũng thuận theo đáp lại. Lúc môi rời nhau hơi thở hai người đã có chút gấp gáp. Ánh mắt Dương Kinh Tiêu biểu lộ ra *** không che dấu, còn Mộ Dung Y Tịnh đã cảm thấy hơi mờ mờ lung lung rồi.

Lại cúi xuống tìm kiếm hơi thở ấm áp của ái nhân, Y Tịnh đưa lưỡi vẽ theo đường môi của Dương Kinh Tiêu, tùy ý hôn mút hai phiếm môi rồi dùng lưỡi đẩy vào trong dây dưa duyên liếm. Mà Dương Kinh Tiêu cũng tùy ý để Y Tịnh chủ động hôn mình. Một lúc sau, bàn tay anh cũng từ từ chui vào trong áo Y Tịnh vuốt ve. Từng chút, từng chút những động tác nhẹ nhàng phe phẩy của Dương Kinh Tiêu như đốt lên dục vọng trong người Y Tịnh làm anh càng gắt gao siết chặt cổ Kinh Tiêu hôn kịch liệt. Đến lúc cảm giác hít thở không thông mới luyến tiếc rời ra kéo theo một đường tơ bạc mong manh.

Kéo lấy Mộ Dung Y Tịnh dậy Kinh Tiêu xoay người Y Tịnh áp vào sofa, một tay đưa về trước chui vào trong quần bắt lấy dục vọng hơi hơi ngẩng đầu của ai kia, tay còn lại nhanh chóng kéo quần Y Tịnh xuống hung hăng lấy ra khỏi người nén sang bên. Mộ Dung Y Tịnh có chút hoảng sợ vì động tác thô lỗ của anh. Bờ vai khẽ run lên cùng với có hơi chống cự. Nhưng Dương Kinh Tiêu không quá để ý, chỉ một mực xoa nắn phân thân của Y Tịnh đồng thời kéo ra vật áo để lộ hai cánh mông tuyết trắng.

Kinh Tiêu ngắm nhìn gần như mê muội, cúi người xuống hôn lên nơi trắng mịn kia. Cảm giác ấm nóng đột ngột hạ xuống một bên mông làm Y Tịnh giật mình run rẩy khẽ rên lên một tiếng trầm thấp chứa đựng bên trong là khoái hoạt tuyệt vời. Không dừng lại ở đó, Kinh Tiêu lại bắt đầu hôn khắp hai cánh mông, càng hôn càng thích thú, để lại vài dấu hồng hồng mê người, đồng thời khẽ gặm cắn mút liếm làm Y Tịnh kinh hãi rên rỉ không ngừng. Cảm thấy phía trước của Y Tịnh vì kích thích mà chảy ra vài giọt lệ, Dương Kinh Tiêu liền dùng ngón cái đặt nơi lỗ nhỏ xoa nắn chơi đùa làm dịch thủy càng ứa ra nhiều hơn.

“Tiêu, anh...A” Lời nói còn chưa dứt Mộ Dung Y Tịnh đã kêu thét lên, nơi huyết động đóng chặt lại vừa có cái gì ướt át mềm mại lướt qua kích thích nói không nên lời. Dương Kinh Tiêu dùng hai ngón tay tách mông Y Tịnh ra đưa lưỡi liếm qua cửa động. Một chút lại một chút mút vào, lại tiếp tục duyên liếm. Nơi đó như cảm nhận được âu yếm lấy lòng mà khẽ khàn mấp máy, đóng mở mời chào.

“A...ân, anh...không cần...a...” Dục niệm thiêu đốt làm Y Tịnh rên rỉ mị tình, hạ thân hơi vặn vẹo chống lại sự khiêu khích như có như không kia, lúc này chỉ muốn có thứ thô to nóng bỏng của ai kia hung hăng lộn vào.

“Cho em đi, nhanh lên..Tiêu...nhanh lên...” Một bên cổ tình giãy dụa một bên mị mị cầu xin. Dương Kinh Tiêu cũng dục hỏa công tâm nhưng vẫn chưa vội tiến vào, chỉ dùng đầu lưỡi đâm đâm vào cửa động một thoáng rồi đẩy vào trong.

“Ummm...” Cảm giác chiếc lưỡi linh động đã chui vào nơi đó của mình làm Y Tịnh có chút hoảng hốt, Dương Kinh Tiêu chưa lần nào làm vậy với anh, cảm giác thật kích tình, thật mãnh liệt.

Bộ vị phía trước vẫn được xoa nắn đều đặn, bên trong lại là chiếc lưỡi càng quấy chui vào hồ lộng, lúc thì đưa đẩy, lúc lại quện vào vách tràng mẫn cảm. Có khi lại rút ra ngoài rồi dùng môi hút lấy, làm Y Tịnh nhin không được mà bắn vào trong lòng bàn tay Khinh Tiêu. Nước mắt vì quá kích động mà chảy tràn ra, môi cắn chặt cổ tay áo mong muốn kiềm lại tiếng rên yêu dị của mình. Trong lòng loạn một đồng cảm xúc, vừa khoái hoạt, vừa thống khổ khi bị tra tấn như vậy, lại có chút gì chua xót bất an.

Dương Khinh Tiêu đứng thẳng dậy kéo thân người đang rũ ra dựa vào sô pha xoay lại ôm vào lòng, môi cũng chụp lên chiếc cổ thon thon mảnh khảnh. Như cảm nhận được bất an của Mộ Dung Y Tịnh, Khinh Tiêu ôm anh càng chặt. Kéo một chân trần trắng tuyết lên vòng qua thắt lưng mình, Khinh Tiêu một lần đỉnh nhập vào trong thân thể người yêu.

“Nha...” Ngân nga một tiếng rên dài, Y Tịnh cảm thấy bên trong được lấp đầy. Nhục cảm theo nơi đó tấn công đại não truyền xuống tứ chi làm anh khó giữ mà giãy ra một chút. Dương Khinh Tiêu yêu thương đưa tay đỡ lấy eo Y Tịnh động tác thúc tiến càng lúc càng nhanh. Mộ Dung Y Tịnh cả người mất thăng bằng liền ôm ghì lấy cổ Khinh Tiêu.

“Tịnh, anh yêu em... chúng ta sẽ không rời xa nhau, phải không?”

“Ân...” Thần trí đã có điểm mơ hồ, Y Tịnh chỉ là khe khẽ đáp, không biết là trả lời anh hay là vì nhục cảm mà rên rỉ. Chỉ biết ôm lấy Khinh Tiêu, hòa theo luật động của người này.

Thật lâu sau vẫn để dục vọng chôn sâu trong người Y Tịnh, Khinh Tiêu ôm anh đến bên giường tiếp tục hoan ái. Động tác càng lúc càng mạnh bạo kéo người đang thần hồn mơ màng tỉnh táo lại. “Ân...ân...sâu quá...Tiêu...buông tha...em...thật sự...chịu không nổi nữa...ân...ân...”

Cúc áo đã gần như bị tháo hết, vùng ngực bạch ngọc bại lộ ra ngoài, tương phản với lớp vải gấm đen càng làm Y Tịnh thêm phần tiên diễm. Một hạt nọ hôn liền tiếp rơi trên ngực, hồng anh đỏ thắm bị mút cắn làm phía dưới của anh lại lần nữa theo đỉnh động của Khinh Tiêu mà phóng thích ta ngoài. “Tịnh...ô...anh thật sự rất yêu em...cảm nhận...cảm nhận anh...” Dương Khinh Tiêu cũng đã hít thở không thông, kích tình đầy đặn bên trong nơi mềm mại nóng rực làm anh dường như không giữ nổi nữa. Liên tiếp nhiều lần bị mật huyết nóng bỏng mền mịn kia bao lấy siết chặt Dương Khinh Tiêu chỉ muốn ngay tức khắc phóng thích đi ra. Nhưng mà trong lòng anh cũng có một cổ bất an đồng thời xuất hiện làm cho anh càng kích động hơn, muốn gắt gao kiềm giữa người này trong vòng tay mình.

Luôn tay xuống ôm lấy thân thể Y Tịnh vào lòng, môi anh dời đi tìm kiếm môi Mộ Dung Y Tịnh, lúc bắt gặp nhau liền say sưa quấn lấy. Mà bên dưới hai người cũng không ngừng va chạm, càng mạnh càng sâu, càng chứng tỏ đây là thực, người yêu thương vẫn đang ở bên người mình. Dương Khinh Tiêu gục đầu vào hõm vai Y Tịnh, thân mình cong lên đâm mạnh vào bên trong cơ thể ái nhân như muốn hung hăng tiêm chất độc mang tên ái tình vào người mình yêu thương nhất, ma sát giao triền, cánh tay càng dùng lực ôm chặt cơ thể dưới thân. Mà Mộ Dung Y Tịnh cũng kê cằm lên vai Khinh Tiêu, hai tay miết lên tấm lưng trần săn chắc như muốn nhập làm một cùng người này, hai chân quấn lấy eo Khinh Tiêu chủ động tiếp nhận từng đợt ra vào cuồng bạo của anh. Môi không ngừng hé ra mang theo bao nhiêu rên siết khoái hoạt cùng yêu ngữ.

Cảm giác bất an quấn lấy hai người, càng làm cho họ điên cuồng ân ái. Một lúc lâu sau, cảm giác kia cũng tạm thời được xua tan, Khinh Tiêu cùng Y Tịnh cũng cùng đạt đến đỉnh điểm. Một môi ôm nhau, không ai nói với ai lời nào, lúc này, chỉ biết dựa vào nhau, hít thở mùi hương trên người nhau. Cảm nhận dư vị ái ân cùng với da thịt cận kề...

Trong sảnh ánh đèn dịu dịu, tiệc rượu cũng chính thức bắt đầu. Khi Mộ Dung Y Tịnh xuất hiện, cả không gian đang ồn ào đột nhiên yên tĩnh, mọi người đều chú tâm nhìn ngắm vẻ đẹp kinh diễm khó có thể tin được của anh. Đồng thời cũng thăm ngưỡng mộ tài trí cùng với tiền tài mà người này đang nắm giữ. Mấy ai hiểu được bên trong tầng tầng băng lãnh, vẻ đẹp phi thường đó là một tâm hồn mềm yếu trước tình yêu. Trên đời này, chỉ trước người kia, anh mới thể hiện chính là bản chất thật sự của mình, cũng vì người kia mà anh mới nên được hưởng tình có bao nhiêu ngọt ngào cùng bất an.

Mộ Dung Y Tịnh đối quan khách cùng nhân viên của mình mà cười một chút, nụ cười như có như không làm bên dưới nghe có vài tiếng hít không khí. Nói vài lời phát biểu xong cũng nhường lại cho Dương Khinh

Tiêu trong phần trao thưởng cho người thắng cuộc cùng với vài tiết mục ca hát, dù sao nói chuyện trước nhiều người cũng là biệt tài của Kinh Tiêu.

Năm nay cũng như những lần Mộ Dung Y Tĩnh tham gia trước đây, tiền thưởng thắng cuộc của anh đều được chia ra cho những anh em làm công tác chuẩn bị cùng với hậu cần. Dương Kinh Tiêu thì giữ lại tiền thưởng của mình, dù sao anh cũng đã nghĩ ra được cần dùng vào việc gì. Trò chơi tuy thú vị nhưng mà tham gia một lần là đủ, những lần sao không tham gia nữa, Dương Kinh Tiêu đối với mấy hoạt động tiêu hao sức lực cũng không mấy kiên trì.

Sau khi khai tiệc không lâu, người mà Y Tĩnh hẹn gặp cũng đã tới, một nữ nhân đẹp diễm lệ trong chiếc áo dài đỏ thắm thêu hoa. Mái tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt thon nhỏ nhưng có chút góc cạnh làm cho người ta càng thấy quyến rũ lạ thường. Nếu so sánh, có thể lấy hình ảnh chim phượng hoàng mà so sánh cũng không quá. Ở nữ nhân này toát lên vẻ anh khí đường đường cùng với ánh mắt lạnh liệt làm đàn ông đôi khi khiếp sợ. Đi phía sau còn có vài người trung niên có, nam nhân có. Có người mặt mày hung tợn cũng có người tỏ ra bàng quang tất cả đều mặc áo dài nhưng tuyệt không nét tao nhã như Mộ Dung Y Tĩnh.

Đi đến gần, nữ nhân chủ động đưa tay với Mộ Dung Y Tĩnh, hai người khẽ bắt tay nhau một chút.

“Hoắc đường chủ, cô vẫn rất xinh đẹp.” Mộ Dung Y Tĩnh lên tiếng, khó có nữ nhân nào được Mộ Dung Y Tĩnh tán thưởng lại tỏ ra bình thản không có băng lãnh vây quanh. Dương Kinh Tiêu có chút khó chịu trong lòng, nhưng anh biết nữ nhân này tuyệt không đơn giản, cũng không phải tầm thường.

“Anh quá khen, tôi làm sao so sánh được với anh, Mộ Dung chủ tịch.” Trong lời nói là có chân thật nhưng cũng có chút kêu ngạo, vì quả thật nữ nhân này rất xinh đẹp.

Thấy cô ta vì lời khen của Y Tĩnh mà hơi dương dương tự đắc Dương Kinh Tiêu thấy khó nhin. Dù sao đối với anh, Y Tĩnh là đẹp nhất thiên hạ nên liền lên tiếng.

“Hoắc đường chủ cũng quá khiêm tốn rồi, nét đẹp nam nữ mỗi người mỗi vẻ, sao có thể so sánh với nhau được.” Trong lời nói tuy rằng đang tán thưởng nữ nhân trước mắt nhưng mà lại hàm ý không ai có thể so sánh được với Mộ Dung Y Tĩnh. Nghe qua Y Tĩnh trong lòng muốn cười, không ngờ Kinh Tiêu đúng là không hợp với nhà họ Hoắc này rồi. Còn nữ nhân kia, nghe xong liền liếc mắt qua người đàn ông cao lớn đứng hơi lui về sau một chút so với Mộ Dung Y Tĩnh đánh giá.

Hoắc Điệp Hân rất thông minh, nghe qua đã hiểu ý tứ trong đó, lúc đầu có chút khó chịu, nhưng mà nhìn thấy nét anh tuấn cùng nụ cười tỏa sáng kia liền bị cuốn hút. Nam nhân trước cô tỏ ra không những bình thản mà còn kiêu khích kiêu này chắc chỉ có một người. Đưa mắt về phía Y Tĩnh che đi thần tình ngẩn ngơ vừa nãy của mình Hoắc Điệp Hân tươi cười: “Mộ Dung chủ tịch, sao anh không giới thiệu một chút về vị tiên sinh này a?”

Mộ Dung Y Tĩnh tất nhiên nhận ra thất thần vừa nãy của Hoắc Điệp Hân, môi hơi cong lên: “Dương Kinh Tiêu, tổng giám đốc của Mộ thị ...” Anh hơi kéo dài một chút rồi lại tiếp: “Còn có, là người yêu của tôi.”

Y Tĩnh dứt lời, không chỉ có Hoắc Điệp Hân mà cả những người khác đi theo cũng tỏ ra sững sốt không ít, dường như chuyện này là chuyện gì đó kinh thiên địa nghĩa không phải vì cả hai đều là nam nhân mà là người này là Mộ Dung chủ tịch nổi tiếng âm trầm bá đạo. Không mấy để ý thái độ của những người này, Y Tĩnh lại tiếp lời: “Đây là Hoắc Điệp Hân, Hoắc đường chủ của Phi Ưng bang, bang phái mạnh nhất, lớn nhất hiện nay ở Hồng Kông. Là em gái của Hoắc đội trưởng của chúng ta. Mấy vị này là người đứng đầu của các phân đường.”

Dương Kinh Tiêu cũng vươn tay ra với Hoắc Điệp Hân: “Hân hạnh.”

Hoắc Điệp Hân bắt tay Dương Kinh Tiêu, bàn tay nhỏ nhắn hơi dùng sức làm tay anh có điểm đau nhưng anh vẫn giữ gương mặt nhu hòa bình thường. Hoắc Điệp Hân không khỏi trong lòng sinh ra tiếc nuối, người này đúng là rất được, rõ ràng không có chút thân thủ nào lại có dáng vẻ mạnh mẽ thái độ thập phần ôn hòa liêm trọng. Lúc đó tay nhất định rất đau, nhưng khóe môi vẫn gợi nét cười. Không hổ là người bên cạnh của Mộ Dung Y Tĩnh. Nếu là bình thường có lẽ Hoắc Điệp Hân sẽ dùng mọi cách đoạt lấy, nhưng mà nam nhân này đã là người của Mộ Dung Y Tĩnh thì nàng cũng buông tha hy vọng, dù muốn thế nào cũng không nên động đến người của Mộ Dung chủ tịch. Dù sao sinh ý của Phi Ưng bang một phần cũng nhờ Mộ thị chiếu cố. Hoắc Điệp Hân là đường chủ, cũng nên suy nghĩ cho đại cục.

Lúc sau Hoắc Điệp Phong đi tới còn có Chung Hiến Bình, mấy người nói chuyện với nhau một lúc. Chung Hiến Bình cũng mời khách vào dự tiệc. Chung Hiến Bình là bạn từ nhỏ của Hoắc Điệp Phong, quê quán cũng là người Hồng Kông nên quen biết Hoắc Điệp Hân cũng là bình thường. Nhưng mà Dương Kinh Tiêu nhìn ra, thái độ của Chung Hiến Bình đối Hoắc Điệp Phong đã không còn tự nhiên như lúc sáng. Trong lòng thầm nghĩ chắc do chuyện kia. Lại nghĩ, cũng may mắn bản thân anh gặp được Mộ Dung Y Tĩnh, cả hai cùng lưỡng tình tương duyệt, dù có khó khăn nhưng dù sao tình cảm cũng rất tràn đầy, rất hạnh phúc. Chỉ nghĩ đến tình cảm đơn phương khổ sở của Y Tĩnh trước đây anh lại đau lòng. Quay sang vòng tay qua eo Y Tĩnh kéo nhẹ vào lòng mình anh thì thầm. “Em cũng biết ghen?”

“Yêu, em ghen lúc nào?” Y Tĩnh cũng cười cười đáp lại.

“Lúc Hoắc Điệp Hân nhìn anh. Chẳng phải em đã thẳng thắn nói anh là người yêu của em sao. Tính chiếm hữu rất cao. Nhưng mà...anh thích.” Dương Kinh Tiêu nhấp một ngụm rượu rồi lại nhìn qua Mộ Dung Y Tĩnh chăm chú.

“Sao vậy?”

“Không sao, chỉ là anh đang nghĩ, có phải trong lòng Hoắc Điệp Phong, em rất quan trọng hay không?”

“Anh nghĩ vậy?”

“Chỉ là suy đoán. Chẳng phải bởi vì Hoắc Điệp Phong rời đi mà Hoắc Điệp Hân mới tiếp nhận làm đường chủ? Mà lý do để Hoắc Điệp Phong rời đi vị trí cao nhất Phi Ưng bang chỉ để làm một đội trưởng nho nhỏ ám bộ của Mộ thị không phải là vì em sao?”

Nhìn lướt qua khách trong sảnh, Y Tĩnh đáp: “Chỉ đúng một nửa.”

Dương Kinh Tiêu nghe qua hơi hơi vuốt cằm: “Chỉ đúng một nửa? Không phải là kỹ năng phân tích của anh giảm mạnh như vậy chứ?”

“Không phải kỹ năng phân tích của anh giảm, mà chỉ là anh chưa hiểu hết về Hoắc Điệp Phong cùng Hoắc gia. Hoắc Điệp Phong tuy dừng mãnh thông minh, nhưng tâm cơ chưa sâu để gánh vác trọng trách làm người đứng đầu Phi Ưng bang. Mà Hoắc Điệp Hân mới là người có khả năng đó. Hoắc gia có truyền thống truyền thừa vị trí cao nhất cho người con cả không phân nam nữ. Lúc Hoắc Điệp Phong nhận ra tài năng của Hoắc Điệp Hân, anh ta cũng có ý nhường vị trí đường chủ cho em gái mình, nhưng chưa đủ lý do. Khi em xuất hiện liền cấp cho Hoắc Điệp Phong một cái cổ, lấy lý do thân thủ kém cỏi, lại si tình nên bổ chức vụ chạy theo em sang Đài Loan. Nhưng thực chất, Hoắc Điệp Phong thích cuộc sống tự do, không muốn bị Phi Ưng bang ràng buộc, lại nói một phần cũng vì Chung Hiến Bình.”

Dương Kinh Tiêu có chút ngạc nhiên nhưng rồi lại lắc đầu: “Vì Chung Hiến Bình? Anh không tin đâu.”

“Thật ra Hoắc Điệp Phong có thích em, em không phủ nhận. Nhưng trong lòng Hoắc Điệp Phong, Chung Hiến Bình chiếm cứ vị trí không phải ít. Nếu như không vì Chung Hiến Bình, tại sao khi vừa sang Đài Bắc, anh ta liền tự mình tìm kiếm Chung Hiến Bình. Đứng trong bóng tối âm thầm bảo hộ quan tâm. Anh tiếp theo sẽ hỏi vì sao tìm được người rồi lại không ra mặt? Là bởi vì Hoắc Điệp Phong còn tức giận chuyện Chung Hiến Bình bỏ đi không nói một lời. Anh nghĩ xem, nếu chỉ là tình bạn bình thường, có cần phải để ý những chuyện như vậy? Hoắc Điệp Phong trong lòng rất coi trọng Chung Hiến Bình, chỉ là anh ta chưa nhận ra người đó là độc nhất mà thôi.”

Dương Kinh Tiêu hiện tại mới biết Hoắc Điệp Phong không phải chỉ là hữu dũng vô mưu, cũng biết tính toán đó chứ. Vì vậy trong lòng cũng sinh ra một chút nể trọng. Anh cũng biết lần này Hoắc Điệp Hân đến đây không chỉ vì được mời tham gia tiệc chiêu đãi mà còn vì chuyện của Đồng Nghiệp Minh. Ở Hồng Kông, các bang phái băng nhóm xã hội đen nhỏ đã gần như bị Đồng Nghiệp Minh mua chuộc, lại còn làm ăn không xem mặt ai liên tiếp đắc tội Phi Ưng bang. Phi Ưng bang đã thấy gai mắt từ lâu nhưng ngại tài lực của Đồng Nghiệp Minh nên chưa rút rịch. Lần này Đồng Nghiệp Minh có ý đồ với Mộ thị, mà Mộ thị lại mạnh về tài lực yếu về vũ lực nên Phi Ưng bang cũng muốn hợp tác lật đổ thế lực cùng tài lực của Đồng Nghiệp Minh lấy lại ngai vàng của mình ở Hồng Kông. Mấy lão đại các bang phái khác hôm nay đến dự cũng có thâm cừu đại hận với Đồng Nghiệp Minh, cũng muốn góp chút sức cho hai đại nhân vật Mộ Dung Y Tĩnh và Hoắc Điệp Hân.

Tiệc chiêu đãi diễn ra được một nửa, các đại nhân vật liền rút vào phòng hội họp bàn kế hoạch. Dương Kinh Tiêu ngồi được một lúc thì hết phần của mình, nghe qua vài thứ vũ khí này nọ anh không có hứng thú nên muốn đi ra ngoài rửa tay một chút. Đi vào trong toilet anh thấy có người đã đứng trong đó rồi. Là Chung Hiến Bình, anh đứng trước bồn rửa tay nhìn chăm chăm bóng mình trong kính, hốc mắt hơi đỏ không để ý Dương Kinh Tiêu đi vào.

Dương Kinh Tiêu đi tới vỗ nhẹ lên vai anh, “Muốn khóc thì cứ khóc, không cần phải kiềm chế làm gì.”

Chung Hiến Bình giật mình, phát hiện là Dương Kinh Tiêu thì mới buông lỏng vai. “Tôi tại sao phải khóc vì người đó chứ? Dù có khóc thì cũng không có ích gì, cũng không thể trở nên xinh đẹp thân thủ phi phàn như chủ tịch, lại càng không ra dáng nam nhân.”

“Anh nói vậy là sai rồi. Con người khi đau khổ muốn khóc thì cứ khóc, vì sao phải kiềm chế. Lại nói, mỗi người sinh ra đều công bằng, được thứ này lại mất đi thứ khác. Anh không phải là Y Tịnh làm sao anh biết Y Tịnh chưa từng đau khổ, chưa từng rơi lệ? Chung ca, anh đừng so sánh mình với người khác, anh chính là anh, anh cũng có những cái mà Tịnh không có được. Ai nói là nam nhân cầm lên được phải bỏ xuống được, thật sự có những điều muốn buông bỏ cũng thật không dễ dàng.”

Chung Hiến Bình mở to mắt nhìn Dương Kinh Tiêu, phải, anh chính là anh, cho dù tình yêu có không được chấp nhận cũng không cần vì vậy hạ thấp bản thân mình. “Cậu nói đúng, tôi chính là tôi, không cần phải so sánh với bất kì ai khác. Lại nói, tôi biết mình hát rất hay, công việc cũng làm rất tốt, tiền cũng không thiếu thốn, nhiều khi có nữ nhân nói họ ghen tỵ với đôi mắt của tôi. Ha ha ha...tôi cũng rất được phải không?” Giọng cười tuy bị thương nhưng dù sao Dương Kinh Tiêu nghe qua cũng thấy có phần đắc ý trong đó. Chung Hiến Bình này cũng thật sự rất kiên cường, chỉ mong người này sớm tìm thấy hạnh phúc cho mình.

“Nhưng mà hiện tại...” Chung Hiến Bình thấp giọng, nói chuyện đã có điểm nghèn nghẹn “...Hiện tại trong lòng tôi rất đau. Tiểu Dương, cho tôi mượn vai cậu một chút.” Nước mắt như chuỗi hạt đứt dây mà rơi lã chã. Dương Kinh Tiêu cũng không ngại mà kéo Chung Hiến Bình tựa vào vai mình để cho anh khóc một trận. Chung Hiến Bình càng khóc càng hăng hái, một lúc lâu cũng chưa chịu ngừng, Dương Kinh Tiêu cũng chỉ biết vỗ vỗ lên vai an ủi. Dù sao kinh nghiệm này cũng là Y Tịnh cho anh. Nếu đổi lại lúc trước còn là Dương Thần, anh cũng không biết đối phó làm sao với nước mắt “nam nhân”. Một người chỉ lo khóc, một người lo an ủi, không để ý thấy ngoài cửa có một bóng người lặng lẽ rời đi.

Mộ Dung Y Tịnh cùng Hoắc Diệp Hân và những người khác họp cũng đã gần xong, lúc này Hà Tử Hoàng từ bên ngoài chạy vào, thần sắc đại biến. “Chủ tịch...Dương, tổng giám Dương và giám đốc Chung không thấy đâu.”

Cảm nhận được có điều gì không lành, nhưng Mộ Dung Y Tịnh vẫn rất bình tĩnh vào lúc này: “Là như thế nào? Báo cáo rõ ràng.”

“Tổng giám Dương và giám đốc Chung cùng bị bắt đi rồi.”

Trong phòng họp đột nhiên khí tức trầm xuống nặng nề, tim hai người có mặt ở đây dường như ngừng đi một nhịp. Thời khắc mà mọi người bàn với nhau có lẽ từ đây liền bắt đầu. Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Sau khi Hà Tử Hoàng báo cáo tin tức xong, mọi người đều nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Y Tịnh, trong lòng ai cũng biết Mộ Dung Y Tịnh rất coi trọng Dương Kinh Tiêu, lần này không biết người này sẽ tỏ thái độ như thế nào. Chờ một lúc lâu mà vẫn chưa thấy Mộ Dung Y Tịnh có phản ứng gì, mọi người cảm thấy khó hiểu.

Lúc Hà Tử Hoàng định lên tiếng thì Mộ Dung Y Tịnh đã nói trước. “Hành động lần này camera có ghi lại được gì không?” Âm thanh đã là lạnh băng cực hạn.

“Có, người bên ngoài sẽ nhanh chóng đưa vào.”

Mộ Dung Y Tịnh trực tiếp kiểm tra băng ghi hình của camera, mọi người trong phòng họp cũng ở lại xem. Dù sao họ biết chuyện này ít nhiều cũng liên quan đến họ. Ánh mắt Mộ Dung Y Tịnh tập trung nhìn vào màn hình, hàn khí quanh người tỏa ra làm căn phòng trầm xuống tạo thành một áp lực khiến người ta khó thở. Cảm giác này từ khi Dương Kinh Tiêu xuất hiện chưa từng lặp lại.

Trên màn hình là cảnh hành lang phía trước toilet, một bóng người nhỏ nhỏ, rõ là Chung Hiến Bình đi vào, một chút thì Dương Kinh Tiêu cũng đi vào. Một lúc lâu nữa thì Hoắc Điệp Phong đi tới, nhưng mà chỉ đứng ở cửa không có vào, chỉ là nhìn thấy gì đó rồi bỏ đi. Mọi người lúc đó liền nhìn về phía Hoắc Điệp Phong, phát hiện sắc mặt anh cực kì kém, cũng trầm thấp như Mộ Dung Y Tịnh.

Khi Hoắc Điệp Phong đi không lâu thì có ba người mặt đồng phục bảo vệ đi vào, một chút thì thấy ba người đi ra lối theo Dương Kinh Tiêu và Chung Hiến Bình đã ngắt xiu.

Hà Tử Hoàng đổi một đoạn ghi hình khác, đó là camera ghi lại hình ảnh bãi đỗ xe, ba người bảo vệ đem Dương Kinh Tiêu và Chung Hiến Bình vào xe rồi chạy đi mất. Hà Tử Hoàng tắt màn hình quay lại nói: “Chỉ có hai camera này là ghi lại được, lúc này người của chúng ta phát hiện ba bảo vệ bị đánh ngất trối lại ở nhà kho nên lập tức điều tra mới phát hiện chuyện này.”

Mộ Dung Y Tịnh chuyển thân đứng dậy, “Được rồi, Hoắc đường chủ, tôi nghĩ chuyện chúng ta bàn lúc này hiện tại bắt đầu được rồi. Mọi người quay về chuẩn bị, khi nào tôi có tin tức sẽ liên lạc lại sau.”

Hoắc Điệp Hân cùng những người khác đứng dậy theo: “Được, chúng tôi quay về chuẩn bị, rất nhanh sẽ xong.”

Mộ Dung Y Tịnh quay về căn phòng của mình, nói anh không lo lắng cho Kinh Tiêu là sai lầm, nhưng bản thân anh biết hiện tại Dương Kinh Tiêu cũng sẽ không gặp quá nhiều nguy hiểm. Việc hiện tại phải làm chính là bình ổn cảm xúc của bản thân, tỷ mỉ suy tính. Hành động lần này không thể có sai sót, nếu như bước nhầm một bước có thể sẽ dẫn đến kết quả vạn kiếp bất phục. Lại nhìn qua căn phòng, Y Tịnh đưa tay ôm lấy thân người của mình, tuy đã thật cố gắng kiềm chế nhưng trong lòng vẫn dâng lên cảm giác run rẩy. Vừa này nơi đây hai người còn dây dưa triền miên, vậy mà hiện tại cũng không biết tung tích nơi nào. Với lấy chai rượu rót một ly, nhưng mà cũng không có uống nổi, ly rượu trên tay bị anh siết mạnh, chút nữa thì bể nát. Dự đoán được chuyện này là do ai làm, anh nhếch môi cười trong nụ cười có chút tự giễu, có đau đớn, có ngạo mạn và chua xót. Dám bắt người của Mộ Dung Y Tịnh này, lá gan quả thật rất lớn.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, không đợi Mộ Dung Y Tịnh lên tiếng thì Hoắc Điệp Phong đã mở cửa tiến vào.

“Lần này chắc là lão họ Đồng giở trò?”

Mộ Dung Y Tịnh khẽ gật. Lúc bắt đầu anh còn muốn chừa cho lão ta một con đường, chỉ cần không tiếp tục dây vào Mộ thị thì anh cũng không nhìn đến, nhưng mà dám lấy Dương Kinh Tiêu ra uy hiếp thì anh cũng không cần phải nhân từ. “Anh cho người chuẩn bị, chúng ta sẽ rất nhanh có tin tức, thật muốn biết lão ta muốn chơi trò gì.”

Hoắc Điệp Phong cũng gật gật đầu: “Chuyện cậu giao tôi đã cho anh em chuẩn bị xong, nhưng mà hiện tại không biết người bị chúng mang đi đâu, có khi nào...” Hoắc Điệp Phong không lo quá nhiều cho Dương Kinh Tiêu, dù sao bắt người đi cũng là mục đích muốn uy hiếp Mộ Dung Y Tịnh, nhưng mà Chung Hiến Bình không có bất kì liên quan gì trong chuyện này bắt đi theo cũng chỉ là vô dụng, thủ đoạn Đồng Nghiệp Minh tàn ác, mạng sống của Chung Hiến Bình là cái mà anh lo lắng nhất.

Mộ Dung Y Tịnh cũng hiểu Hoắc Điệp Phong nghĩ gì liền khoát tay: “Có Kinh Tiêu ở đó, Chung Hiến Bình sẽ không sao, hiện tại chúng ta chỉ có thể chờ.”

“Chờ?”

“Đúng vậy.”

Quả nhiên như Mộ Dung Y Tịnh dự đoán, bọn họ cũng không cần chờ quá lâu, ngày hôm sau đã có liên lạc. Hà Tử Hoàng mang một chiếc điện thoại đi vào. “Chủ tịch, có điện thoại của Đồng Nghiệp Minh.”

Mộ Dung Y Tịnh tiếp điện thoại, gương mặt cũng không có điểm biến đổi, chỉ là không khí có phần trầm thấp hơn. Anh không thèm lên tiếng, mà dường như người bên kia cũng đoán được nên tự động nói vài câu, một lúc sau Mộ Dung Y Tịnh mới đáp lại, giọng nói đầy uy quyền, không có chút nào là người đang bị uy hiếp. “Ngay bây giờ tôi phải nghe được giọng của Dương Kinh Tiêu, còn không thì quên đi.”

Bên kia đáp ứng, ngay tức khắc Y Tịnh nghe được giọng Dương Kinh Tiêu: “Tịnh?”

Bàn tay Mộ Dung Y Tịnh không tự chủ được mà siết chặt góc áo, hốc mắt có chút đỏ, thanh âm hơi khàn khàn cố gắng nén lại xúc động làm cho người nghe qua cảm thấy có phần run run: “Àn, anh có sao không? Chịu đựng một chốc em sẽ cho người đến đón anh.”

“Anh không sao, nhưng mà Hoắc đội trưởng...” Mộ Dung Y Tịnh không chờ Dương Kinh Tiêu nói hết câu liền ngắt lời: “Em hiểu, hiện tại bản thân anh phải cẩn thận.”

Dương Kinh Tiêu cũng đối Mộ Dung Y Tịnh nói khẽ: “Mọi chuyện phải cẩn trọng.”

“Àn.” Dương Kinh Tiêu không ngu ngốc đến mức không nhận ra mục đích bắt người lần này. Hiện tại cũng chỉ có thể nói được câu này, ngoài ra anh không biết mình phải làm gì cho người đó. Trong lòng khổ sở vạn phần.

Nghe bên kia đã chuyển máy, Y Tịnh cũng không muốn nói quá nhiều liên buông gọn: “Muốn trao đổi thứ gì?”

Đồng Nghiệp Minh hình như có chút sửng sốt vì Y Tịnh quá thẳng thắn, nhưng cũng ngay lập tức đưa ra yêu cầu, Mộ Dung Y Tịnh nghe xong vẫn bình thản đàm điều kiện, tuyệt không hề để mất uy nghiêm dù đang ở thế hạ phong, lão cáo già này dù nhìn thấy được tầm quan trọng của Dương Kinh Tiêu đối với anh, nhưng cũng không thể hoàn toàn tin tưởng chỉ dựa vào người đó mà muốn anh hai tay dâng cả cơ nghiệp. Vì thế anh liền nương vào mỗi nghi ngờ này ngầm tỏ ý cho lão thấy nếu vừa phải thì anh sẽ chấp nhận, vạn nhất làm thái quá có thể anh sẽ buông người kia ra. Đó chính là sai lớn nhất của lão, Mộ Dung Y Tịnh cong khoe môi cười âm lãnh.

“Được, cứ vậy đi.” Không đợi đối phương nhiều lời anh liền gấp điện thoại, gương mặt âm hàn ngạo nghễ liền biến mất, hai chân mày nhíu lại, tay siết chặt đến nỗi chiếc điện thoại kêu lên răn rắc, nháy mắt đã bị bóp gãy. Điều đó chứng minh Mộ Dung Y Tịnh đang có bao nhiêu tức giận.

Hoắc Điệp Phong đứng bên cạnh cũng nghe được phần nào đoạn đối thoại.

“Điệp Phong, anh lấy phần chứng thư của tất cả các sông bạc thuộc sở hữu của Mộ thị, điều động một nửa đội đặc nhiệm 8 giờ tối nay đến khu kho hàng số 4 ở bến cảng đợi chỉ thị.”

Hoắc Điệp Phong có chút khó hiểu: “Lão ta chỉ muốn có vậy?” Làm việc cho Mộ thị bao lâu nay, Hoắc Điệp Phong không lạ gì tính tình lão hồ ly kia, bản chất tham lam của lão cũng không phải nhỏ.

“Không chỉ có bấy nhiêu, lão còn muốn mạng của tôi.” Mộ Dung Y Tịnh âm trầm buông giọng. “Đêm nay trên tàu của lão có tổ chức tiệc, mời tôi một mình thân chinh. Nếu lão có thể tự tin về người mà lão bắt đi có lẽ không cần quá nhiều phiền phức như vậy.”

Hoắc Điệp Phong hiểu ý Mộ Dung Y Tịnh nhưng mà thực anh cũng có chút khó tin, “Ý cậu là nếu lão đòi chứng thư toàn bộ sản nghiệp Mộ thị, cậu cũng sẽ đưa?”

“Đúng, dù cho lão có được chứng thư rồi, cũng nuốt không trôi đâu.” Mộ Dung Y Tịnh liền đứng dậy: “Được rồi, anh cũng nhanh đi chuẩn bị, chỉ thị cho Hà Tử Hoàng ngay lập tức điều tra khách lên tàu tối nay, điều thêm bốn người có năng lực âm thầm lên tàu, chờ tiếp ứng cho Hoắc đường chủ.”

“Đã biết.” Hoắc Điệp Phong nhanh chóng rời khỏi. Trong lòng cầu khẩn thần phật, từ giờ cho tới lúc anh đến, người kia đừng xảy ra bất cứ chuyện gì. Cũng mong là Dương Kinh Tiêu sẽ cầm giữ được đến lúc đó.

Trong một container nơi bến tàu, Dương Kinh Tiêu và Chung Hiến Bình bị ném trong góc tay chân bị trói. Chung Hiến Bình có lẽ do thể lực yếu đuối mà hiện giờ vẫn còn chưa tỉnh. Dương Kinh Tiêu cũng chỉ mơ hồ nhớ lại tối qua lúc cả hai ở trong toilet nói chuyện, một lúc sau có ba bảo vệ xông vào bất ngờ dùng chất gây mê đánh ngất họ. Lúc tỉnh lại thì đã ở chỗ này. Xung quanh có khoảng mười tên cùng với Đồng Thiếu Thành canh giữ, Đồng Nghiệp Minh đã sớm rời khỏi đây. Nghe lão cùng Y Tịnh lúc này

dầm điều kiện, anh cũng hiển sơ cục diện hiện tại. Mặc dù biết một mình Mộ Dung Y Tịnh lên tàu coi như đi vào chỗ chết, ruột gan tức khắc xoắn lại với nhau thành một đoàn đau không tả xiết, nhưng mà hiện tại chỉ có thể tin vào Y Tịnh, tin vào phán đoán cùng thân thủ của người đó.

Lúc này Chung Hiển Bình cũng đã tỉnh, nhìn qua tình trạng hiện thời cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra. Khe khẽ thở dài, bọn chúng bắt anh chắc là ngoài ý muốn, lần này xem như bỏ mạng nơi này. Liếc qua Dương Kinh Tiêu, Chung Hiển Bình cười khổ: “Nếu lần này cậu an toàn rời khỏi đây, giúp tôi nói với cái tên đầu đá đó đừng vì tôi mà đau lòng, cũng đừng tự trách mình.” Chung Hiển Bình trong lòng còn so đo chuyện Hoắc Điệp Phong vì Mộ Dung Y Tịnh mà đánh anh, nhưng anh biết, tình cảm Hoắc Điệp Phong đối với anh cũng không đơn giản, dù sao hai người cũng đã có mười tám năm thân cận.

Dương Kinh Tiêu đối Chung Hiển Bình cười ôn nhu, trong khoảnh khắc này, nụ cười đó dường như có tác dụng trấn an tinh thần người ta tốt lắm: “Muốn nói gì thì đợi gặp mặt anh tự mình nói.”

Đồng Thiệu Thành từ khi Đồng Nghiệp Minh đi rồi thì có ý muốn khử Chung Hiển Bình, dù sao người này cũng không cần dùng tới, để sống chỉ gây thêm phiền phức. Hắn cũng vừa cho tên thuộc hạ ngu ngốc đem theo của nợ này về một phát đạn cảnh cáo. Cầm lấy khẩu súng thuộc hạ đưa lên, Đồng Thiệu Thành lên đạn chuẩn bị xử lý Chung Hiển Bình, cái tên thỏ con này trong công ty cũng hay gây sự với hắn, lần này coi như trừ gian. Thấy tình thế này, Dương Kinh Tiêu cũng vội lên tiếng: “Chung Hiển Bình không thể động tới.”

Đồng Thiệu Thành cười khẩy đối Dương Kinh Tiêu nói: “Vì cái gì mà không thể khử? Bản thân mày còn lo chưa xong, còn thích lo chuyện bao đồng. Lúc đầu tao tưởng mày được việc lắm, cuối cùng cũng bị tên Mộ Dung vứt bỏ. Hừ, làm tao tưởng rằng mày hết thời rồi, nhưng mà cũng nhờ người cha đáng kính của tao chỉ điểm, nên tao mới biết mày đối với hắn quan trọng đến mức diễn trò trước mặt mọi người muốn đem mày lập tức giấu đi. Ha ha ha...Cuối cùng cũng vì mày mà nó chịu lên tàu, tối nay chắc có trò hay để xem a. Đợi tới lúc hắn đi chầu Diêm Vương rồi, thì mày cũng đi theo mà bồi, không cần lo sợ cho hắn ở dưới tịch mịch.” Nói đoạn hắn dí súng lên trán Chung Hiển Bình, mong muốn nhìn thấy nét hoảng sợ hoặc khóc lóc cầu xin nhục nhã, nhưng mà đáp lại hắn chỉ là đôi mắt đen láy trong veo mở to đối kháng, khí chất ngạo nghễ trước tử thần này làm Kinh Tiêu kính phục vạn phần.

“Tôi đã nói không được động đến anh ấy. Có muốn nghe vài lời của tôi không? Nếu như sau khi tôi nói xong mà Đồng tiên sinh ngài thấy có thể xuống tay thì hãy làm, còn nếu hiện tại anh không nghe tôi nói mà trực tiếp giết chết Chung Hiển Bình, đối với anh sau này sẽ vô cùng chật vật a.”

Đồng Thiệu Thành nhìn Dương Kinh Tiêu một chút, thấy thái độ dường như nói chuyện không có chút nào là dối gạt, hắn hạ tay xuống: “Nói thử.”

Trong bụng Dương Kinh Tiêu thầm cười, Đồng Thiệu Thành tuy tàn ác như cha hắn, nhưng đầu óc vẫn chưa thâm sâu như lão, lần trước Dương Kinh Tiêu cũng chỉ cần mất chút nước bọt là đã gạt được hắn. Anh hơi hít một hơi thở, nói: “Anh có biết Phi Ứng bang?”

Chung Hiển Bình lập tức mở miệng muốn ngăn cản: “Tiểu Dương!” Nhưng mà Dương Kinh Tiêu không để ý hay nói đúng hơn là lơ đi ánh mắt cảnh cáo của Chung Hiển Bình.

Lời Dương Kinh Tiêu vừa nói xong, sắc mặt Đồng Thiệu Thành liền thay đổi, Dương Kinh Tiêu ngay tức khắc biết cá đã bắt đầu cắn câu. Anh nói tiếp: “Tôi biết với thế lực của Đồng tiên sinh hiện tại có thể nói là ở Hồng Kông huy phong hoán vũ, nhưng mà dù sao cũng kiêng dè một chút người của Phi Ứng bang a. Lại nói, nếu như Đồng tiên sinh đây đối người tối trọng yếu của Phi Ứng bang xuống tay thì hậu quả a...” Anh dừng một chút lại tiếp: “...Người Phi Ứng bang có thù tất báo, huống chi người Đồng tiên sinh ra tay không chỉ là người bình thường mà là người tối trọng yếu của Phi Ứng bang.”

Đồng Thiệu Thành làm sao mà không biết Phi Ứng bang có bao nhiêu hùng mạnh ở Hồng Kông, không những vậy, người Phi Ứng bang đúng là thù rất dai, chỉ cần Phi Ứng bang muốn truy sát, tuyệt không ai tránh được bị thảm án. Hắn nghiên đầu khó hiểu: “Chung Hiển Bình thì có liên quan gì tới Phi Ứng bang?”

“Tại sao lại không? Đồng tiên sinh thật không biết sao? Chung Hiển Bình chính là người tối trọng yếu trong lòng tiền nhiệm đường chủ Phi Ứng bang Hoắc Điệp Phong. Thử nghĩ, nếu như người của Hoắc Điệp Phong bị Đồng tiên sinh... Phi Ứng bang sẽ nhắm mắt làm ngơ sao?”

Nghe Dương Kinh Tiêu tự tin phán mình là người tối trọng yếu của Hoắc Điệp Phong, Chung Hiền Bình cũng có điểm hoảng sợ, nhưng mà nghĩ một chút lại thấy Dương Kinh Tiêu đang là muốn cứu mạng nhỏ của mình, anh cũng muốn góp chút sức, làm bộ như không muốn chuyện mình bị người ta nói toạt ra anh nhần nhỏ hô to: “Tiểu Dương.”

Dương Kinh Tiêu đối Chung Hiền Bình cũng hét lớn không kém: “Đến lúc này mà anh còn muốn che giấu cái gì?” Hải lòng vì Chung Hiền Bình phối hợp khá ăn ý với anh.

Cùng lúc đó Đồng Thiếu Thành cũng buông một tràng cuồng tiếu, như là Dương Kinh Tiêu vừa mới kể một câu chuyện hài: “Ha, dù cho con thỏ này có là gì với Hoắc Điệp Phong thì cũng làm sao? Hiện tại tao giết xong hủy xác, Phi Ứng bang có nằm mơ cũng không nghĩ tới.”

Không một chút lo sợ, Dương Kinh Tiêu đáp lời: “Đồng tiên sinh hình như không biết một chuyện, Hoắc Điệp Phong từ năm năm trước đã trở thành đội trưởng đội đặc nhiệm ám bộ của Mộ thị, chuyện Chung Hiền Bình bị ngài đem tới đây có lẽ anh ta cũng là một trong những người đầu tiên biết được a.”

Trong khoảnh khắc cả hai phía đều rơi vào trầm mặc, Dương Kinh Tiêu chợt nhận ra có điều không ổn. Đây là cách duy nhất giữ lại mạng cho Chung Hiền Bình, nhưng cũng vì vậy mà mối quan hệ giữa Y Tĩnh và Phi Ứng bang bị vạch trần, không biết có phải anh đã vô tình đem thêm nguy hiểm đến cho người anh yêu thương nhất. Chung Hiền Bình dường như cũng nghĩ đến liên đảo mắt nhìn qua Kinh Tiêu, dù sao thì anh cũng không có được tình yêu của người kia, hà cớ gì phải ích kỷ vì mạng sống của mình mà góp phần làm cho hai người Dương Kinh Tiêu và Mộ Dung Y Tĩnh có thêm nhiều rắc rối. Nhưng ánh mắt ám áp và nụ cười mỉm của Kinh Tiêu đã khẳng định anh không thay đổi hướng đi này. Dựa vào tài trí của mình Kinh Tiêu tự tin rằng nếu hiện tại quay đầu lại vẫn còn kịp nhưng anh không thay đổi. Anh không thể mặc kệ Chung Hiền Bình, nếu vạn nhất anh quay đầu lại, anh biết cuộc sống về sau cũng không thể hoàn toàn hạnh phúc trọn vẹn, anh sẽ luôn rây rứt về ngày hôm nay, anh không muốn Y Tĩnh vì vậy mà cùng anh chịu sự tra tấn của lương tâm đến suốt đời. Thà một lần đặc cược, thắng thua không hối hận. Anh tin Y Tĩnh cũng đồng ý anh làm như vậy.

Đồng Thiếu Thành sau khi đắn đo một lúc cũng có vẻ tin tưởng: “Làm sao chứng minh được điều mày nói là đúng? Có thể chứng minh lừa gạt. Hoắc Điệp Phong lại có thể ngu dại mà từ bỏ ngôi đường chủ Phi Ứng bang và làm tay sai cho Mộ Dung Y Tĩnh? Chuyện khó tin.”

“Đồng tiên sinh thật quá đa nghi, nếu anh không tin thì cứ chờ đến lúc trao đổi, biết người mình yêu bị bắt tôi chắc chắn Hoắc Điệp Phong sẽ đích thân đến đây a.”

Một câu cuối cùng dồn gục con mồi, Đồng Thiếu Thành gật đầu: “Được rồi, tao sẽ giữ cái mạng của hai đứa mày đến lúc đó, nếu như không phải là Hoắc Điệp Phong thì tụi mày cũng biết hậu quả.”

Sau đó hần liên lạc với Đồng Nghiệp Minh, tìm Dương Kinh Tiêu dường như bị ai bóp mạnh. Trong lòng thâm niệm. Tĩnh, nhất định phải chờ, chờ anh đến với em!

Ở một chỗ khác trên con tàu không xa Hồng Kông bao nhiêu Mộ Dung Y Tĩnh một mình bước từ du thuyền của mình lên con tàu đồ sộ của Đồng Nghiệp Minh. Mái tóc dài được chải thật cẩn thận ánh lên độ bóng mượt đến nữ nhân còn phải ghen tỵ dưới ánh đèn vàng dịu. Bộ vest xám ôm lấy thân hình tuyệt mỹ. Vừa bước chân vào hội trường, tất cả mọi ánh mắt không hẹn mà đều hướng về một phía. Không có chút lo lắng hay sợ hãi, anh đón lấy một ly rượu mà phục vụ vừa đưa đến ung dung đi đến trước Đồng Nghiệp Minh: “Thật phô trương.”

Không để ý tới cách nói chuyện không xem ai ra gì này của Mộ Dung Y Tĩnh, dù sao thì Đồng Nghiệp Minh cũng quen rồi, trước đây cha của người này cũng dùng cái thái độ này đối đãi với lão. Đồng Nghiệp Minh cười âm hiểm: “Lâu quá không gặp Mộ Dung chủ tịch, vẫn tuần suất như vậy, chẳng trách Hoắc Điệp Phong lại không muốn làm Đường chủ mà chỉ muốn theo chân mỹ nhân.”

Ý của Đồng Nghiệp Minh nghe qua đã biết đang châm chọc Y Tĩnh ảo lả như nữ nhân, nhưng Mộ Dung Y Tĩnh cũng không quảng, khóe môi hơi cung lên tạo thành tiểu ý âm hàn: “Ngài Đồng đề cao tôi quá rồi, Hoắc đội trưởng cũng chỉ là không muốn bị ràng buộc, tôi bất quá cấp cho người đó một chỗ. ”

“A, phải không?”

Hơi nhếch khóe môi Y Tịnh châm chọc: “Vây ngài đây nghĩ sao?”

“Ha ha, còn chờ xem mới biết!”

Đồng Nghiệp Minh suy tính, lúc Đồng Thiếu Thành nói cho lão biết Mộ Dung Y Tịnh có thể liên quan đến người của Phi Ứng bang thì lão có chút chột dạ, nhưng mà theo suy đoán, nếu quả thật Hoắc Điệp Phong là vì cái tên bắt thừa kia thì chỉ cần lúc giao dịch giữ mạng người cho tốt là được, Hoắc Điệp Phong chắc không vì chuyện không liên quan mình mà xách động tới Phi Ứng bang. Huống chi nếu có thì cũng muộn rồi, lúc đó lão sẽ có đối sách khác, việc cần làm hiện tại là trừ khử Mộ Dung Y Tịnh.

Buổi tiệc diễn ra được một nửa thì Đồng Nghiệp Minh mời Mộ Dung Y Tịnh vào phòng riêng để thực hiện giao dịch. Mộ Dung Y Tịnh biết thời điểm đã tới nên cũng nói nhỏ: “Tất cả vào vị trí đợi chỉ thị.” Âm thanh nho nhỏ không đủ để người đứng kế bên nghe được nhưng thông qua hệ thống truyền tin mới nhất của vệ tinh thì Hoắc Điệp Phong và Hà Tử Hoàng đều nghe thấy rất rõ. Mộ Dung Y Tịnh đến đây cũng không phải là hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài, bên vành tai anh có gắn một con bộ siêu nhỏ có tác dụng như tai nghe, còn dưới cổ áo sơ mi là con bộ khác cũng cực nhỏ có tác dụng thu âm rồi truyền đi.

Bước vào trong một gian phòng khách đã thấy Đồng Nghiệp Minh ngồi chờ, bên trong bày trí đơn giản, có vài tên thuộc hạ đứng sau lưng lão. Mộ Dung Y Tịnh liếc mắt qua khắp phòng rồi chậm rãi ngồi xuống, vẻ mặt vẫn thanh lãnh không biểu tình. Đồng Nghiệp Minh thoáng chốc hồ nghi không biết người này quá ngây thơ không biết mục đích mình yêu cầu y một mình lên tàu hay là quá tự tin. Nhưng mà dù sao đã một mình bước lên tàu thì cũng không còn đường xuống.

Mộ Dung Y Tịnh không nhanh không chậm nói: “Bắt đầu được rồi.”

Đồng Nghiệp Minh cũng không chần chừ nữa, kết thúc càng sớm càng tốt. Lão lấy hai chiếc điện thoại một cái đưa cho Mộ Dung Y Tịnh, một cái cho mình, cả hai đều đã được nối thông đầu bên kia.

“Chủ tịch, mọi người đã vào vị trí chuẩn bị trao đổi.” Giọng của Hoắc Điệp Phong vang lên.

“Ân, hai người kia thế nào?”

“Vẫn tốt!”

“Bắt đầu trao đổi đi.” Mộ Dung Y Tịnh nói với người bên kia cũng như nói với Đồng Nghiệp Minh, Đồng Nghiệp Minh cũng nói với Đồng Thiếu Thành phía bên kia. “Tiến hành.”

Qua một lúc yên lặng bên kia liền truyền đến giọng của Hoắc Điệp Phong: “Chủ tịch, trao đổi hoàn tất.”

Bên kia Đồng Thiếu Thành cũng xác nhận với Đồng Nghiệp Minh chứng thư là thật. Đồng Nghiệp Minh đưa điện thoại cho thuộc hạ phía sau tươi cười nói: “Mộ Dung chủ tịch thật hào phóng, có thể đổi với một tên trai bao mà trả nhiều như vậy, ta thật là ngưỡng mộ sự hào phóng của Mộ Dung chủ tịch.”

“Hừ! Nhiều lời” Mộ Dung Y Tịnh chán ghét lạnh lùng buông giọng, thái độ này làm Đồng Nghiệp Minh nổi điên liền đứng dậy mau mau rút lui: “Bên ngoài còn có chút việc, tôi đây đi xử lý xong liền đến cùng Mộ Dung chủ tịch uống trà.”

Lão nhanh chóng chạy thoát khỏi phòng, Mộ Dung Y Tịnh vẫn bất động thanh sắc ngồi tại chỗ. Ngay lúc Đồng Nghiệp Minh bước ra khỏi căn phòng thì mấy tên thuộc hạ ở đó liền rút súng hướng Mộ Dung Y Tịnh nã liên hồi. Nhưng cùng lúc đó, Mộ Dung Y Tịnh dùng tốc độ cực nhanh phóng mình ra sau ghế sofa, trong tích tắc trên mặt ghế hiện lên hàng loạt lỗ thủng. Mà ngay khi đám người kia giật mình khi chớp mắt đã không thấy người đâu thì ở phía sau sofa, Mộ Dung Y Tịnh dùng lực phóng chiếc điện thoại bay lên không trung nhằm ngay sợi dây xích treo chiếc đèn chùm to đùng trên trần nhà. Lực va đập cực mạnh khiến cho mắc xích chịu không nổi mà bung ra làm chiếc đèn chùm ngay tức khắc rơi xuống giữa phòng vỡ nát, tiếng pha lên vỡ chói tai cùng với những mảnh vỡ văng tung tóe khắp nơi đẹp một cách quỷ dị rồi tất cả lập tức rơi vào bóng tối. Những hành động này chỉ xảy ra trong tích tắc vài giây cực ngắn.

Trong căn phòng đột nhiên tối đen, đám người kia đầu tiên là sửng sốt sau đó cũng không dám tùy tiện hành động, chỉ sợ không khéo lại bắn nhầm người của mình. Một mảnh yên tĩnh vây quanh, tất cả đều dùng thính giác cảm nhận. Trong khi bọn người còn đang bối rối thì một loạt tiếng súng vang lên rồi cũng ngay lập tức trở lại yên tĩnh. Ánh sáng mờ mờ của chiếc điện thoại được lấy từ tay của một xác chết bật lên làm

cho căn phòng tối đen có thể nhìn rõ một chút, xung quang là mấy cái xác nằm dưới sàn, một bóng người đi đến lấy hai khẩu súng từ chỗ cái xác khác không ai khác là Mộ Dung Y Tĩnh.

“Chủ tịch, nghe có tiếng súng... không sao chứ?” Là giọng của của Hà Tử Hoàng, có chút run run.

“Không sao, lập tức mở đường cho người Phi Ứng bang lên tàu.” Y Tĩnh ra lệnh.

“Rõ!” Hà Tử Hoàng cùng bốn người khác đang ở trên tàu, bọn họ lên đây không phải bảo vệ Mộ Dung Y Tĩnh mà là chờ đợi thời điểm người Phi Ứng bang tiếp cận liền hỗ trợ cho họ lên tàu. Mộ Dung Y Tĩnh cởi áo vest, tháo cúc áo nơi cổ tay xắn tay áo lên cao, dùng cravat cột mái tóc dài lại thật gọn nhanh chóng đi ra khỏi phòng bởi vì anh biết lão họ Đồng sẽ cho thêm người tới, trên đường cũng vài lần độ súng, những nơi Mộ Dung Y Tĩnh đi qua đều cố tình phá hủy camera quan sát, phạm vi được mở rộng không ít, hiện tại cần phải tìm cách quay lại sảnh, súng của anh đã gần hết đạn. Mộ Dung Y Tĩnh nép vào một góc khuất, chỗ này nếu đi qua hành lang đằng kia thì có thể đến chính sảnh, nhưng mà hiện tại hành lang dài như vậy tuyệt không an toàn. Mộ Dung Y Tĩnh liên lạc với phía Hoắc Điệp Phong.

“Thuận lợi chứ?”

Hoắc Điệp Phong đáp lời, giọng nói có chút khó chịu: “Đã cho người truy đuổi, lấy lại được chứng thư, nhưng mà Đồng Thiếu Thành lại chạy mất. Hiện đang cho một tổ ở lại truy, còn lại sẽ qua đó hỗ trợ.”

Mộ Dung Y Tĩnh chưa kịp nói [Tốt] thì một âm thanh khác lại vang lên: “Em hiện không sao chứ?”

Là Dương Kinh Tiêu, nghe được thanh âm quen thuộc ôn nhu này trái tim Y Tĩnh đột nhiên siết lại. Cuối cùng người đó cũng đã an toàn, cả người như trút được tảng đá trong lòng, mũi có chút cay cay: “Em...không sao.”

“Tốt, chờ một chút, anh sẽ đến đó với em.”

“Àn!” Mộ Dung Y Tĩnh khó nén được xúc động khi đối mặt với người nam nhân này.

“Anh lập tức cùng mọi người đến...” Câu chưa kịp nói xong đã đứt đoạn, một tiếng súng vang lên bên tai Mộ Dung Y Tĩnh, ngay tức khắc trong lòng có thứ gì đó vỡ nát.

“Tiêu? Tiêu? Làm sao vậy, trả lời em...” Không có âm thanh trả lời, chuyện gì đã xảy ra?

“Chủ tịch...” Là giọng của Tử Hoàng. “Người của Phi Ứng bang đã lên tàu hiện đã khống chế được một nửa. Bên kia hình như có chuyện, tôi lập tức nổi máy.”

Mấy giây sau là tiếng Hoắc Điệp Phong, thanh âm thấp phần run rẩy gọi: “Mộ Dung...!”

Hoắc Điệp Phong ít khi gọi Y Tĩnh như vậy, lần này đang trong lúc làm nhiệm vụ lại gọi anh như vậy, Mộ Dung Y Tĩnh liền biết có chuyện gì không ổn, “Tiêu? Tiêu làm sao rồi? Anh ấy làm sao rồi?” Y Tĩnh đã không giữ được bình tĩnh khê kêu lên.

“Này...” Chần chờ một chút Hoắc Điệp Phong cũng nói rõ: “Dương Kinh Tiêu bị người của Đồng Thiếu Thành bắn lén, rơi xuống biển...chỉ e...Ách, khoan đã...” Hoắc Điệp Phong còn muốn nói thứ gì đó nhưng Y Tĩnh dường như đã không còn nghe thấy bất cứ lời nào cả người liền rơi vào trầm lặng, con bọn trên vành tai cũng “bốc” nổ tung, có lẽ do áp lực độ súng khi này gây nên.

Một phút lặng lẽ trôi qua, Mộ Dung Y Tĩnh cũng không biết mình trải qua một phút kia như thế nào, tất cả chỉ là yên lặng, dường như mọi thứ xung quanh như dừng lại, chỉ nghe tiếng hít thở của bản thân mình. Cơ thể đột nhiên run rẩy, Y Tĩnh từ từ trượt xuống hai tay ôm lấy đầu, trong miệng liên tục lặp đi lặp lại tên một người.

Lại một phút nữa trôi qua, Mộ Dung Y Tĩnh mạnh mẽ đứng dậy, hoàn toàn khác xa với sự yếu nhược vừa rồi. Cả thân người đều toát ra hàn khí cùng sát ý, ánh mắt màu xám tro mở to có một tia quỷ dị, khóe môi cong lên gợi nên nét cười đáng sợ. “Trước khi đi cùng Tiêu, ta phải đem tất cả các người chôn theo cùng.”

Mộ Dung Y Tĩnh không tìm cách đến chính sảnh nữa mà quay lại con đường cũ, anh muốn tiếp cận phòng điều khiển chính, bắt Đồng Nghiệp Minh hành hạ cho thỏa thích rồi đem con tàu này chìm luôn xuống đáy biển. Mặc cho trên tàu còn có hàng trăm người không liên quan, mặc kệ tất cả, anh quyết định dùng máu của tất cả những người ở đây tế Dương Kinh Tiêu.

Trên đường Mộ Dung Y Tịnh đi qua, người của Đồng Nghiệp Minh ngã như rạ, hết tốp này ngã xuống lại đối tốp người khác bị Y Tịnh hạ sát. Nơi phòng điều khiển chính, Đồng Nghiệp Minh nhận ra mình sai lầm, đã quá coi thường Mộ Dung Y Tịnh. Lão lập tức tìm cách âm thầm thoát thân bỏ mặt thuộc hạ vẫn vì tiền của lão mà kiên trì đối kháng.

Mộ Dung Y Tịnh đang đến rất gần phòng điều khiển, một nhóm người lập tức phục kích, biết Mộ Dung Y Tịnh là một xạ thủ nên không dám khinh suất. Tuy hiện tại người đó đã hết đạn, nhưng mà thân thủ vẫn có thể giết một người rồi nhanh chóng cướp súng từ người đó xử những người còn lại.

Tiếp cận Mộ Dung Y Tịnh lần này là nhóm yakuza Đồng Nghiệp Minh thuê từ Nhật Bản. Bọn họ quyết định dùng kiếm hạ sát Mộ Dung Y Tịnh, chờ Mộ Dung Y Tịnh đi vào chỗ ngoặc của hành lang liền xông đến vây lấy, trước sau tập kích làm Y Tịnh muốn tiến không được mà muốn lùi không xong. Không phí thời gian, bọn chúng liền xông lên. Nhưng tương đối với những đường kiếm sắc bén phải làm Y Tịnh rơi đầu, nhưng mà không phải vậy. Một tia máu vung lên, một người trong đám ngã xuống, yếu hầu vẫn không ngừng phun ra máu tươi. Đám yakuza đình chỉ trong chốc lát, nhận thấy trên tay Y Tịnh từ bao giờ đã có một thanh kiếm. Rõ ràng là của người vừa mới bị chém.

Nhưng mà bọn chúng nhanh chóng lấy lại tinh thần, không tin là một mình người này có thể đấu lại với một nhóm. Cứ vậy bọn chúng tiếp tục trước sau xông đến, tiếng va chạm của kiếm vang lên chói tai, tiếng chém giết, mùi máu tanh nồng bắt đầu xông lên. Qua một lúc lâu, chỉ thấy còn lại vài tên, tất cả đều rơi vào hoảng loạn, nhìn cảnh tượng trước mắt liền bỏ chạy, nhưng mà có người không cho chúng cơ hội, năm nhát kiếm vung lên, bốn tên cuối cùng đầu mình phân chia. Một tràng cuồng tiếu thanh lãnh vang lên trong đoạn hành lang dài đầy xác người và máu tươi thê lương bị thống.

Bên ngoài boong tàu, ba chiếc trực thăng đang từ từ hạ cánh, Hoắc Điệp Hân đứng đó đón những người bước ra từ chiếc đầu tiên.

Hoắc Điệp Phong ngay tức khắc hỏi: “Tình hình như thế nào rồi?”

Hoắc Điệp Hân lần này không phải là áo dài thước tha lộng lẫy mà là một bộ đồ da bó sát thuận tiện cho di chuyển cùng với mấy khẩu súng bên hông. “Tốt lắm, đã khống chế gần như hoàn toàn. Đồng Nghiệp Minh lên ca nô đào thoát, nhưng mà em cũng đã cho người truy, không lâu sẽ bắt lại được thôi.”

“Còn Y Tịnh đâu?” Giọng nói là của Dương Kinh Tiêu, cả người ảm ướt khăn trương. Lúc vừa nãy bị người Đồng Thiệu Thành bắn trúng, cũng may viên đạn bị mặt dây chuyền bằng thép chịu lực mà Y Tịnh tặng cho anh chặn lại, nếu không chắc đã thật sự bỏ mạng, nhưng mà dù cho không chết cũng bị áp lực làm ngã xuống nước ngất đi một lúc.

“Bởi vì Mộ Dung chủ tịch lúc bị truy sát thì phá hết camera theo dõi, nên người của tôi hiện đang tìm, con tàu khá là lớn. Đợi chút nữa sẽ tìm ra.”

Ngay lúc đó một người của Phi Ứng bang đi ra nói đã tìm thấy Mộ Dung Y Tịnh. Dương Kinh Tiêu cùng Hoắc Điệp Phong ngay lập tức đi theo. Hoắc Điệp Hân vẫn ở ngoài chỉ đạo người của mình. Đi qua chính sảnh, là một trận hỗn loạn, bàn ghế ngã nghiêng, mấy tên mặc đồ đen nằm dưới đất, hăng là đã chết. Khách nhân tụ lại một góc đang được người Phi Ứng bang giám sát.

Trên hành lang dẫn đến chỗ Y Tịnh là rải rác những người của Đồng Nghiệp Minh bị bắn chết, đến một chỗ ngoặc người kia liền dừng lại. Kinh Tiêu và Hoắc Điệp Phong ngạc nhiên không hiểu. Người kia liền quay lại: “Hoắc đại ca, Mộ Dung chủ tịch ở phía trước, nhưng mà hai người cần bình tĩnh, xem trước tình hình rồi hãy tiếp cận.” Nói xong thì quay đi làm nhiệm vụ của mình.

Dương Kinh Tiêu và Hoắc Điệp Phong liếc nhìn nhau một cái, quả thật từ lúc đến gần chỗ này, cả hai dường như nghe thấy được mùi vị tanh nồng trong không khí, không khó nhận ra đó là mùi máu. Lập tức bước qua chỗ ngoặc, cảnh tượng trước mắt làm cả hai chết lặng. Một đoạn hành lang dài, khoảng hai mươi xác chết không toàn thân, đầu mình tay chân hỗn độn dưới sàn, máu tươi chảy đầy trên thảm, trên tường, phía cuối hành lang, một bóng người đang đứng quay lưng về phía họ, áo sơ mi trắng đã nhuộm đỏ từ khi nào, trên tay cầm kiếm buông lỏng, từ mũi kiếm chảy xuống sàn một dòng huyết tinh ngoằn ngoèo quỉ dị.

Hoắc Điệp Phong tuy lần đầu nhìn đến cảnh tượng kinh đảm như vậy nhưng dù sao cũng không đến nỗi hoảng sợ, Dương Kinh Tiêu từ lúc đi qua đoạn hành lang kia đã thấy khó chịu trong bụng, hiện tại đối mặt với

cảnh trước mắt chịu không nổi liền choáng váng, thân hình lung lay. Cũng may Hoắc Điệp Phong nhanh nhẹn đỡ lấy, nếu không có lẽ anh đã ngã xuống sàn.

“Cậu không sao chứ?”

Dương Kinh Tiêu cố gắng trấn định khoát tay: “Tôi không sao.”

Nhìn thấy Dương Kinh Tiêu đã đứng vững, Hoắc Điệp Phong định bước qua thì bị Kinh Tiêu giữ lại: “Hoắc đội trưởng, gượng đã.”

“Tĩnh nhìn qua có vẻ không ổn, anh đừng qua đó. Để tôi đi.”

Hoắc Điệp Phong yên lặng một chút rồi gật đầu: “Cẩn thận.”

Dương Kinh Tiêu bước qua mấy cái xác từ từ đến gần Mộ Dung Y Tĩnh. Càng đến gần, Dương Kinh Tiêu nhận ra, khí tức của Y Tĩnh hiện tại nồng đậm sát ý. Trên y phục có nhiều vết chém rách, từ chỗ đó có máu rỉ ra. Trong lòng trào lên cảm xúc khó tả, có lẽ Y Tĩnh nghĩ anh đã chết nên mới thành ra như thế này, anh biết trong con người Y Tĩnh có ẩn chứa một con quỷ dữ, nếu như con quỷ kia có cơ hội thoát ra thì tuyệt đối có huyết tính xuất hiện. Phản ứng trước đau thương lớn nhất của người này không phải là yếu đuối khóc than, mà là tàn bạo giết chóc. Trong tiềm thức của người này, một khi đã không còn cứu vãn được nữa thì sẽ tàn nhẫn hủy diệt mọi thứ. Mà hiện tại, anh chính là người duy nhất có thể làm cho Y Tĩnh tỉnh táo lại.

“Tĩnh” Dương Kinh Tiêu gọi khẽ, nhìn thấy người kia vẫn không phản ứng, anh liền gọi thêm vài tiếng. “Tĩnh, anh đây...Tĩnh, anh ổn, anh thật sự ổn. Anh không có...chết.”

Nhận thấy đôi vai người kia khẽ run lên Kinh Tiêu mới bước thêm vài bước nữa, hiện tại anh đã đứng khá gần Mộ Dung Y Tĩnh. “Tĩnh, quay lại nhìn anh, anh còn sống..., Tĩnh. Quay lại nhìn anh này.”

Người kia vẫn không quay lại, chỉ là bờ vai đã run rẩy kịch liệt. Dương Kinh Tiêu bước lại gần sát Y Tĩnh, một tay nhẹ nhàng chạm lên vai người đó, thật khẽ quàng lên phía trước, một tay nhẹ đoạt đi kiếm trong tay Y Tĩnh buông xuống sàn. Từng chút ôm lấy thân người run rẩy của Mộ Dung Y Tĩnh. “Tĩnh, anh đến đón em, chúng ta cùng nhau quay về.”

Chờ đợi một lúc để cho Y Tĩnh có thể tiếp nhận, Kinh Tiêu xoay người kia lại, trên mặt Y Tĩnh dính không ít máu. Kinh Tiêu yêu thương đưa tay lau lau mấy vết máu, ánh mắt Y Tĩnh nhìn anh vẫn còn đờ đẫn dường như không xác định được tiêu cự. “Được rồi, mọi chuyện đều đã qua, chúng ta về thôi.” Anh cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi lạnh lẽo của Mộ Dung Y Tĩnh rồi mới ôm siết lấy người này vào lòng. Bàn tay không quên vuốt ve lưng Y Tĩnh, thoáng thấy cơ thể trong lòng mình dần thả lỏng không ít. Mộ Dung Y Tĩnh gục đầu lên vai anh buông một tiếng: “Tiêu.” Rồi từ từ trượt xuống.

Dương Kinh Tiêu ngay tức khắc đỡ lấy Y Tĩnh đã ngất lịm rồi ôm lên cùng Hoắc Điệp Phong trở lại boong tàu.

“Mộ Dung chủ tịch không sao chứ?” Hoắc Điệp Hân hỏi.

“Không sao, chỉ là ngất xỉu thôi. Tôi đưa em ấy về, Hoắc đội trưởng anh giúp tôi ở lại thu xếp mọi chuyện, đối với cha con Đồng Nghiệp Minh đừng xuống tay, cứ để họ sống, tôi sẽ có đối sách khác.” Rồi anh hướng Hoắc Điệp Hân cảm tạ: “Lần này cảm ơn Hoắc đường chủ hỗ trợ.”

Nói xong Kinh Tiêu ôm Y Tĩnh bước vào trực thăng.

Một tháng sau, bệnh viện Thanh Đức.

Bốn người đàn ông ngồi trong phòng tiếp khách của bệnh viện. Chung Hiên Bình buông xuống tờ báo trên tay. Đã nhiều kì, trên trang nhất của các tờ báo nổi tiếng đều đăng tin đại gia Đồng Nghiệp Minh và doanh nhân trẻ Đồng Thiếu Thành được cảnh sát phát hiện bị trói tại nhà riêng, bên cạnh đó là hồ sơ cùng bằng chứng chứng minh phạm tội buôn lậu vũ khí và hàng cấm, đồng thời là trùm ma túy cùng với các tài liệu chứng minh hợp tác với xã hội đen. Còn chuyện ai thu thập chứng cứ, ai báo cho cảnh sát, ai trói hai người đó lại là một điều bí mật. Nhiều đó tội danh cũng đủ cho hai cha con bị xử bắn, nhưng mà kì lạ là mức án chỉ ở khoảng tù chung thân. Có nhiều người đánh giá xử như vậy không công bằng, nhưng mà mấy ai biết

đó chính là chủ ý của Dương Kinh Tiêu. Anh không muốn hai cha con nhà đó chết quá dễ dàng, để cho họ suốt đời bị giam cầm chịu đủ thống khổ mới là cách anh trừng phạt họ.

“Tiểu Dương, cậu đã liên lạc được với mấy người trong đó chưa?”

“Điều đó phải hỏi Hoắc đội trưởng.” Dương Kinh Tiêu buống tách trà trong tay xuống.

Hoắc Điệp Phong chậm rãi nhìn Chung Hiên Bình rồi mới nói: “Xong hết rồi, để cho mấy tay lão đại bị cha con họ hãm hại trực tiếp xử lý đi.”

Hàn Vũ Xuyên liếc mắt qua Dương Kinh Tiêu: “Cậu định mượn tay người khác hành hạ hai cha con nhà đó để chúng muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, chiêu rất độc. Là tôi chắc chỉ nghĩ đến một đao giết người là xong, không thâm hiểm như vậy a.”

“Anh đang giấu cợt tôi đó hả?” Dương Kinh Tiêu cười cười.

“Ai dám giấu cợt cậu chứ. Không khéo để Alex tỉnh lại biết được, tôi còn sống yên sao?”

“Àn, được rồi. Tôi phải quay lại với Tịnh, các người cứ tiếp tục nói chuyện.” Ba người còn lại nhìn nhau thở dài, tuy bề ngoài Dương Kinh Tiêu vẫn bình thường nhưng nhìn kĩ mắt đã thâm quầng một vòng, lại gầy đi rất nhiều.

Mộ Dung Y Tịnh từ lần đó ngất đi tới nay đã một tháng chưa từng tỉnh lại. Bác sĩ nói ngoài những vết thương ngoài da thì không có gì nguy hiểm, chỉ là tâm lý bị một cú sốc quá mạnh gây tổn thương hệ thần kinh, không phải vì vậy mà không tỉnh lại chính là bản thân Y Tịnh không muốn tỉnh.

Kinh Tiêu quay về, vừa đẩy cửa vào thì nhìn thấy một người ngồi trên giường quay lưng về phía cửa, đang ngẩng nhìn hoàng hôn buông xuống qua tấm kính lớn của phòng bệnh. Mái tóc dài ánh lên màu sắc đẹp đến kì lạ dưới màu đỏ cam của ráng chiều. Phía dưới đường những cửa hiệu đã thừa thốt lên đèn sáng trưng, người cùng xe cộ qua lại dập dìu, nhưng mà hiện tại ở đây lại là một mênh yên lặng. Dương Kinh Tiêu qua một lúc thất thần mới đến gần ôm lấy Mộ Dung Y Tịnh từ phía sau. “Em dậy rồi?”

“Àn!” Mộ Dung Y Tịnh quay lại tựa vào ngực Dương Kinh Tiêu thì thầm: “Làm anh lo lắng!”

Không nói gì, Dương Kinh Tiêu cúi xuống tìm môi Y Tịnh, nụ hôn nhẹ nhàng từng chút trở thành mãnh liệt. Trải qua một loạt sự việc lại thêm một tháng dây vò, cả hai dường như đã tìm lại được nhau. Môi lưỡi quấn quýt, đôi cánh tay siết lấy nhau, cảm nhận từng hơi thở, từng nhịp tim, từng động tác vuốt ve, chứng thực đây là hiện thực. Hạnh phúc dần dần quay lại, cảm giác được ở cạnh người mình yêu thương là một thứ tuyệt diệu nhất thế gian.

Vùi mặt vào tóc người yêu Kinh Tiêu thở ra một hơi: “Cuối cùng em cũng tỉnh lại. Em có biết anh nhớ em đến mức nào? Nhớ ánh mắt em nhìn anh, nhớ giọng nói của em, nhớ tất cả, tất cả của em.”

“Em biết, em biết.” Siết chặt eo Kinh Tiêu như muốn mình được tiến nhập vào ***g ngực người này Y Tịnh thổn thức: “Trong lúc hôn mê, em luôn nghe thấy anh. Nghe thấy anh nói chuyện với em, nghe thấy anh gọi tên em. Em muốn tỉnh lại, em muốn chứng minh rằng đó là thực, em muốn lại được nhìn thấy anh.”

“Ừm, cảm giác này thật là rất tuyệt.”

Cả hai cứ như vậy ôm nhau cho đến lúc hoàng hôn không còn. Màn đêm buông xuống và thành phố đã hoàn toàn lên đèn.

Ba năm sau.

Trong một giáo đường ở Đài Bắc, các khách mời đang ổn định chỗ ngồi. Hai vợ chồng Dương Kinh Nghĩa ở phía trước cũng ngồi xuống chỗ ngồi danh dự, Dương Kinh Nghiêm vẫn đang chạy đến chạy đi lo mọi việc cùng với sự giúp đỡ của Hà Tử Hoàng. Dương Na với Hàn Vũ Xuyên thì đang chăm hai đứa con trai sinh đôi ba tuổi đang giở trò quậy phá. Trong một góc Hoắc Điệp Phong và Chung Hiên Bình thì thâm tình tứ. Nhưng mà hai nhân vật chính hiện tại không thấy đâu.

Dương Kinh Tiêu trên người mặc một bộ lễ phục màu đen tào nhả, phần anh khí phấn phát làm người khác phải chăm chú ngắm nhìn. Anh đang đứng bên cạnh lễ đường chờ Mộ Dung Y Tịnh. Nhìn thấy tất cả đã ổn định xong, liếc mắt qua đồng hồ thì đúng là đã đến giờ mà Y Tịnh vẫn không thấy đâu. Đột nhiên

điện thoại trong túi Khinh Tiêu có tín hiệu. Mở ra xem, thấy một tin nhắn đến. Đọc xong, khóe môi Khinh Tiêu cong lên tạo thành nụ cười ôn nhu. Anh quay lưng bước ra lễ đường đứng phía dưới bậc làm lễ. Mọi người lại được dịp xôn xao một phen, đáng lý ra phải là hai người cùng đi ra, vậy mà sao bây giờ chỉ có một người.

Đang lúc đó, cửa chính lễ đường bật mở, tất cả giạt mình yên lặng nhìn ra.

Âm nhạc trỗi lên, Mộ Dung Y Tĩnh một thân lễ phục màu trắng ôm lấy thân hình kiện mẩy, mái tóc dài phiêu phiêu sau lưng. Nhìn thấy Dương Khinh Tiêu, anh nở nụ cười ấm áp. Tất cả mọi người đều chết sững, lần đầu tiên nhìn thấy một nụ cười ôn nhu ấm áp từ người này. Những bước chân đĩnh đạc mạnh mẽ nhưng không kém uyển chuyển. Mộ Dung Y Tĩnh từ từ đi đến trước mặt Dương Khinh Tiêu.

Khinh Tiêu đưa tay tiếp lấy tay Y Tĩnh cùng bước lên bậc. Cùng nhau thề nguyện, trao nhẫn, rồi hôn nhau dưới sự chúc phúc của tất cả mọi người. Hạnh phúc của hai người từ đây lại được bắt đầu và tiếp tục kéo dài bất tận.

Hoàn chính văn Đăng bởi: admin

28. Chương 28: Quà Sinh Nhật.

CHƯƠNG 28 PN1: QUÀ SINH NHẬT.

04:00 PM _Văn phòng chủ tịch Mộ thị.

Xem xong một văn kiện, Mộ Dung Y Tĩnh đặt bút kí tên mình lên đó rồi gấp lại để qua một bên, tiếp tục rút một tập khác trong một núi văn kiện trên bàn. Đưa tay nhu nhu trán, anh thở dài...Chưa bao giờ công việc lại tồn đọng nhiều như vậy. Tuy khoảng thời gian này, phía bên Hồng Kông đã ổn định sau khi người của Phi Ung bang lập lại vị trí cùng triệt hết phe cánh mà Đồng Nghiệp Minh còn để lại, việc kinh doanh cũng đi vào nề nếp. Bên Đài Loan, trong lúc anh nằm viện, Dương Khinh Tiêu và Chung Hiển Bình cũng đã thu xếp tất cả khá tốt. Nhưng mà hiện tại lại là bất đồng.

Dương Na sinh em bé lại sinh đến hai tiểu hài tử, Từ Lan Lan tiếp tục nghỉ ở nhà bởi ba mẹ con, Dương Khinh Nghĩa cũng cùng ở nhà bởi lão bà của mình, Dương Khinh Nghiêm tìm cơ chụp ảnh quảng cáo cho bộ sưu tập mới chuẩn đi nước ngoài du lịch cùng Hà Tử Hoàng. Công việc thì nhiều mà người thì chạy mất hết, chỉ còn hai người siêng năng nhất Mộ thị là Dương Khinh Tiêu và Chung Hiển Bình, mà ba hôm trước Hoắc Điệp Phong trực tiếp đến Mộ thị bắt người đi, đến giờ vẫn không thấy tung tích. Kết quả chỉ còn Dương Khinh Tiêu trụ lại giúp anh thu xếp công việc. Bận rộn đến nỗi cả hai vừa về đến nhà liền lăn ra ngủ, đã thật lâu chưa có phát sinh chuyện kia. Mộ Dung Y Tĩnh lại tiếp tục thở dài...

Mà ngày hôm nay, người cuối cùng trụ lại cũng không thấy đâu cũng không phải Dương Khinh Tiêu trốn việc. Mà bởi hôm nay là ngày sinh nhật của anh, cả nhà họ Dương muốn tổ chức một buổi tiệc, mời tất cả đồng nghiệp trong Mộ thị. Tuy Dương Khinh Tiêu từ đầu đã muốn đến công ty, nhưng dù sao anh cũng là nhân vật chính, Mộ Dung Y Tĩnh bắt anh ở nhà cùng mọi người chuẩn bị, còn mình ngồi trong văn phòng duyệt văn kiện.

05:30 PM

Nhìn qua đồng hồ trên tường, anh giạt mình. Đã qua tan tầm gần một tiếng. Hiện tại bản thân lại chưa chuẩn bị xong quà tặng, trong lòng có chút lo. Cũng vì công việc mà anh không có thời gian suy nghĩ đến sẽ tặng gì cho Dương Khinh Tiêu. Anh lại thở dài....

Tắt máy tính, Y Tĩnh đứng dậy đi xuống các tầng dưới dạo một vòng. Nếu như bất cứ món đồ nào dành cho nam mà tòa nhà Alex_Maxi không có thì chắc chắn nơi khác không có. Đi qua khu thời trang, Mộ Dung Y Tĩnh lắc đầu, không có mẫu trang phục nào mới ra mà anh không làm một bộ cho Khinh Tiêu, bỏ qua. Liếc qua dãy bán đồ lót, Mộ Dung Y Tĩnh lại lắc đầu, ở nhà số lượng đồ lót đủ màu sắc hình dáng chất đầy ba ngăn tủ, cho dù mỗi ngày đổi một cái mới muốn mặc đến sang năm còn chưa hết, bỏ qua. Đi qua khu phụ kiện, túi xách và giày phù hợp với Dương Khinh Tiêu không có mẫu mới, số lượng cravat ở nhà đem ra trưng bày còn nhiều hơn ở chỗ này, Y Tĩnh lại tiếp tục lắc đầu, bỏ qua. Bước đến khu trang sức, anh nhớ lần trước đã tặng cho Khinh Tiêu một sợi dây đeo cổ do mình tự thiết kế và đặt làm riêng, bên trong là thép

chịu lực cực tốt, bên ngoài bọc một lớp bạch kim Italia, tuy mặt dây đeo lõm một chút do đỡ một viên đạn giúp chủ nhân, nhưng Dương Kinh Tiêu lại vì đó mà càng thích. Y Tịnh lần nữa lắc đầu, bỏ qua...

Cuối cùng, không chọn được bất cứ thứ gì, Mộ Dung Y Tịnh phiền não lấy xe chạy vòng vòng các con đường, nhìn qua cửa hiệu bán gấu teddy, Y Tịnh kiên quyết quay đi, hết chuyện rồi lại đi tặng cho nam nhân hai mươi lăm tuổi cái này, đối Dương Kinh Tiêu mà nói, nhận được món quà như vậy cũng không đến nỗi kinh thiên động địa, mà là nếu món quà đó do Mộ Dung Y Tịnh tặng thì đúng là, không thể tưởng tượng.

07:30 PM

Nhìn đồng hồ trong xe, nhận ra đã gần đến giờ khai tiệc, Y Tịnh đành quay xe hướng Dương gia chạy đi. Đèn đỏ, nhìn lướt qua bên kia đường, là Maroli beauty. Cuối cùng, Mộ Dung Y Tịnh lại quay xe hướng tới Maroli.

“Ngài Mộ Dung, bác sĩ Hàn đã về từ lúc chiều.”

“Tôi tới tìm Ngụ Mị.”

“A, vậy ngài vui lòng chờ một chút, tôi sẽ gọi cậu ấy ra ngay.”

“Cám ơn.”

11:05 PM_Dương gia.

Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, Mộ Dung Y Tịnh mở mắt tỉnh dậy. Không biết mình đã ngủ bao lâu, đưa tay nhu nhu huyết thái dương, cảm giác mệt mỏi dường như tiêu tan đi gần hết, có lẽ do giấc ngủ ngắn vừa rồi, nhìn qua căn phòng, chỉ có một mình anh, không thấy Dương Kinh Tiêu. Nhớ lại buổi tối hôm nay, sau khi từ Maroli về đến Dương gia vừa kịp lúc khai tiệc. Mọi người đều chơi rất vui, đến lúc buổi tiệc diễn ra một nửa thì anh cảm thấy hơi mệt nên quay về phòng tắm rửa, xong rồi đến sofa ngồi uống một ly vang đỏ...mà sao bây giờ lại nằm ở đây?

Đang ngẩn ngơ thất thần, cửa phòng tắm hơi hé mở, Dương Kinh Tiêu đi ra, trên tóc vẫn còn đọng nước. Thấy Y Tịnh đã dậy, ngồi trên giường ánh mắt hơi mông lung làm thành nét đáng yêu câu dẫn, Kinh Tiêu không khỏi chết lặng ngắm nhìn. Vừa mới tắm xong, lại thấy cơ thể nóng lên, cổ họng có chút khô khan.

Ngồi xuống ôm ôm người yêu vào lòng, Dương Kinh Tiêu mềm nhẹ lên tiếng: “Đã tỉnh dậy rồi thì uống vài ly với anh đi.”

“Àn!” Mộ Dung Y Tịnh cuối cùng cũng dứt ra khỏi trạng thái mơ hồ, hiện tại vẫn chưa qua nửa đêm, vẫn còn kịp tặng quà, dù sao quà đã chuẩn bị rồi nhưng tặng không đúng thời điểm chẳng phải uống công chuẩn bị. Dương Kinh Tiêu kéo Y Tịnh đứng dậy đi ra bang công. Gió đêm mát rượi, nền trắng trong ly thủy tinh đặt tùy tiện khắp nơi làm khung cảnh thêm phần lãng mạn khó tả, trên bàn có hoa hồng vàng, rượu vang đỏ, còn có một chiếc bánh ngọt nho nhỏ vừa vặn cho hai người, bên trên cái bánh không trang trí quá cầu kỳ, chỉ có hai màu trắng của kem sữa và nâu của chocolate và một hộp quà màu xanh.

Mộ Dung Y Tịnh sững sờ một lúc, thật sự rất ngạc nhiên. Đáng lẽ ra chính anh phải làm những thứ này cho Kinh Tiêu, vậy mà ngược lại, người này vì anh mà cố tình chuẩn bị, trong lòng dâng lên cảm xúc hạnh phúc ngập tràn. Thật sự rất lãng mạn, rất lãng mạn.

“Đẹp quá!”

“Em thích là được rồi.”

Dương Kinh Tiêu cười ôn nhu nắm tay Mộ Dung Y Tịnh đến bên bàn ngồi xuống.

“Vốn chỉ muốn cùng em trải qua ngày hôm nay, vậy mà bị nhiều người quấy nhiễu. Đến bây giờ mới được ngồi với em.”

“Không sao, chẳng phải hiện tại chỉ có hai người chúng ta. Em rót cho anh một ly.” Nói rồi Y Tịnh thành thạo mở nắp chai, rót vào hai ly thủy tinh. Màu rượu đỏ trong ánh sáng dịu dịu của nến lung linh huyền ảo.

“Chúc anh sinh nhật hạnh phúc.”

Chạm ly, Kinh Tiêu chậm rãi đáp: “Có em bên cạnh, anh là người hạnh phúc nhất trên đời.”

Lúc Y Tịnh đưa ly lên môi định uống thì Dương Khinh Tiêu ngăn lại, cầm ly của mình nhấp một ngụm, môi anh dần tiến đến bên môi Y Tịnh, khẽ chạm vào rồi từ tốn rót thứ chất lỏng thơm tho kia vào miệng người yêu. Chia nhau hương vị say nồng ấm áp. Khi chất men ngọt ngào chảy hết vào cổ họng, cả hai cũng không chịu rời nhau.

Mộ Dung Y Tịnh vươn tay vòng qua ôm cổ Dương Khinh Tiêu, bờ môi lưu luyến không thôi. Anh chủ động đem lưỡi của mình đưa vào trong miệng Khinh Tiêu tìm kiếm, Dương Khinh Tiêu cũng không yếu thế ngậm lấy chiếc lưỡi kia ôn nhu ve vuốt không buông.

Rời nhau ra, Dương Khinh Tiêu lấy một ít bánh đưa đến bên môi Y Tịnh. “ Bánh này là do anh tự làm, nên thử một chút.”

Mà Mộ Dung Y Tịnh như con mèo nhỏ ngoan ngoãn hé miệng để Khinh Tiêu uy từng miếng bánh. “Ngon không?”

“Ân, ngon lắm.” Thanh âm đáp lời thật mềm mại. Hai ánh mắt giao nhau có bao nhiêu nhu tình mật ý.

“ Vậy anh cũng muốn thử.” Môi tiếp tục chạm môi, hai người cứ vậy uy bánh rồi hôn, hôn rồi uy bánh. Đến một lúc sau, Y Tịnh gần như đã nằm trong vòng tay Dương Khinh Tiêu, gió khẽ lướt qua mạn man lên da thịt hai người, mái tóc mượt mà buông rũ trên lưng, Dương Khinh Tiêu luồn những ngón tay vào đó chơi đùa. Đêm, thật yên tĩnh.

“Tặng cho em cái này.” Với lấy hộp quà trên bàn Dương Khinh Tiêu đưa cho Y Tịnh.

“A? cho em?” Hôm nay là sinh nhật Khinh Tiêu, anh còn chưa tặng quà, vậy mà đã được nhận quà. Có chút bất ngờ!

“Ân, mở ra xem có thích không.”

Y Tịnh hưng phấn ngồi thẳng dậy, quà Khinh Tiêu tặng, lúc nào cũng làm anh kinh hỉ, lần này chắc cũng không ngoại lệ. Nhất cái nắp bỏ sang bên, Y Tịnh liền nhìn thấy trong đó là một phong bì. Nhìn qua Khinh Tiêu đang cười rất tinh quái, anh cúi đầu tiếp tục mở ra phong bì. Đến lúc nhìn thấy được thứ bên trong, Mộ Dung Y Tịnh trợn tròn mắt hết nhìn qua thứ cầm trên tay rồi lại nhìn Dương Khinh Tiêu.

“Sao anh làm được?”

“Để có được nó, anh thật rất vất vả a.”

Mộ Dung Y Tịnh lại cúi đầu nhìn thật kĩ thứ trên tay, đó là giấy hôn thú. Là chủ tịch một tập đoàn, lại có liên quan đến truyền thông và bộ văn hóa nên giấy tờ hành chánh đối với anh rất rành rẽ đi, chỉ cần nhìn qua là biết thật giả. Mà giấy hôn thú trên tay anh là thật 100%, không những vậy , tên hai người đăng kí rõ ràng là Mộ Dung Y Tịnh và Dương Khinh Tiêu, giới tính nam, quốc tịch Đài Loan. Phía bên dưới đã có sẵn chữ kí của Khinh Tiêu, chỉ còn chờ Y Tịnh ký vào thì tờ hôn thú lập tức có hiệu lực.

Qua một khắc chờ đợi, cuối cùng Y Tịnh cũng khôi phục trạng thái bình thường.

“Từ khi nào mà Đài Loan cho phép kết hôn đồng giới a? Sao em không nghe người ta thông báo gì hết vậy?” Mộ Dung Y Tịnh trêu ghẹo.

Dương Khinh Tiêu vui vẻ cười vang, trong không gian thoáng đãng, tiếng cười trầm ấm lại có chút ngân nga: “Anh biết em sẽ cao hứng mà.”

“Không cao hứng, không cao hứng chút nào. Đây là chứng minh em không còn tự do nha.” Tuy miệng phản bác, nhưng Y Tịnh lại vui vẻ nhào vào lòng Khinh Tiêu cọ cọ, trên môi vẫn giữ nguyên nét cười.

Được một lúc lâu, hai người bỗng nhiên yên lặng. Vòng tay Y Tịnh ôm eo Khinh Tiêu siết chặt, mà Dương Khinh Tiêu vẫn không thôi chăm chăm trượt bàn tay mình trên lưng người kia. Hô hấp trầm ổn, Khinh Tiêu đưa tay nâng cằm Y Tịnh cúi xuống hôn sâu, bên môi người nọ thì thầm: “Vậy quà cho anh đâu rồi?”

Y Tịnh đưa lưỡi phát họa hình dáng đôi môi Khinh Tiêu xong, ghé vào tai người này thổi một hơi thở nóng rực nói khẽ: “ Ôm em vào giường ...”

Câu nói chưa tròn người đã bị Khinh Tiêu nhất lên, đến bên giường cả hai vừa nằm lên ngay tức khắc liền quần lấy nhau. Nụ hôn nối tiếp nụ hôn, như khát khao bỏng rát mà nhiều ngày nín nhịn. Cuồng dã qua đi là những lần cắn mút nhẹ nhàng ôn nhu mà sâu sắc, giống như đang nhấm nháp một thứ ngon lành nhất thế gian. Nhìn thấy môi ái nhân sưng đỏ, cả hai đồng dạng phát ra tiếng cười.

Dương Khinh Tiêu đưa ta mơn nhẹ lên làn da trơn bóng nơi chiếc cổ mảnh khảnh của Mộ Dung Y Tĩnh, một đường vuốt xuống xương quai xanh rồi tiếp tục chui vào trong áo. Y Tĩnh hơi nhắm mắt, than nhẹ, rồi lại mở mắt nhìn anh, trong mắt đã giăng một tầng sương mỏng. Mực mầu mầu xám tro sâu thẳm mang theo tia sáng hoặc nhân. Dương Khinh Tiêu nhìn không được mà phải hôn lên đó, cúi xuống hôn lên xương quai xanh tình xảo lộ ra nơi cổ áo, ngón tay thon dài bắt đầu chậm rãi tháo từng cúc áo của Mộ Dung Y Tĩnh.

Chuyển lưỡi vào tai người yêu cắn nhẹ, rồi mút liếm khe khe làm Y Tĩnh càng thờ dờn dập hơn. Đôi tay trên vai anh đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn mà miết chắc phần lưng rắn chắc.

“Kiên nhẫn một chút, anh phải từ từ tìm quà của mình chứ.”

Bàn tay Y Tĩnh không an phận chui vào trong áo, sờ soạng vòng ngực trần co dãn của nam nhân phía trên, thanh âm yêu mị mỏng manh phát ra kèm chút rên rỉ: “Anh nghĩ.. món quà đó nằm trên người em?”

“Không phải sao?” Khinh Tiêu tà tà cười.

Một tiếng soạt vang lên, Y Tĩnh đã xé bung áo Dương Khinh Tiêu nén đi ánh mắt mờ mịt lại chú mục vào khuôn ngực săn cứng màu đồng trước mắt. Trong khoảnh khắc, cả hai đều đình chỉ mọi hoạt động. Chỉ trong tức khắc đó, Y Tĩnh xoay người áp Khinh Tiêu xuống dưới thân mình rồi ngồi lên bụng anh. Lại lấy tốc độ cực nhanh thoát xong quần Khinh Tiêu, Y Tĩnh lặng lẽ ngắm nhìn khối thân thể xích lô của người đàn ông độc nhất vô nhị của anh. Mục quang dường như đang thưởng thức cũng như say mê càng làm Khinh Tiêu thích thú. Anh thoải mái để ánh mắt Y Tĩnh lướt đi trên từng tấc da thịt của bản thân mình.

Qua một lúc, dường như đã thỏa mãn. Mộ Dung Y Tĩnh mới chịu cúi người hôn Dương Khinh Tiêu, bờ môi hơi mỏng nhưng cảm giác hôn thật tuyệt đang di chuyển xuống ngực anh, hôn lên hồng quả trên ngực rồi ngậm vào miệng, cắn mút. Bình thường khi ân ái, cả hai thường khiêu khích cơ thể lẫn nhau, nên động tác này làm Khinh Tiêu thoải mái mà rên khe. Bàn tay luồn vào tóc Y Tĩnh vuốt ve cổ vũ. Mắt khép hờ hưởng thụ. “Đi xuống một chút! Ân?”

Nghe theo chỉ dẫn, Y Tĩnh rên môi xuống thấp, đi qua vùng bụng mẫn cảm, chạm đến nam căn đã đứng thẳng từ lâu. Cảm giác nam tính thô to cương cứng đến cực hạn của mình đột nhiên được bao phủ trong một nơi ẩm ướt ấm áp thoải mái đến mức làm Khinh Tiêu rên lớn. “Ồ...” một tiếng.

Cảm thấy người yêu hài lòng, Mộ Dung Y Tĩnh dùng hết những kỹ xảo mà mình có chăm chút âu yếm hạ thân Khinh Tiêu, dùng lưỡi vẽ lên đỉnh một lát, lại ngậm vào miệng mút vào nhả ra vài lần, lại tiếp tục liếm xuống phần gốc, hai tay nắm lấy khối cầu chơi đùa. Lại tiếp tục nuốt vào thật sâu đến tận gốc, cuống họng ép chặt đến nỗi Khinh Tiêu ô ô thở dốc. Anh nhòm người dậy xoa đầu Y Tĩnh: “Yêu tinh, em làm tốt lắm...Ân...”

Eo không tự chủ mà dĩnh nhập ra vào khoang miệng ướt át, nước miếng chảy dọc theo nam căn nhập vào bụi cỏ đen mượt, âm thanh mút liếm ám ách mơ hồ làm chính cả Y Tĩnh cũng hưng phấn theo. Vừa khẩu giao cho Khinh tiêu, vừa phát ra thanh âm nỉ non trong cổ họng.

Cả người run rẩy vì khoái cảm, Khinh Tiêu mạnh mẽ rút nam tính ra khỏi khoang miệng nóng bỏng kia, áp Y Tĩnh nằm xấp xuống giường, kéo tuột quần người nọ ra khỏi thân thể, tách hai cánh mông tuyết trắng ra lập tức một đường dĩnh nhập vào bên trong người dưới thân.

“A...” Mật huyết đã lâu chưa có làm chuyện này vẫn đóng chặt, đột nhiên bị cự vật xâm lấn làm Y Tĩnh đau đón kêu lên. Hai tay siết lấy dra giường, miệng hé ra thở dốc theo từng lần tiến quân thần tốc của Khinh Tiêu, cũng may trên nam căn có dính rất nhiều nước bọt của Y Tĩnh nên cũng có tác dụng làm trơn, sau khi thích ứng, mật huyết tiết ra bao lấy nam tính thô to ngang ngạnh làm di chuyển càng dễ dàng hơn, từ đó, khoái cảm thay thế đau nhứt truyền đến toàn thân hai người.

“Tịnh, anh xin lỗi...anh không nhận được...Anh chỉ muốn ngay lập tức... đi vào bên trong em...Ồ..ô...”Khinh Tiêu khinh suyễn hô lên. Đỉnh nhập vài cái thật sâu thật mạnh liền bắn vào trong Y Tịnh. “Hô...”

Chờ cho cao trào qua đi, Dương Khinh Tiêu nằm úp lên người Y Tịnh, đưa tay vào trong áo vuốt tấm lưng trơn mịn đã thấm một tầng mồ hôi.

Kéo Y Tịnh nằm ngửa dậy, Khinh Tiêu cúi xuống hôn sâu, bàn tay ôm lấy hông ai kia mà xoa nắn, một lúc lại chuyển đến ngọc hành Mộ Dung Y Tịnh cao thấp bộ lộng. Da thịt cọ xát, khơi dậy dục hỏa mở màn cho lần hoan ái tiếp theo. Tách mình ra khỏi Dương Khinh Tiêu, Mộ Dung Y Tịnh dùng tay chống đầu nhìn anh đầy yêu mị. “Anh còn chưa tìm được quà kia nha.”

“Ừm, vậy để anh cởi áo em ra đã.” Dương Khinh Tiêu định vươn tay cởi áo Y Tịnh thì lại bị người này đẩy ra xa, phần thân trên ẩn hiện sau lớp áo mỏng, mà phần dưới lại gần như hoàn toàn bại lộ, đôi chân dài khép chặt hơi cọ xát vào nhau vẽ nên mỹ cảnh động lòng người.

“Vậy anh phải ngắm cho kĩ a.” Nói xong Y Tịnh đưa hai bàn tay trắng muốt từ từ cởi áo của mình, toàn thân tuyết trắng bại lộ trước mắt nam nhân. Cơ thể Mộ Dung Y Tịnh, Khinh Tiêu đã nhìn qua rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy, anh lại nhận không được phát sinh dục niệm. Nhận thấy thần tình say sưa của Khinh Tiêu, Y Tịnh khẽ chuyển thân, cười câu dẫn: “Sao, anh đã phát hiện ra gì chưa?”

Lướt mắt một lượt từ trên xuống dưới, Khinh Tiêu lắc đầu: “Em thật tình quái, anh chịu thôi, không nhận thấy có gì khác biệt. Có chăng là...hôm nay em thật sự rất câu dẫn.”

“Vậy em cũng không làm khó anh nữa, để em chỉ cho anh a.” Một tay Y Tịnh đặt trên ngực, từ từ lướt dọc theo thân người xuống gối, rồi dùng một ngón tay từ từ di chuyển lên trên. Mà động tác này cố ý dẫn dắt ánh mắt Khinh Tiêu nhìn theo chuyển động của mình. Ngón tay chậm rãi di chuyển lên đùi rồi dừng lại. Trong khoảnh khắc, Mộ Dung Y Tịnh chậm chậm mở hai đùi tuyết trắng ra, Khinh Tiêu liền trợn mắt.

Phía đùi trong non mịn là hình xăm một chữ Tiêu viết theo kiểu phồn thể vạn phần xinh đẹp. Từng nét khắc trên da thịt vô cùng tinh xảo mỹ lệ. Dương Khinh Tiêu ngây ngốc sau một khắc vẫn chưa động tĩnh. Mộ Dung Y Tịnh ngạt nhiên ngồi dậy lay lay tay anh: “Tiêu, anh không sao chứ?”

Trả lời lại câu hỏi là ngay tức khắc, người bị mạnh mẽ áp chế xuống giường. Ánh mắt một phút trước còn ngây ngốc đờ đẫn thì giờ phút này lại lãnh liệt ánh lên tia tức giận làm Mộ Dung Y Tịnh có điểm hoảng sợ. Dương Khinh Tiêu siết lấy đầu vai Y Tịnh thật chặt, kề mặt sát vào nhau, anh buông từng tiếng: “Sao.em.dám.mở.đùi.cho.người.khác?”

“Nga?” Y Tịnh không hiểu kêu lên. Nhưng mà chưa nói được gì đã bị nụ hôn cường liệt áp chế, bây giờ thì anh mới hiểu câu kia của Khinh Tiêu là có ý gì, không phải là đang ghen sao? Tự nhiên trong lòng có chút cao hứng, nhớ đến lúc mình thực hiện hình xăm này thì vẫn còn có mặc quần lót mà, lại thêm hai tầng khăn trắng choàng qua, cơ bản người ta cũng không xem thấy cái gì.

Buông môi Y Tịnh ra, Dương Khinh Tiêu thương yêu quăn quýt như lời xi lỗi, bàn tay lần đến phần đùi trong nơi có hình xăm kia sờ sờ. “Có đau không?”

Ôm lấy cổ Khinh Tiêu, Y Tịnh cười khê: “Không đau, chỉ là hình xăm tạm thời thôi, qua một tháng liền biến mất. Bất quá nếu anh thích, em sẽ đi xăm thật.”

Liếc Y Tịnh, Khinh Tiêu cảnh cáo: “Không được mở đùi cho bất cứ người nào khác ngoài anh.”

“Vậy anh có thích món quà này không?”

“Thích, phi thường thích.”

“Àn.”

Lại hôn nhau, âu yếm cơ thể lẫn nhau, Khinh Tiêu nâng hai chân Y Tịnh lên vai mình, dùng lưỡi hôn mút hai đùi, xung quang chữ “Tiêu” kia, là hàng loạt hồng ấn mê người. Tiếp tục khiêu khích đến lúc Mộ Dung Y Tịnh thở dốc cầu xin, anh mới chịu buông tha. Lại áp lên cơ thể ái nhân, Khinh Tiêu hôn môi Y Tịnh nói khê: “Tuy anh rất thích, nhưng phải trừng phạt em.”

Y Tịnh đã bị Khinh Tiêu cuốn xoay vào dục niệm mơ hồ, cơ thể đang nóng rất khát cầu hoan ái. Thờ dốc kịch liệt, hai cánh tay sờ loạn trên thân Khinh Tiêu cổ vũ. Hai chân mở rộng kẹp lấy eo Khinh Tiêu cọt sọt, cố ý đưa cục huyết đến gần nam căn ngành cứng nóng bỏng kia. Lúc đó, một thứ mát lạnh chui vào mặt huyết rực nóng: “Ân...lạnh quá.”

Thần trí mê mờ, nhưng Mộ Dung Y Tịnh cũng biết vừa rồi Khinh Tiêu nhét cái gì đó vào cục huyết của anh. Vật nhỏ lạnh lẽo kia tiến vào bên trong liền lập tức tan ra, lại trở nên nóng bỏng hơn lúc này. Bên trong ngứa ngáy khó chịu. “A.a...Tiêu, cái gì vậy, cơ thể em ...ân ...”

Không những nơi bí huyết, mà cả cơ thể Y Tịnh dần nóng lên, như có một luồng lửa cháy từ bên trong xương tủy, vừa khó chịu vừa mê mờ.

“Là quà Hàn Vũ Xuyên tặng, anh không nghĩ sẽ dùng đến, nhưng mà hôm nay để trừng phạt em, đành phải lấy ra dùng thôi. Ân?”

“Khó chịu, khó chịu quá...” Y Tịnh miết lấy cánh tay Dương Khinh Tiêu, đôi mắt đã dần mất tiêu cự, môi anh đào đỏ rực hé ra rên rỉ. “Tiêu, bên trong em...nóng quá...vào đi anh, làm ơn đi vào em đi...”

“A...ân.” Không để người yêu chịu đựng thống khổ, anh liền ngay tức khắc tiến vào. Bên trong quả thực nóng bỏng tiêu hồn. Kéo người kia vào lòng ôm chặt, hạ thân điên cuồng thúc vào nơi sâu nhất, Mộ Dung Y Tịnh cũng nhiệt tình kẹp chặt hai chân phối hợp. Môi không ngừng phát ra âm thanh khoái hoạt.

“Mạnh, mạnh chút nữa...ừmmmm...hahhahaha...”

....

“Dùng sức...tuyệt...tuyệt quá...”

“Tịnh...bên trong em thật chặt...”

“Ân...ân...”

Cả hai cuồng nhiệt giao hoan, không biết đã làm bao nhiêu lần, không biết cùng nhau đến đỉnh điểm bao nhiêu lần, suốt một đêm, dùng hết tinh lực triển miên. Yêu thanh ái ngữ không ngừng quấn quanh trong phòng, Cho đến khi không còn bắn được nữa, khí lực gần như tận cùng, mới ôm nhau đi vào mộng...

Lúc Mộ Dung Y Tịnh tỉnh dậy thì là lúc đang ở trên máy bay, cũng không biết bằng cách nào lên được trên này. Nhưng mà tất cả đều được Dương Khinh Tiêu thu xếp. Đó là trước ngày sinh nhật Khinh Tiêu, Dương Khinh Nghiêm cuối cùng cũng chịu quay về, mà hiện tại Khinh Tiêu vừa mới nhắn xong một tin nhắn cho Dương Khinh Nghiêm, đe dọa người kia nếu sau khi trở về, Mộ thị mất một đồng lợi nhuận thì cuộc sống của anh với Hà Tử Hoàng không thể yên ổn đi. Vậy mới biết thật sự Mộ Dung chủ tịch đáng sợ, mà đáng sợ hơn chính là nam nhân của người này.

“Tịnh, sau khi đến Hawaii chơi xong, mình đi châu Mỹ, rồi châu Âu, đến...đi một vòng thế giới rồi hãy về a.”

Mộ Dung Y Tịnh ngẩng đầu lên vai người đàn ông mà anh yêu cười ôn nhu đáp : “Ân, chỉ cần nơi đó có anh.”

Hoàn phiên ngoại_ Quà sinh nhật. Đăng bởi: admin

29. Chương 29: Cậu Có Còn Cần Tôi?

CHƯƠNG 29 PN2: CẬU CÓ CÒN CẦN TÔI?

Ngồi bên quầy bar, Chung Hiên Bình lắc lắc một ly rượu Whisky, những viên đá nhỏ va vào ly thủy tinh phát ra những tiếng lanh canh, chất lỏng màu vàng óng sáng sủa bên trong tỏa ra hương vị say lòng. Chung Hiên Bình đưa ly lên môi nhấp một ngụm lại chưa xốt cười thâm. Từ ngày xảy ra chuyện kia anh cũng không có gặp người nọ. Tình cảm bao nhiêu năm dài triển miên giữ trong lòng cũng đã đến lúc buông bỏ. Người đó không ai khác chính là Hoắc Điệp Phong, hồi ức những năm tháng bên cạnh nhau cứ như mới ngày hôm qua.

Cả hai đã cùng lớn lên như hai người bạn thân, như anh em trong một gia đình. Mà cũng thật kì lạ, gia đình anh có truyền thống theo trù nghệ, còn gia đình người kia lại truyền kỳ là hắc bang, hai lĩnh vực không có cái gì liên quan vậy mà lại có mối giao tình thân thiết còn là hàng xóm. Từ lúc nhận biết cả hai đã quen nhau rồi, có lẽ đó chính là số phận.

Chung Hiến Bình trước đây sống cùng gia đình ở Hồng Kông, trong nhà anh nam thì to lớn phong thái khẳng khái hào sảng, nữ cũng thật bần lĩnh đi, vậy mà lại dưỡng ra một đứa con trai giữa thân thể nhỏ nhắn da trắng gương mặt mềm mại như nữ nhân. Cũng bởi vậy mà từ lúc đi mẫu giáo đã bị người ta ăn hiếp. Nhưng mà có Hoắc Điệp Phong bảo hộ, Chung Hiến Bình cũng thật bình yên trải qua tuổi thơ.

Cả hai người thân thiết như keo sơn từ nhỏ cho đến cao trung, Chung Hiến Bình cũng không thay đổi quá nhiều, cũng vẫn bộ dáng nhỏ bé hơi gầy trắng trẻo, còn Hoắc Điệp Phong càng ngày càng to lớn vạm vỡ. Chỉ cần hai người đứng chung với nhau thì bạn bè không tiếc lời chăm chọc, Hoắc Điệp Phong cũng chỉ cười vỗ vỗ vai anh đối người ngoài nói: “Tiểu Bình là con chuột nhỏ của tớ, tớ phải bảo hộ cho tốt. Không khéo bị người ta bắt đi, lại thành chuột thí nghiệm.” Làm cả lũ bạn cười không ngừng, từ đó những người quen đều kêu anh là “chuột nhỏ”. Anh cũng không vì biệt danh này mà oán hận Hoắc Điệp Phong mà còn có chút vui vui. Không biết từ khi nào Chung Hiến Bình phát hiện ra tình cảm của mình dành cho người bạn thân không còn là tình bạn, anh chính là yêu người đó. Quảng thời gian đối mặt với cảm giác tội lỗi vì mối tình đồng giới làm anh ray rứt không thôi.

Cố gắng kiềm lại tình cảm kia, những ngày tháng trôi qua anh chỉ tỏ ra bình thường với Hoắc Điệp Phong, bởi vì nếu để người này biết được có lẽ cả tình bạn cũng không còn. Chỉ cần bên cạnh nhau, không cần làm người yêu cũng tốt rồi. Nhưng mà càng ngày Chung Hiến Bình càng thấy không ổn, Hoắc Điệp Phong vẫn xem anh như bạn thân, vẫn thường xuyên qua nhà ăn ngủ, tất nhiên là ngủ cùng phòng cùng giường với anh. Nhiều đêm nằm bên cạnh người mình yêu thương mà không dám chạm vào không dám thở mạnh làm anh muốn phát điên, vậy mà người kia còn tự nhiên ôm lấy anh, đôi khi còn đùa giỡn nhéo nhéo má. Chung Hiến Bình cũng thật nhẫn nại chịu đựng, đến một ngày cả nhóm bạn kéo nhau đi KTV, thấy Hoắc Điệp Phong đi ra ngoài thật lâu chưa có trở lại, anh liền chạy đi tìm, trong một góc tối anh nhìn thấy người nọ đang cùng một nữ sinh làm chuyện kia. Trái tim anh thất lại gần như tắt thở ngay lập tức, nước mắt không kiềm chế được tuông rơi ướt đầm cả khuôn mặt.

Cũng từ ngày đó, anh cẩn thận suy nghĩ, nếu như cứ tiếp tục như vậy ở cạnh người đó, nhìn thấy người đó ôm người con gái khác trong tay, thấy người đó kết hôn, có hài tử, anh thật không làm được. Cuối cùng mặc cho Hoắc Điệp Phong tìm kiếm, anh kiên quyết không thèm nhìn mặt người đó, trốn tránh đến lúc tốt nghiệp anh liền sang Đài Loan. Không một câu từ già, không một lời tạm biệt, anh đi như chạy trốn, chạy trốn tình yêu sớm đã biết không kết quả, trốn tránh cả những kỷ niệm thời niên thiếu.

Sau khi tốt nghiệp đại học Chung Hiến Bình ở lại Đài Bắc, may mắn vượt qua các vòng phỏng vấn anh được nhận vào làm nhân viên của Mộ thị, một tập đoàn tài chính lớn thứ hai của Đài Loan, dần dần với tài năng cùng sự chăm chỉ, Chung Hiến Bình vươn lên trở thành giám đốc tài chính kế hoạch phát triển. Cuộc sống dần dạy cho anh biết kiềm chế chính mình, sống trong môi trường cạnh tranh khắc nghiệt làm anh dần trở thành lãnh đạm, lãnh đạm với tất cả, đôi khi với chính bản thân mình. Có lúc anh nghĩ mình đã quên được người đó, nhưng mà không phải vậy.

Cái ngày chủ tịch Mộ thị Mộ Dung Y Tịnh dẫn anh vào tham gia họp cùng ám bộ, anh đã gặp lại người kia. Người mà suốt nhiều năm anh không liên lạc, nhiều năm trốn tránh. Vài lần gặp mặt, cả hai cũng không nhắc quá nhiều chuyện trước kia, cũng cùng nhau đi dùng bữa, đi quán bar nhưng mà cũng không còn như trước thân thân thiết thiết. Đến một lúc anh nhận ra Hoắc Điệp Phong nhìn Mộ Dung Y Tịnh với ánh mắt không bình thường, chứng minh Hoắc Điệp Phong thích đàn ông. Lòng anh lần nữa nát tan, giống như một khối nước kết băng nay bị người ta đập nát.

Chung Hiến Bình hối hận, hối hận vì sao lúc đó không thổ lộ tình cảm kia. Anh rõ ràng là người đến trước, vậy mà lại ném đi cơ hội của mình. Còn cố tình chạy trốn những mười năm như một thẳng góc. Nhưng mà hiện tại anh cũng không biết làm gì hơn.

Rồi khi Dương Kinh Tiêu xuất hiện ở Mộ thị, sau biết được Mộ Dung Y Tịnh cùng Dương Kinh Tiêu yêu nhau, trong anh lại dấy lên chút hy vọng mong manh. Anh liên lạc với Hoắc Điệp Phong thường xuyên hơn, khoảng cách mười năm gần như biến mất, cả hai lại thân thiết như xưa. Một lần nữa anh ôm lấy hy vọng,

nghĩ rằng đến một lúc nào đó có cơ hội anh nhất định nói cho người đó biết tình cảm của mình. Vậy mà cái tát kia đã phá hư tất cả. Vì Mộ Dung Y Tịnh, vì một trò chơi, Hoắc Điệp Phong lại ra tay đánh anh, trong lòng người kia, anh rõ ràng không bằng Mộ Dung Y Tịnh. Từ lúc đó, anh liền quyết định buông ra, nhưng muốn buông, cũng thật là khổ sở.

Nâng ly rượu uống một hơi, đây không biết là ly thứ bao nhiêu. Đầu đã choáng váng đến mức không còn nghĩ ngợi được gì nữa, nhưng anh cũng kiên trì gọi thêm một ly.

Ngồi trong góc tối của club, Hoắc Điệp Phong khoanh tay tựa lưng vào ghế da, ánh mắt từ lúc vào đến giờ chưa hề rời khỏi thân ảnh nhỏ nhắn kia. Bên quầy bar, ánh sáng có chút mạnh, Chung Hiên Bình ngồi đó uống rượu. Áo vest đã được cởi ra vắt trên thành ghế, cũng không thấy carvat, trên người là áo sơ mi trắng đơn, tay áo xắn cao đến khuỷu để lộ ra làn da trắng nõn, ngón tay vẫn thon nhỏ như ngày nào đang mân mê ly rượu. Hoắc Điệp Phong nhũn mảy, từ khi nào người này lại uống rượu sành sỏi như vậy?

Chung Hiên Bình mà anh biết trước đây là một người hay thẹn thùng mắc cỡ, chỉ cần bị nữ sinh chọc ghẹo một chút liền đỏ mặt, lúc khẩn trương nói chuyện đôi khi còn bị lắp, uống mỗi ngụm bia đã ngã ra say bí tỉ. Vậy mà một khoảng thời gian dài không gặp, lại thay đổi thật nhiều. Một năm trước gặp nhau trong cuộc họp ngoài chút ngạc nhiên thì chỉ còn là bình tĩnh cùng lãnh đạm. Người đó rất tự nhiên bắt tay anh chào hỏi cùng thái độ khách sáo đến đáng sợ. Những lần gặp tiếp theo cũng không nói quá nhiều. Anh cũng bối rối không biết làm sao bởi đã rất nhiều năm không gặp. Nhưng mà dạo gần đây tự nhiên Chung Hiên Bình lại hay tìm đến anh, rồi như tự nhiên lại thân thiết như ngày nào. Hoắc Điệp Phong đúng là rất vui, trong khoảng thời gian mười năm đó anh cũng nhiều lần luyện tiết tình bạn của cả hai. Ba tháng trước đây cũng chỗ này, Chung Hiên Bình được mời lên sân khấu hát một bài. Chung Hiên Bình hát rất hay, từ trước đây anh đã biết. Nhưng mà lúc này anh mới phát hiện thì ra sau nhiều năm người đó lại có thêm một phần mỉa mai. Lúc đó Chung Hiên Bình cũng là áo sơ mi trắng, trên sân khấu ôm lấy cây đàn ghitar, giọng hát mượt mà sâu lắng. Gương mặt thon thon trắng trẻo hơi cúi làm tim anh có chút lạc đi. Nếu không phải vì Mộ Dung Y Tịnh, chắc anh cũng không phát hiện mình thích đàn ông, lại càng không nghĩ người bạn thân nhiều năm này lại toát ra vẻ quyến rũ động lòng người.

Lần mới nhất về Hồng Kông là lúc ám bộ tổ chức tiệc rượu, cả hai có ghé về nhà của mình, nhưng mà Chung Hiên Bình lại cố tình tránh mặt anh, nên lúc anh đến nhà đón, người đã đi rồi. Không hiểu vì sao lại lên phòng Chung Hiên Bình, rõ ràng từ lúc người này chạy đi Đài Bắc không nói một câu, anh giận, không thèm tìm kiếm, cũng không thèm ghé qua một lần nào. Căn phòng vẫn như mười năm về trước rất sạch sẽ. Bởi vì em gái Chung Hiên Bình muốn anh trai mỗi lần về thăm đều có thể thoải mái ở lại. Ngẫu nhiên tìm được quyển nhật ký của người kia, biết được tình cảm của người đó đối với mình. Hoắc Điệp Phong cũng không quá sửng sốt, cứ như là bản thân đã ngầm hiểu, chỉ cần chứng cứ xác thực mà thôi. Lúc đó anh đã nhìn quyển nhật ký thật lâu và trầm mắng: Đồ ngốc, cần chi phải chạy trốn nhiều năm như vậy, lúc đó nếu cậu nói cậu thích tôi, dù tôi không biết mình thích con trai cũng sẽ vì cậu mà thành người yêu của cậu mà. Biết đâu vì cậu mà sau đó tôi cũng không cần thấy Mộ Dung Y Tịnh nữa để ý.

Nhớ đến, anh nhất thời không khống chế được đã tát người kia, trong lòng tự nhiên quặn đau. Anh không phải cố ý, chỉ là phản xạ nhiều năm bảo hộ Mộ Dung Y Tịnh tạo thành. Chưa kịp suy nghĩ đã ra tay. Lúc xảy ra rồi anh liền hối hận. Buổi tối hôm đó nhìn thấy người này khóc nức nở trong vòng tay Dương Kinh Tiêu, anh gần như hóa điên. Tên tiểu tử kia lấy tư cách gì ôm lấy người này an ủi. Hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, muốn ngay tức khắc đi đến kéo người đó ra ôm vào lòng mình. Nhưng cuối cùng vẫn là lặng lẽ bỏ đi.

Khi nghe tin Chung Hiên Bình bị bắt cóc cùng Dương Kinh Tiêu, trái tim đột ngột ngừng lại một nhịp. Vì cái gì, vì cái gì lại bắt theo người đó. Đối với Mộ thị, Chung Hiên Bình không hề có một chút uy hiếp, không giá trị lợi dụng thì khả năng tính mạng khó bảo toàn là rất cao. Mộ Dung Y Tịnh sau khi nhận điện thoại nói chuyện với tên tiểu tử kia xong thì đối anh nói một câu: “Cậu ấy nhờ tôi nhắn lại với anh, lần này không phải chính bản thân anh đến rước họ thì sau này chắc chắn anh sẽ hối hận.” Anh đã biết, không cần hẳn nói, không cần ánh mắt nhắc nhở của Mộ Dung Y Tịnh anh cũng sẽ đi. Cũng vì vậy mà anh nhận ra trong anh Chung Hiên Bình có phân lượng lớn cỡ nào.

Nhưng mà sau sự kiện lần đó đến nay đã nửa tháng, Chung Hiên Bình không hề nhìn anh, không phải coi anh như không khí hay không tồn tại mà là lãnh đạm như lần đầu gặp lại.

Vượt qua sinh tử lần này anh quyết không để vượt mất cơ hội làm cả đời phải hối hận. Chung Hiến Bình đang ở rất gần, ngay bên đó, chỉ cần anh đi vài bước chân là sẽ gặp. Ngày hôm nay, cần phải làm cho rõ ràng hết thấy. Quyết định, Hoắc Điệp Phong đứng dậy. Ngay lúc đó có hai người đàn ông đến gần bắt chuyện, họ nói với Hiến Bình cái gì đó xong Hiến Bình liền đứng dậy muốn đi theo cả hai. Thoáng thấy không ổn Hoắc Điệp Phong bước thật nhanh đến ngăn ba người lại.

“Hai người muốn đem cậu ấy đi đâu?”

Hai gã đàn ông dường như vẫn không có nhìn qua Hoắc Điệp Phong, chỉ lo kè hai bên Chung Hiến Bình đã say đến nỗi có chút xiêu vẹo. “Đi đâu mặc kệ bọn tao, mày xía vô làm gì?”

Hoắc Điệp Phong tức giận nắm lấy tay Chung Hiến Bình kéo về phía mình trừng mắt với hai gã kia: “Khôn hồn thì xéo, không thì mất mạng.”

Có lẽ đã nhìn ra Hoắc Điệp Phong có bao nhiêu kinh dị, chưa kể ánh mắt sắc như dao chỉ cần thấy cái thân hình to lớn cơ bắp cuộn cuộn thì hai gã kia đã sợ mất mật. Vội vã lùi nhanh đi nơi khác. Nắm lấy hai vai người nọ Hoắc Điệp Phong tức giận lay lay: “Hiến Bình, cậu tỉnh lại cho tôi.”

Chung Hiến Bình hơi hơi hé mắt, nhìn thấy anh liền vùng vẫy. “Buông ra, Hoắc Điệp Phong, cậu muốn phá cái gì?”

Hoắc Điệp Phong càng điên tiết: “Phá cậu, con bà nó, tôi mà không có mặt, cậu đã bị hai thằng đó mang đi dè chết rồi.”

Chung Hiến Bình cũng ***g lên giận dữ, không biết lấy khí lực ở đâu anh vùng mạnh ra khỏi bàn tay to lớn của Điệp Phong, xiêu xiêu vẹo vẹo bước ra khỏi Cầu lạc bộ: “Hừ, dè cái gì? Tôi chính là đang muốn bị dè.”

Hoắc Điệp Phong kéo lấy Chung Hiến Bình, “Cậu có biết là mình đang nói cái gì không hả?”

Vung tay đẩy Hoắc Điệp Phong ra, Hiến Bình cười lên điên dại sau lại đối anh nói: “Sao lại không? Tôi chính là đang muốn tìm đàn ông lên giường.”

“Cậu...” Hoắc Điệp Phong tức điên lên định vung tay tát Chung Hiến Bình, nhưng mà bàn tay giơ lên rồi không có giáng xuống. Chung Hiến Bình nhìn thấy vậy liền nhào vào nắm cổ áo anh. Bên ngoài nhìn vào Hiến Bình chiều cao vừa đến vai người ta nhưng hành động lại hung hăng nên có chút buồn cười.

“Đánh đi, cậu đánh đi. Dù sao tôi cũng có là gì của cậu, đánh mạnh vào giống như lần trước cậu đánh tôi. Đánh đi! Cậu có đánh chết tôi tôi cũng nói tôi muốn lên giường với đàn ông, hôm nay không được ngày mai tôi lại tìm người khác. Cậu quản được tôi sao, được sao?”

“Tiểu Bình!” Hoắc Điệp Phong xuống giọng gọi rất nhẹ nhàng. Người trước mặt cứng đờ, anh lại tiếp tục nắm vai người nọ hỏi: “Cậu...hiện tại thật rất muốn cùng đàn ông lên giường?”

Chung Hiến Bình quay mặt đi: “Phải!”

“Ai cũng được?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tôi cùng cậu lên giường.”

“Cái gì?” Chung Hiến Bình dường như đã tỉnh rượu rất nhiều quay sang nhìn vào người đàn ông to lớn trước mặt không hiểu.

“Cậu nói hiện tại cậu muốn cùng đàn ông, lại nói ai cũng được, vậy thì lên giường với tôi đi.” Lại liếc mắt một cái kèm theo tia thách thức: “Sao? Hay là cậu không dám?”

Nhếch môi ngạo mạn, Chung Hiến Bình đáp: “Vì cái gì lại không dám?”

Hoắc Điệp Phong liền lôi Chung Hiến Bình lên xe, chạy về nhà người kia. Trên đường không ai nói với ai câu gì, đến lúc vào nhà, vào phòng, cũng chỉ là yên lặng. Chung Hiến Bình ném áo vest cùng túi xách lên sofa nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Hoắc Điệp Phong đi đến ngồi xuống bên cạnh, chống một tay bên hông Hiến Bình nói nhỏ: “Cậu đã làm chuyện này lần nào chưa?”

Hiến Bình vẫn yên lặng, một lúc lâu mới đáp: “...Rồi!”

“Bao nhiêu lần?” Hoắc Điệp Phong bắt đầu đưa tay cởi cúc áo sơ mi của người kia, từng cái từng cái một.

“...Rất nhiều, không nhớ.” Chung Hiến Bình gát tay lên trán, che đi đôi mắt có chút dao động.

“Vậy đã cùng bao nhiêu người rồi?”

Người nọ liền quát lên: “Nhiều lắm, được chưa, muốn làm thì nhanh lên, không thì rút khỏi đây.”

Hoắc Điệp Phong lại cười khê, cái biểu tình này nhìn thế nào cũng biết là lần đầu tiên, mười tám năm ở gần không lẽ anh lại dễ dàng bị gạt? Tiếng cười trầm ấm toát lên nội liễm bên trong con người to lớn hữu lực trong gian phòng tạo nên một sức hút khó cưỡng lại. Đôi môi nóng bỏng nhẹ chạm lên làn da cổ trắng nõn của Chung Hiến Bình làm anh có chút run rẩy.

Bàn tay to lớn ấm áp ôm lấy vòng eo nhỏ siết nhẹ. Hương rượu phản phát cùng với mùi thơm tự nhiên quen thuộc trên cơ thể người đó làm Hoắc Điệp Phong có chút mất khống chế. Cái cơ thể nhỏ bé này thật sự rất mê người. Hô hấp đã có phần dồn dập, nhưng anh vẫn dịu dàng mơn trớn người nằm đó. Định cúi xuống hôn lên hai cánh môi hồng hồng kia thì đột nhiên Chung Hiến Bình mở mắt ngăn anh lại.

“Sao vậy? Không thoải mái?”

Chung Hiến Bình lắc đầu nói: “Tôi muốn cậu cưỡng bức tôi.”

Hoắc Điệp Phong hơi hơi nheo mắt lại, hơi thở tỏa ra có phần nguy hiểm, như con thú hoang đã gần mất kiểm soát: “Cậu có biết cậu đang đùa với lửa?”

Nhắm mắt lại, Chung Hiến Bình đáp: “Tôi là M *, cậu cứ yên tâm mà làm đi.”

Cúi xuống hôn khê lên trán Chung Hiến Bình, Hoắc Điệp Phong lạnh giọng: “Được thôi, theo ý cậu vậy.”

Ngay lập tức nắm lấy thân hình bé nhỏ ném vào giữa giường, Hoắc Điệp Phong như gió lốc áp lên người Chung Hiến Bình, rất nhiều tiếng “soạt, soạt” vang lên, quần áo trên người anh rất nhanh bị xé bỏ thô bạo. Hoắc Điệp Phong không chờ Chung Hiến Bình có cơ hội run rẩy liền cúi xuống cắn môi người nọ, mút vào thật mạnh, lại cuồng đã đưa lưỡi vào trong càn quét, mạnh mẽ chiếm đoạt. Hai bàn tay như gọng kiềm siết chặt cánh tay gầy gầy trắng nõn. Không hề ôn nhu dịu dàng mà là cuồng đã cắn xé, một lúc lâu môi Hiến Bình liền chảy máu. Không thèm dừng lại, Hoắc Điệp Phong lại trượt xuống cổ xuống ngực để lại trên làn da non mềm là hàng loạt dấu răng cùng ấn ký rướm máu.

Cơn đau làm Chung Hiến Bình phát ra tiếng rên rĩ càng làm người phía trên điên cuồng cắn mạnh. Vừa cắn mút liếm lấp vừa cởi bỏ quần áo trên người mình. Bàn tay mơn trớn trên da thịt Chung Hiến Bình rất nhẹ, xong lại nắm lấy hay tay người nọ kéo qua đỉnh đầu giữ chặt, hơi thở Chung Hiến Bình đã có chút gấp gáp, những chỗ đau rất trên người làm anh bắt đầu vô thức chống cự. Nhưng mà càng chống cự Hoắc Điệp Phong càng siết mạnh hơn, môi anh đang mút lấy đầu nhũ đỏ hồng trên làn da trắng đột nhiên cắn thật mạnh nghiêng đến chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

“A...” Chung Hiến Bình đau đến gào lên. Hoắc Điệp Phong không thèm để ý mà tiếp tục liếm máu vừa chảy ra vào miệng. một tay với xuống chỗ giữa hai đùi Chung Hiến Bình, anh cầm lấy xoa nắn. Một dòng khoái cảm phát sinh đột ngột như dòng điện chạy dọc cơ thể làm tiếng thét kia hóa thành rên rĩ mị tình.

“Dâm dăng.” Hoắc Điệp Phong hét to, “Mới có một chút đã rên rĩ thoải mái như vậy.”

Nói xong liền kéo lấy người dưới thân dậy, anh quì thẳng người trên giường bóp khớp hàm Chung Hiến Bình ra, nhét phân thân trưởng lớn đỏ au nổi đầy gân xanh của mình vào miệng người kia. “Ngâm vào, chẳng phải cậu thích bị đàn ông hành hạ lắm sao?”

Vừa nói vừa dùng đưa eo, làm cho khối thịt to lớn bằng cổ tay chạy ra vào cái miệng nhỏ kia. Hình ảnh đập vào mắt cực kì *** mĩ. Chung Hiến Bình lúc đầu có chút không quen, dần dần cũng hiểu chút ít rồi từ từ chủ động nuốt vào phun ra, còn dùng lưỡi quỳen liếm. Càng mút liếm càng say sưa, lâu lâu lại rên rĩ vài tiếng mê hoặc. Hai bàn tay đưa lên ôm lấy thắt lưng săn chắc của Hoắc Điệp Phong vuốt ve làm Hoắc Điệp

Phong ngửa mặt lên thở dốc. “Con mẹ nó sướng chết mất, cậu làm tôi sướng quá.” Anh lại cúi xuống nhìn Chung Hiên Bình, trong ánh mắt phát ra một tia yêu thương và chua xót. Nhưng rất nhanh anh nhắm mắt lại.

“Ba!” Một cái tát giáng xuống má Chung Hiên Bình.

“Dâm dăng, mút sướng như vậy chắc đã thèm từ lâu lắm rồi?” Hoắc Điệp Phong không chờ người kia phản ứng lại đẩy phân thân của mình vào trong miệng, mạnh mẽ trườn tổng làm Chung Hiên Bình nghệt thở thoáng dấy giụa, nhìn vẻ mặt thống khổ mang theo khoái cảm thỏa mãn và nước mắt từ lâu chảy đầy gương mặt, anh nhịn không được mà nắm tóc Hiên Bình giữ cho người đó không được lui, cứ vậy đẩy vào rút ra khoan miệng ướt át mền mại. Một lúc sau, theo những lần hút mạnh của người dưới thân mà Hoắc Điệp Phong bắn ra, một dòng dịch thể nóng rực chảy vào cổ họng Chung Hiên Bình, một lượng lớn chưa kịp nuốt vào chảy tràn theo khóe miệng ra ngoài kèm chút máu hồng hồng.

Khớp hàm đau đớn được thả lỏng một lần, lại ăn một cái tát: “Đồ *** dăng, ai cho cậu hút mạnh như vậy? Rất muốn uống tinh của tôi phải không?”

“Hừ...” Chung Hiên Bình nhắm mắt quay mặt đi, lại tiếp tục một cái tát thật mạnh làm anh ngã nhào lại giường, hai má đã nóng rát đến kinh người nhưng anh vẫn không cự tuyệt. Lúc này, nếu anh bảo dừng, Hoắc Điệp Phong chắc chắn sẽ dừng lại, nhưng anh không muốn, những nỗi đau này chứng tỏ đây là sự thật, chứng minh anh cùng Hoắc Điệp Phong đang làm tình. Hôm nay anh chỉ nghĩ đi uống rượu cho quên buồn nhưng lúc hai người đàn ông kia nói muốn anh, anh lại nghĩ, biết đâu khi bản thân đã ô uế rồi thì không còn hy vọng đến bên cạnh Hoắc Điệp Phong nữa, vậy là anh chấp nhận, không ngờ người này lại xuất hiện ngăn cản, còn nói muốn lên giường với anh. Đó có phải là sự thật, hay do anh say quá sinh ra ảo giác? Từ lúc người kia gọi anh “Tiểu Bình”. Anh liền biết, khối tình cảm này, cả đời cũng không thể bỏ xuống được.

“A...Đau.” Đang suy nghĩ tóc liền bị siết chặt làm da đầu đau điếng, “Lúc làm tình, ai cho cậu thất thần?”

Vặng bụng hai chân thon nhỏ tuyết trắng của người dưới thân, ngấm ngấm một chút nơi tư mật hồng hồng kia, Hoắc Điệp Phong vội nuốt nước miếng, “Đẹp quá!” Trong đầu liền thốt lên hai tiếng đó. Nam căn mới bắn một lần lại trưởng lớn hơn lúc nãy tiến đến gần đặt nơi cửa động. Lựa chọn vị trí thích hợp Hoắc Điệp Phong mạnh mẽ đẩy mạnh vào. Không có chuẩn bị, không có bôi trơn. Cúc huyết nhỏ bé đang ngậm chặt bị hung hãn lộng vào liền phát ra âm thanh bị xé rách, máu ngay tức khắc trào ra.

“Aaa...” Tiếng thét nhức buốt của Chung Hiên Bình làm anh đau thắc trong tim. Hoắc Điệp Phong nhú mày, dừng lại. Nơi tiếp hợp của hai người dính đầy máu tươi, mùi tanh hợp cùng mùi dịch thể thoảng trong không khí liền xộc vào mũi của hai. Những ngón tay Chung Hiên Bình siết lấydra giường chặt đến nổi trắng bệch, hai mắt mở đục, gương mặt tái xanh. Rõ ràng là rất đau đớn, có sao lại còn cố chịu đựng?

Hoắc Điệp Phong định rút ra nhưng lại bị Chung Hiên Bình giữ lại. “Phong, tiếp tục đi!” Đã đến nước này rồi, anh không muốn quay đầu lại. Nhìn sâu vào mắt Chung Hiên Bình, Hoắc Điệp Phong yên lặng. Chung Hiên Bình cũng không né tránh ánh mắt lạnh liệt kia, vẫn kiên trì đáp lại, tình cảm bao nhiêu năm cũng không cần che dấu theo ánh mắt nhu tình trao trọn cho người kia.

Hoắc Điệp Phong nắm lấy bàn tay Chung Hiên Bình đan những ngón tay mình vào đó siết chặt, cảm giác bàn tay Chung Hiên Bình nhỏ bé được một bàn tay khác to lớn ấm áp phủ vây, trái tim anh như được hồi sinh. Một tay Hoắc Điệp Phong đưa lên ôm lấy cái cổ mảnh khảnh của anh siết nhẹ.

“Ân...a...” Bên dưới bắt đầu luật động, mỗi cái đẩy vào rút ra lại mang theo một dòng huyết tinh. Càng động càng cuồng liệt, bàn tay người đó siết cổ Chung Hiên Bình càng chặt hơn, lý trí mê mờ, cả hai thân thể chỉ còn là triển miên giao hoan.

Đau đớn vẫn không hề giảm đi, nhưng mà nhục cảm cũng từ nơi đó phát sinh. Bởi vì là Hoắc Điệp Phong, bởi vì Chung Hiên Bình biết rất rõ, người đang mạnh mẽ bên trong mình là Hoắc Điệp Phong. “Phong, Phong...” Trong đầu tràn ngập cái tên này. Trước mắt là hình ảnh nam nhân to lớn đang ra sức hành hạ anh, nhưng ánh mắt đó, biểu tình đó chính là say mê à đau xót. Cậu say mê làm tình với tôi? Nhìn thấy máu huyết tôi trào ra cậu liền đau xót? Có phải không, phải không?

Vươn tay vuốt lấy cánh tay săn cứng lực lưỡng trước ngực Chung Hiên Bình cũng nâng eo đáp lại từng đợt sát nhập mạnh bạo của người kia. “Ân...ân...không đủ, mạnh nữa...”

“Ồ, chặt quá, cậu chặt quá...” Hoắc Điệp Phong cũng tăng nhanh tốc độ thúc vào rút ra, mỗi lần lấy ra tận cùng bên ngoài rồi dồn sức đập mạnh vào đến nỗi Chung Hiên Bình cảm thấy ngũ tạng cũng bị đâm nát, lại mỗi lần rút ra như hút cả linh hồn anh đi theo. Từ khoái cảm không còn dùng để diễn tả được nữa, đó là một cảm giác còn hơn như vậy, Chung Hiên Bình cảm thấy mình ngay lúc này như đang trên thiên đường, nhưng cũng giống vùi sâu dưới địa ngục tối tăm đau đớn. Hai thái cực trái ngược nhau dồn dập chèn ép đến mức làm anh muốn vỡ tan. Cổ họng đau đớn đến mức không còn phát ra tiếng được nữa. Chỉ có dùng thân thể đáp lại người kia, người mà anh yêu thương cả cuộc đời, yêu đến nỗi có thể hy sinh tất cả, kể cả cái chết cũng không còn quan trọng.

“Phong...mạnh...mạnh...” Chung Hiên Bình cố gào lên, giọng đã lạc đi khá rõ.

Hoắc Điệp Phong vội buông tay đang bóp cổ Chung Hiên Bình, nơi đó đã im đậm những dấu tay. “Tiểu Bình, cậu điên rồi.”

Hoắc Điệp Phong nói vậy nhưng bên dưới lại theo ý người nọ mà càng đâm thọc mạnh hơn làm Chung Hiên Bình khó lòng nhịn được mà bắn ra lần đầu tiên. “A...ân... tiếp tục đi...”

Hậu huyết do kích thích quá mạnh mà điên cuồng siết chặt làm Hoắc Điệp Phong cũng ngay lúc đó mà phun vào trong một dòng dục tinh nóng hổi. Nhưng phân thân cũng không hề biến nhỏ mà càng to lớn hơn một vòng, lèn chặt vào vách tràng mẫn cảm.

Anh xoay người Chung Hiên Bình nằm úp sấp. Banh hai cánh mỏng trắng nõn tròn tròn xinh đẹp kia một lần thọc mạnh vào trong. Tinh dịch cùng máu quyện vào nhau chảy ra ngoài vẽ nên cảnh tượng vừa kinh diễm vừa yêu dị nói không nên lời. Hoắc Điệp Phong dường như khó kiềm chế được nữa mà bắt lấy hai cổ tay Chung Hiên Bình ngoặc ra sau nắm lại, một tay nắm tóc người nọ bắt đầu động thân. Càng động càng mạnh tư thế như cưỡi ngựa làm anh thọc càng sâu hơn vào bên trong. Máu cùng dịch cứ thế theo từng lần sát nhập mà chảy ra nhỏ xuống dra giường trắng tinh. Giữa hai đùi của Chung Hiên Bình cũng toàn là máu. Nhưng mùi máu cùng dịch thể càng nồng lại càng khiến người ta điên cuồng hoan ái.

“Phong, sâu...sâu hơn nữa...”

“Ồ...” Gầm lên một tiếng trầm thấp, Hoắc Điệp Phong ngang ngạnh cuồng điên cười lên người Chung Hiên Bình. Thân thể màu nâu đồng vạm vỡ bao phủ bởi một tầng mồ hôi bóng loáng dị thường khiêu khích. Đối lập với anh là màu da tuyết trắng của Hiên Bình, cái lưng nhỏ nhắn cong lên theo thừ đợt tiến nhận, cánh mỏng trắng trẻo căng tròn liên tục lắc lư. “Trong cậu chặt quá, Tiểu Bình...”

“A..aa...hhức...ưm...” Chung Hiên Bình hé miệng rên rỉ, cơ thể đã đến cực hạn của khoái hoạt, chết sao, người ta có thể quá thỏa mãn mà chết sao? Tóc bị người kia nắm lấy đau quá, hai cổ tay cũng rất đau, mà chỗ đó là đau nhất. Anh có thể tưởng ra được cảnh tượng nơi đó của mình chắc là đã huyết nhục mơ hồ. Cái kia của Điệp Phong to quá, vừa thô vừa dài vừa nóng rực. Xuyên xỏ trong cơ thể anh như muốn đâm nát linh hồn. Cảm giác thỏa mãn này anh sẽ không bao giờ quên, nỗi đau đớn này anh cũng sẽ suốt đời ghi nhớ. “Hoắc Điệp Phong...”

Lúc đau đớn cùng khoái hoạt đánh cho anh mất đi ý thức cũng là lúc cả hai đạt cao trào. Chung Hiên Bình than nhẹ một tiếng theo cái buông tay của Hoắc Điệp Phong mà ngã xuống giường bất động. Hoắc Điệp Phong sợ hãi nâng người kia dậy ôm vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ lên gò má đã sưng đỏ từ lâu gọi: “Tiểu Bình, Tiểu Bình?”

Nhận ra người nhỏ bé kia chỉ là một mồi quá mà ngắt đi anh mới thở dài nhẹ nhõm. Ôm vào lòng vỗ về một chốc rồi mới đi vào phòng tắm.

Lúc Chung Hiên Bình mơ màng tỉnh lại là lúc nam nhân kia đang bế anh từ phòng tắm đi ra. Cả người được tắm rửa sạch sẽ bọc trong một cái áo choàng tắm làm cho đau đớn nhất thờ bị đẩy lùi, nhưng mà cảm giác ê ẩm vẫn không tha anh. Hoắc Điệp Phong nhẹ nhàng đặt anh xuống giường đã được thay chăn dra mới. Anh vùi đầu vào gối phát tay: “Tôi mệt, cậu có về thì khóa cửa giúp tôi.”

Luôn tay xuống cổ Chung Hiên Bình, Hoắc Điệp Phong kéo anh vào lòng mình. “Cậu còn muốn trốn tránh tôi đến khi nào?”

Vấn đề người đó ôm mình, Chung Hiên Bình thở dài: “Tôi trốn tránh cái gì? Tôi...”

Hoắc Điệp Phong ngăn chặn câu nói kia bằng một nụ hôn, nụ hôn dịu dàng mê luyến sâu lắng. Chung Hiền Bình dần bị dẫn dắt cũng vòng tay đáp lại, hút lấy cái lưỡi ướt át nhỏ nhỏ, Hoắc Điệp Phong khẽ cười rồi rời ra. “Không nghĩ môi cậu lại ngon như vậy.”

Thẹn quá hóa giận Chung Hiền Bình đành mặt: “Cậu...”

“Tiểu Bình, bao nhiêu đau đớn đó đủ cho cậu nhận biết hiện thực chưa?” Ngay từ lúc Chung Hiền Bình nói ra cái yêu cầu kia, anh đã thấu hiểu suy nghĩ của người này. Nếu như khi đó anh ôn nhu ân ái, có lẽ một thời gian rất lâu sau, Chung Hiền Bình cũng vẫn chưa nhận ra được cả hai bên nhau là thật. Chỉ có cách này, mới phá vỡ được mười năm trốn tránh, phá vỡ được sự tự ti của người này, phá vỡ rào chắn để cả hai đến được với nhau, không hoài nghi, không do dự nữa.

“Cái gì?” Như chạm trúng nỗi lòng, Chung Hiền Bình thoáng hoảng hốt.

“Lúc đầu tôi cứ nghĩ sau bao nhiêu năm như vậy cậu đã thay đổi rất nhiều nhưng mà không phải vậy, cậu cơ bản vẫn giống ngày xưa. Cậu cho là mười tám năm ở gần cậu như vậy tôi không hiểu cậu chút nào sao? Có chăng đó là cậu không hiểu tôi.”

“Tôi không biết cậu đang nói cái gì.” Chung Hiền Bình lãnh đạm đáp.

“Tiểu Bình, cậu chính là rất yêu tôi.”

Hiện tại, Chung Hiền Bình cũng không cần che giấu thêm nữa, dù sao cũng đã không còn đường quay đầu: “Đúng vậy, tôi rất yêu cậu. Vậy thì sao?”

Cách trả lời bất chấp lại có phần giận lẫy này giống hệt người mười năm trước, Hoắc Điệp Phong cười hôn hôn trán người kia: “Tính tôi rất xấu, còn rất bạo lực nữa.”

“Hừ, cái đó tôi đã biết từ lâu.”

“Hiện tại tôi mới vừa thất tình.”

Chung Hiền Bình liếc qua Hoắc Điệp Phong, môi người đó hơi hơi nhếch lên ánh mắt tỏa sáng chẳng giống người mới thất tình chút nào: “Cái đó...tôi cũng biết.”

“Vậy cậu có còn muốn tôi nữa không?”

Chung Hiền Bình nhìn Hoắc Điệp Phong thật lâu, người kia cũng nhìn lại anh chờ đợi. Một thoáng đó, anh nhìn ra trong mắt Hoắc Điệp Phong là yêu đương cùng sung nịnh. Từ lúc nào người này đã nhìn anh bằng ánh mắt đó, từ khi nào?

“Cậu là đang tỏ tình với tôi?”

“Con chuột nhỏ này, cậu muốn tức chết người ta sao? Ý nghĩa nằm trên mặt chữ.”

“Vậy thì...” Chung Hiền Bình liếc mắt rồi quay mặt đi đáp rất nhỏ: “Muốn...” Rồi lại quay lại phản đối: “Nhưng mà chẳng phải cậu thích Mộ Dung...”

Hoắc Điệp Phong nằm xuống bên cạnh Chung Hiền Bình vuốt ve gò má còn hơi sưng: “Àn, là thích.”

“Vậy còn tôi?” Chung Hiền Bình sợ hãi nhỏ giọng hỏi.

“Tôi thích Tiểu Bình hơn.”

“Cậu nói dối, rõ ràng cậu thích Mộ Dung Y Tịnh hơn tôi. Cậu vì cậu ta mà đánh...đánh tôi.”

Nước mắt chực trào ra khỏi hốc mắt, Hoắc Điệp Phong đau lòng liếm lên vành mi người nọ giọng nói có chút nghẹn ngào: “Chuột nhỏ, xin lỗi cậu. Đã làm cậu đau lòng nhiều năm như vậy. Tôi máng cậu ngốc, tôi mười năm trước không nhìn ra tình cảm của cậu tôi thật ra còn ngốc hơn cậu. Lúc đó tôi đánh cậu chỉ là do vô thức thôi. Những năm cậu đi Đài Bắc tôi cũng bắt đầu vào làm trong bang cho ba, tình cờ quen biết Mộ Dung Y Tịnh. Tôi đã bị vẽ ngoài lãnh đạo của cậu ấy thu hút, chưa có người nào có thân thủ cao hơn tôi, mà cậu ta chính là người đầu tiên. Tôi liền theo cậu ta sang Đài Bắc, nhìn bề ngoài không ai nghĩ cậu ta có thân thủ siêu phàm như vậy, chính tôi biết điều đó vậy mà cũng sinh tâm bảo hộ nhiều năm làm

thành phản xạ. Lúc đó chỉ là do phản xạ thôi, khi tỉnh táo lại liền thấy hối hận. Nếu tôi có thể lấy cái chết để bù lại cái tát kia cho cậu, tôi cũng không ngần ngại mà liền đổi.”

“Nói vậy, chết cái gì.”

Ôm lấy thân người bé nhỏ, Hoắc Điệp Phong hơi lắc lắc: “Mười năm qua cậu ở đâu làm gì tôi đều biết hết, nhưng mà tôi lại ngu ngốc không đi tìm cậu. Tiểu Bình, từ bây giờ anh sẽ yêu thương trân trọng em, dùng cả đời này hảo hảo bù đắp cho em. Cho nên sau này có chuyện gì, phải nói rõ cho anh biết, không được tự ý bỏ chạy nữa. Biết không!”

Chung Hiến Bình nghe qua lời tỏ tình mắt không tự giác lại rơi lệ. Giọng khàn khàn đáp: “Àn!”

Hoắc Điệp Phong yêu thương siết chặt vòng tay làm Chung Hiến Bình nhúu mày than đau. “Thật rất đau sao, đưa anh xem xem.”

Cổ ý cởi bỏ áo choàng ra khỏi thân người Chung Hiến Bình, Hoắc Điệp Phong ngắm nhìn không chớp mắt. Thân hình hơi gầy thon nhỏ trắng nõn phủ đầy vết tích xanh tím cùng vết cắn. Trên hai cánh tay cùng cẳng cổ còn có dấu tay anh siết mạnh mà để lại. Đau lòng cùng yêu thương hôn liếm lên những vết thương, một lúc sau Chung Hiến Bình thở có chút gấp gáp, màu da trắng vì được vuốt ve âu yếm mà ửng hồng, ánh mắt mê đắm làm dục hỏa trong người Hoắc Điệp Phong lần nữa dâng lên. Anh say sưa mơn trớn trên làn da mềm của Chung Hiến Bình, đưa tay xoa nắn phân thân hồng hào giữa hai chân người kia. Lần này mỗi động tác đều là ôn nhu cùng vô vàng trân trọng.

Khó khắc chế được xúc cảm, Chung Hiến Bình hơi rên rỉ vặn vẹo. Những vết thương được liếm láp nhẹ nhàng làm anh thêm hưng phấn. “Phong ...a...thích.”

Môi Hoắc Điệp Phong mau chóng dời xuống bụng rồi trượt xuống ngậm lấy hạ thân đứng thẳng của Chung Hiến Bình vào miệng, dùng lưỡi liếm láp chơi đùa rồi thông thả hút vào nhả ra. Dưới kích thích khó cưỡng Chung Hiến Bình cũng bắn ra một lượt. Hoắc Điệp Phong cũng không ngại nuốt vào, rồi bỏ lên trên hôn người nọ.

“Tiểu Bình, cơ thể em thật xinh đẹp.”

Trườn lên người Hoắc Điệp Phong, Chung Hiến Bình cũng học theo hôn liếm lên từng tầng cơ bắp, đầu tiên là vòm ngực vạm vỡ, hai thủ du săn cứng khiến cho Hoắc Điệp Phong khẽ rên. Rồi đến vùng bụng với những múi cơ rõ ràng. Màu nâu đồng cổ lấp lánh dưới ánh đèn hôn ám. Ngồi trên người Hoắc Điệp Phong, Chung Hiến Bình đưa tay vuốt ve hai cánh tay cuộn cuộn. “Em thích không?”

“Àn, thích.”

Bàn tay xấu xa bắt đầu xoa vuốt vòng eo nhỏ dời xuống bóp lấy hai mông cười khê trêu chọc: “Bây giờ mới phát hiện Tiểu Bình thích đàn ông lực lưỡng a.”

Trượt mông lùi về sau một chút mới cúi xuống hôn môi Hoắc Điệp Phong được, nhưng mà ngay sau đó lại chạm trúng cái gì ngang ngạnh thô nóng làm anh đỏ mặt. “Phong, cái kia...y?”

Hoắc Điệp Phong kéo cằm Chung Hiến Bình xuống hôn sâu, một ngón tay lặn vào chỗ mật huyết bị thương dò xét. Lúc này tấm cho Hiến Bình, anh kiểm tra thấy nơi đó ngoài vết rách nhỏ thì chỉ là bị sưng không đến nỗi quá nặng. Hiện tại đáng ra không nên làm nhưng mà dục hỏa đã khó lòng dập tắt được rồi. Nhưng mà nếu lại làm, vết thương có thể sẽ nặng hơn.

“Tiểu Bình, em đang bị thương, đừng khiêu khích anh nữa.”

“Vậy để em hút cho anh.” Nói xong, Chung Hiến Bình xoay người lại vẫn nằm trên người Hoắc Điệp Phong dùng hai bàn tay ôm lấy thứ đồ au kia. Lần này là ngắm nhìn rất rõ ràng, trong lòng anh thâm kinh hãi, cái to lớn kia vậy mà đã xỏ xuyên trong người mình sao. Nhưng mà màu sắc cùng kích thước lớn thật hấp dẫn. Chung Hiến Bình đưa môi khê hôn hôn, rồi liếm liếm. Từng chút một ngậm vào, càng hút càng say mê. Hoắc Điệp Phong cũng rên rỉ thỏa mãn, phần mông của người kia hơi vênh lên vô tình bày ra nơi tư mật trước mắt người tình.

Nhìn qua, Hoắc Điệp Phong không thể nhịn được mà đưa tay chơi đùa. Một bàn tay ôm lấy phân thân xoa nắn, một tay anh vuốt vuốt cái mông, rồi đưa ngón tay đến cửa động xoa xoa.

“Àn...” Đang chú tâm ngậm mút cho người kia đột nhiên hạ thân bị đụng chạm làm Chung Hiền Bình rên khẽ, phát hiện tư thế *** đang của mình thì càng thẹn. “ Phong, đừng nhìn mà.”

Vỗ vỗ cái mông nhỏ, Hoắc Điệp Phong cười: “Đẹp như vậy làm sao không nhìn cho được.”

Rồi anh đưa lưỡi liếm lên cục huyết mẩn cảm của Chung Hiền Bình, cảm giác mềm nhẹ ướt át lướt qua làm Hiền Bình căng thẳng, khoái cảm từng đợt lại sinh ra chạy khắp cơ thể. Không muốn ngăn cản mà còn muốn được nhiều hơn, anh cố gắng cúi xuống mút lấy cây thịt thô nóng vào miệng, đồng thời cảm thụ chiếc lưỡi người kia đang chọc ngoáy bên trong mình.

Cái lưỡi mềm mại xuyên vào bên trong liếm qua vách tràng thơm ngọt, lâu lâu Hoắc Điệp Phong còn hút mạnh, khiến Chung Hiền Bình giãy dụa. Nước miếng cùng mật dịch thấm ướt làm huyết động của anh thêm mềm mại, Hoắc Điệp Phong cho hai ngón tay vào xoa nắn. Đâm thọc nhẹ nhàng như tìm kiếm cái gì. Đột nhiên cả người Hiền Bình căng cứng, Hoắc Điệp Phong liền biết điểm kia là mẩn cảm nhất của Chung Hiền Bình, lại vài lần đâm vào đó làm ai kia rên siết không ngừng, đến nỗi quên luôn mút cho anh.

Ôm Chung Hiền Bình đặt xuống giường, hoắc Điệp Phong nâng hai chân người kia vòng qua eo mình, nơi tư mật đã rất mềm mại, anh cảm phân thân của mình chạm khê vào nơi đó. Chung Hiền Bình hơi hé mắt nhìn, đưa tay ôm cổ anh rên rỉ: “Phong, vào đi.”

Chạm chạm rồi đẩy mạnh, phân thân của Hoắc Điệp Phong một đường xuyên sâu vào trong. Chung Hiền Bình kêu lên một tiếng dài, không phải đau mà là khoái cảm. Hoắc Điệp Phong sợ hãi nhìn xuống, phát hiện không có máu mới yên tâm động đẩy.

Hai thân thể kề sát nhau, Hoắc Điệp Phong lần này rất dịu dàng làm tình cùng Chung Hiền Bình, như cũng cảm nhận được nên Hiền Bình càng khát cầu hoan ái. Cũng cuồng dã triền miên nhưng lại là do hai cơ thể tự nhiên hòa hợp nên không sinh đau đớn ngược lại nhục cảm càng nhiều hơn lần mạnh bạo lúc nãy. Cánh tay ôm lấy cơ thể nhỏ chưa bao giờ rời ra của Hoắc Điệp Phong, làm Chung Hiền Bình thoải mái.

Không biết đã làm bao nhiêu lần, bắn đến nỗi không còn bắn được nữa. Hai người mới ôm lấy nhau tiến dần vào giấc ngủ muộn màng. Bên ngoài rèm cửa sổ dày, ánh sáng đã từ từ chiếu rọi. Mà bên trong lại là một mảng mờ ảo hôn ám cùng với tiếng thở đều đặn của hai người.

Trong giấc ngủ, cả hai không biết là vô tình hay hữu ý cùng mơ một giấc mơ. Rất nhiều năm về trước.

Một đứa bé trai nhỏ trắng trẻo đáng yêu đang ngồi chơi ngoài hiên nhà cùng một đứa bé gái. “Tiểu Bình, Tiểu Phong đâu?”

Đứa bé gái ngô nghê hỏi, giọng nói thanh thúy đáng yêu.

“Tiểu Phong phải đi tập võ.” Đứa bé trai đáp lại, giọng càng ngân nga hơn nhiều lần. “Tiểu Mộc không thích chơi chung với Tiểu Bình sao?”

Đứa bé gái kêu Tiểu Mộc chớp chớp mắt lắc đầu: “Thích mà, Tiểu Mộc thích chơi với Tiểu Bình, nhưng mà Tiểu Mộc thích Tiểu Phong hơn a.”

Chung mẫu đi ngang qua nghe được cười khê xoa đầu Tiểu Mộc, “Tiểu Mộc ngoan, nữ nhi đáng yêu.”

Tiểu Mộc sống ở nhà đối diện với nhà Tiểu Bình cùng Tiểu Phong, ba đứa nhỏ rất hay chơi cùng nhau. Tiểu Bình lại hiền hòa dễ chịu nên thường nhường đồ chơi của mình cho Tiểu Mộc. Tiểu Mộc nhìn Chung mẫu cùng Hoắc mẫu mới vào nhà nói: “Tiểu Mộc xinh gái, Tiểu Mộc sau này lớn lên muốn làm vợ của Tiểu Phong.”

Hai bà mẹ cười vui vẻ xoa đầu đứa bé: “Ừ ừ, Tiểu Mộc sẽ gả cho Tiểu Phong a.”

Tiểu Bình nghe không hiểu liền hỏi: “Làm vợ là sao vậy?”

Chung mẫu nghĩ nghĩ xong trả lời: “Làm vợ là cùng nhau ăn, cùng nhau ngủ, cùng chơi, còn có cùng đi làm, rồi cùng nhau tạo ra em bé.”

Tiểu Bình suy nghĩ thật lâu mới nói: “Không được, không được, Tiểu Bình mới là vợ của Tiểu Phong.”

Tiểu Mộc nghe vậy liền nói: “Tiểu Bình là con trai, Tiểu Phong là con trai, không thể kết hôn.”

Tiểu Bình ngay lập tức khóc òa lên : “Ô, ô ô...không chịu, Tiểu Bình mới là vợ của Tiểu Phong, không phải Tiểu Mộc..ô ô ô...”

Tiểu Mộc nghe Tiểu Bình khóc nói thì chạy đến lắc vai Tiểu Bình: “Không phải, Tiểu Phong là của Tiểu Mộc a.”

Tiểu Bình càng ủy khuất càng khóc lớn. Hai bà mẹ cũng ra sức dỗ dành nhưng mà Tiểu Bình vẫn khóc không ngừng.

Lúc đó một thằng bé khác xinh xắn không kém, bên má còn dán một chút băng cá nhân ánh mắt tròn to ánh lên tia giận dữ chạy ào vào nắm lấy Tiểu Mộc lôi ra xa khỏi Tiểu Bình hét lên: “Nữ sinh xấu xa, không được ức hiếp Tiểu Bình.”

Tiểu Mộc hoảng sợ cũng khóc oa lên. “Tiểu Phong đáng sợ, Tiểu Phong đáng sợ.”

Hai bà mẹ vội chạy đi dỗ đứa bé gái.

Tiểu Bình thút thít nhìn đứa nhỏ tên Tiểu Phong: “ Tiểu Bình muốn lớn lên làm vợ Tiểu Phong, Tiểu Bình không muốn Tiểu Phong cùng với Tiểu Mộc...ô ô ô...”

Tiểu Phong ôm lấy Tiểu Bình, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lên đầu đứa nhỏ kia: “Tiểu Bình nín a, Tiểu Phong muốn một mình Tiểu Bình làm vợ thôi, lớn lên Tiểu Phong sẽ nói dì Chung cùng chú Chung gả Tiểu Bình cho Tiểu Phong .”

Tiểu Bình mở to hai mắt tròn xoe còn ngấn nước nghi ngờ hỏi: “Thật không?”

“Thật mà, Tiểu Phong có gạt Tiểu Bình lần nào chưa?”

Tiểu Bình nhú mày làm bộ suy nghĩ xong nói: “Hình như không có.”

“Mình đánh dấu trước , sau này sẽ không quên nha.” Nói xong Tiểu Phong hôn lên cánh môi hồng nhỏ bé của Tiểu Bình. “Đánh dấu xong rồi.”

Tiểu Bình ngây thơ nhìn Tiểu Phong cười sáng lạng. Hai bà mẹ thấy qua mànng vừa rồi không khỏi thất thần ngẩn ngơ.

END Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-chi-can-co-em>